colecția ALCRIS 28

ROZ

Oglinzi amăgitoare

Tracy Sinclair

ALCRIS

THE BEST

— Nu, nu vreau să fiu actriță ! Meseria asta mă îngrozește !

Fermecătoarea Liza Brooks îndrăznește să-l înfrunte pe atotputernicul producător Logan Marshall. Abia a venit din Texas-ul ei natal, dar știe deja la ce se poate aștepta în universul artificial al Hollywood-ului, capitala visurilor și a iluziilor pierdute.

Pe de altă parte, Logan, cinic și deziluzionat, și-a format de mult timp o părere despre femeile care-l asaltează toată ziua; toate sunt mânate de interes, chiar și această provincială drăguță care, într-o seară furtunoasă, dă buzna în viața lui.

ISBN 973-580-114-0
Lei 2744 + 56 T.L. = 2800

Coperta : ANDY

© 1983, Tracy Sinclair

STARS IN HER EYES

In românește de : Cornel Romoșan

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

TRACY SINCLAIR

OGLINZI AMĂGITOARE

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973–580–114–0.

Colecţia „ROZ"

CAPITOLUL I

Ştergătoarele abia reuşeau să facă faţă valurilor de apă care cădeau în cascadă pe parbrizul Mini Morris-ului. Strângând volanul la piept, Liza Brooks abia reuşea să distingă drumul îngust şi sinuos care şerpuia printre coastele abrupte ale canionului Coldwater. Din loc în loc, drumul era obstrucţionat de stâncile dislocate de furtună. Şi pe deasupra, motorul începuse din nou să emită nişte zgomote neliniştitoare.

— Doamne! ridică Liza ochii spre cer. Să nu mă laşi să rămân în pană! Nu în seara asta!

Micuţa maşină, aflată la a doua tinereţe, nu-şi dezamăgise proprietara până când Liza nu avusese nefericita idee să se înscrie la un curs seral la San Fernando, o periferie a Los Angelesului situată dincolo de munţi. De două ori pe săptămână, Mini Morrisul abia îşi trăgea sufletul escaladând pantele muntelui. Se cerea prea mult de la el. Una după alta, piesele motorului o lăsau chiar la mijlocul drumului. De fiecare dată, Liza avusese norocul să dea peste nişte oameni de treabă care o lăsaseră să telefoneze de la ei dar, în noaptea asta, situaţia era mai proastă ca oricând.

În primul rând era unsprezece noaptea, oră la care oamenii ezită să deschidă ușa oricărui necunoscut. Pe urmă, era aproape de culmea muntelui, iar aici casele erau mult mai rare. Erau locuințe luxoase, ridicate în mijlocul naturii, departe de șosea.

Și pentru ca tacâmul să fie complet, răceala pe care o ducea pe picioare de o săptămână începea să o chinuiască, alternând frisoanele cu valurile de căldură.

Din când în când o scutura câte un violent acces de tuse. Mașina, care și ea părea să sufere convulsii, își dădu până la urmă duhul.

Gata să izbucnească în lacrimi, Liza șterse cu dosul mâinii geamul de la portiera ei. În față se înălța o poartă impunătoare prin care se intra pe o alee pietruită ce se pierdea în noapte. În depărtare parcă se întrevedeau câteva lumini tremurătoare. Tânăra ieși din mașină, hotărâtă să-și încerce norocul. Dacă cei care locuiau în casă nu-i dădeau voie să intre, poate erau măcar atât de amabili încât să cheme o mașină de depanare.

Aleea i se părea interminabilă. În întuneric, arborii uriași își înălțau siluetele fantomatice către cer, iar ramurile lor se întindeau spre ea ca niște degete răsucite de vrăjitoare. Lizei nici nu-i păsa. Mergea drept înainte ca o somnambulă, având străinia senzație că parcă plutea într-un înfricoșător univers fantastic.

Prin perdeaua de ploaie, luminile dansou asemenea unor focuri vii. În sfârșit, la capătul aleii apăru o casă mare, albă, ca un castel feeric din visele copilăriei.

Un majordom îmbrăcat în negru răspunse la uşă şi o măsură distant din cap până-n picioare.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar... pot să dau un telefon de la dumneavoastră ? Maşina mea a rămas în pană.

– Nu mi se pare prea original, domnişoară.

Surprinsă, Liza se întrebă dacă auzise bine.

– Poftim ?

– Găseşte un alt pretext. Cel cu pana de maşină e deja răsuflat.

Uşa se închise.

– Ajutaţi-mă, vă rog ! Chiar dacă nu mă lăsaţi să intru, chemaţi măcar o maşină de depanare !

– Ai un telefon la câteva sute de metri mai departe, chiar unde se termină panta.

Liza se agăţă disperată de clanţă.

– Vă rog !

Un vânt rece i se strecura pe sub fustă. Noaptea ameninţa s-o înghită. Firicelul de lumină care se strecura pe sub uşă pălea încet.

– Rogers, cine este ?

Vocea gravă de bărbat îl făcu pe majordom să se întoarcă.

– Încă una dintre acele starlete insuportabile, domnule Marshall. Nu vă deranjaţi. Am eu grijă de ea.

Tânăra, chiar dacă nu înţelegea semnificaţia cuvintelor pe care le auzise, spera ca altcineva care locuia aici să se dovedească mai înţelegător decât nemilosul Roger. Însufleţită de acest gând, ea împinse de câteva ori uşa cu umărul.

– Maşina mea a rămas în pană şi sunteţi singurii locuitori din vecinătate. Lăsaţi-mă măcar să dau un telefon. Vă roog...

Ușa se deschise și femeia văzu un hol imens din care pornea o scară monumentală. Podeaua era acoperită cu o mochetă groasă de culoare bej. Stăpânul casei se apropie de ea. Avea pomeții proeminenți, iar părul lung și negru îi acoperea cu șuvițe rebele fruntea înaltă. Liza fu pe loc fascinată de ochii albaștri ca marea care o cercetau.

Apăru și un al treilea bărbat.

— Ce se întâmplă, Logan ?

— Habar n-am.

Liza, moartă de oboseală, scuturată de frisoane, se întoarse spre noul-venit.

— Aș vrea să-mi permiteți să dau un telefon, asta-i tot !

— Atâta lucru n-ar trebui să ridice probleme, spuse zâmbind bărbatul.

— Ba poate că da...

Numitul Logan o cercetă neîncrezător înainte să continue :

— Fie ! Intră.

Liza îl urmă într-o încăpere cu pereții plini de cărți, în care dudui'a focul într-un cămin. Telefonul se afla pe un birou mare din lemn de acaju. Înghețată, Liza întrebă clănțănind din dinți :

— Pot să mă uit în cartea de telefon ?

— În primul rând ar trebui să te încălzești puțin.

— Nu, mulțumesc, eu...

Un acces de tuse o întrerupse.

— Mai bine dau telefon imediat.

— Mai bine fă ce ți-am spus. Îți aduc un coniac.

Tânăra nu îndrăzni să se împotrivească. Pe de altă parte, flăcările care jucau în vatra căminului o atrăgeau irezistibil, așa încât se apropie de foc tremurând, dându-și jos gluga. Liza își dădu la o parte șuvițele roșcate pe care ploaia i le lipise de obraji și-i privi pe cei doi cu ochii ei verzi de smarald.

– Cine ești ? întrebă, vizibil surprins, stăpânul casei.

– Mă... mă numesc Liza Brooks.

Femeia încercă să-și scoată nervoasă pulovărul ud, dar văzându-l cum se holbează la sânii ei, își regretă imediat gestul grăbit și-și trase pulovărul la loc.

– Dar eu, știi cine sunt ?

Liza clătină din cap a negație, căutându-l din priviri pe însoțitorul celui care întrebase.

– Dă-mi voie să fac prezentările, spuse acesta, pentru că prietenul meu pare atât de neîncrezător încât a uitat de regulile elementare ale ospitalității. Pe mine mă cheamă Brian Metcalfe, și aici te afli în casa lui Logan Marshall.

Cei doi o priveau cu atenție, pândindu-i reacția.

– Eu... îmi pare bine, bâlbâi tânăra pentru care numele rostite cu o clipă înainte nu însemnau absolut nimic.

Logan adoptă o expresie ironică.

– Bănuiesc că ai un scenariu să-mi arăți... cu totul întâmplător. Un scenariu cu un rol care îți se potrivește ca o mănușă.

Scenariu ? Rol ? Despre ce tot vorbea ? Unde nimerise oare ? Toate poveștile sumbre puse pe seama personajelor excentrice din Hollywood îi

reveniră deodată în minte. Estimă discret distanța care o despărțea de ușă și făcu câțiva pași în direcția ieșirii.

– Cred... că e timpul să mă întorc la mașină.

– Stai puțin !

Logan Marshall, gazda, o prinse de braț cu o mână de fier. Liza simți că i se înmoaie genunchii. Era frica ? Era febra ? Crezu că o să leșine când Brian Metcalfe se apropie la rândul lui și-i puse o mână pe frunte.

– Întinde-te pe canapea, îi spuse el cu blândețe.

Îngrozită, Liza deschise gura să țipe. Însă nu reuși să scoată nici un sunet. Podeaua se clătină sub picioarele ei.

– Logan, așaz-o pe canapea și spune-i lui Rogers să-mi aducă trusa. Cred că fata asta e bolnavă. Chiar foarte bolnavă.

– Ce noroc că cel mai bun prieten al meu e doctor, glumi gazda. De ce suferă ?

Brian își lipi urechea de pieptul tinerei și ascultă câteva clipe, după care răspunse :

– Are pneunomie. Trebuie s-o transportăm imediat la un spital !

Brian porni deja spre telefon.

– Imediat ? Cu furtuna de afară, ambulanța n-o să sosească mai repede de o oră.

– Și atunci ? Ai o idee mai bună ?

– Da. S-o îngrijim aici. E nevoie de o infirmieră, de medicamente... Spune-mi tot ce vrei. Am s-o instalez într-o cameră de la etaj.

Cu mâna pe telefon, doctorul îl privi gânditor pe prietenul său.

– Parcă nu te recunosc, spuse încet Brian. Ai remuşcări pentru că ai luat-o prea repede pe sărmana fată ?

– Pe asta de unde ai mai scos-o ?

Logan o luă în braţe pe bolnavă, urcă fără efort scara monumentală şi, intrând într-o cameră, o aşeză într-un pat cu aşternut moale.

– Cald... E prea cald, bombăni fata trăgându-se de gulerul pulovărului.

Bărbatul i-l scoase cu multă grijă, apoi îi scoase şi fusta de lână bleumarin. Cu ochii strălucind de febră, fata îl privea fără să înţeleagă ce se întâmpla. Când rămase pe ea doar cu sutienul decoltat şi un slip minuscul, pe Liza o trecu un fior.

– Mi-e frig, scânci ea agăţându-se de gâtul lui.

Logan o cuprinse în braţe şi o legănă uşor. Dacă cei care credeau că-l cunosc bine l-ar fi văzut în clipa asta, ar fi avut surpriza să descopere o expresie total diferită faţă de trufia şi încăpăţânarea care i se atribuiau de obicei.

După un moment de ezitare, scoase o bluză de pijama din sertar, îi desfăcu sutienul şi... rămase blocat. Deşi era obişnuit cu spectacolul frumuseţii feminine, rămase câteva clipe uimit contemplând curbele perfecte ale trupului pe care-l ţinea în braţe. Abia când Liza vru să se cuibărească din nou la pieptul lui, se trezi din reverie, o îmbrăcă cu bluza de pijama şi o înveli cu pătura. Atunci intră Brian în cameră.

– Infirmiera trebuie să sosească într-o jumătate de oră. Am cerut, pentru orice eventualitate, şi o mască de oxigen.

– E chiar atât de grav ?

– Cred că duce boala pe picioare de câtăva vreme.

Cei doi bărbaţi coborâră când apăru infirmiera. O lăsară să aibă grijă de bolnavă. Revenit în salon, Brian cotrobăi meticulos prin geanta Lizei.

– Nu-mi prea plac indiscreţiile de felul ăsta, obiectă Logan.

– Nici mie. Însă, în afară de nume, nu ştiu nimic despre fata asta. Cu siguranţă că cineva, undeva, îşi face griji văzând că nu se întoarce. Ar trebui să-i anunţăm familia.

Un ruj, un piepten, câteva bancnote, o carte de credit, permisul de conducere. Inventarul nu durâ mult.

– Nu e de pe aici, remarcă Brian, consultând permisul. Liza Brooks, născută în 1971, la Abilene, în Texas. Necăsătorită. Ei bine, în cazul ăsta, nimeni n-o aşteaptă astă-seară. O să-i sunăm familia mâine dimineaţă. Ei or să se ocupe s-o transfere la spital.

Logan se încruntă.

– Poate să rămână aici.

Brian îşi privi surprins prietenul. De bună seamă. Logan se hotărâse să-l uimească.

– Ce-i cu tine ? Duci un război îndârjit împotriva tuturor fetelor care-ţi iau casa cu asalt, şi uite că deodată lei sub aripa ta ocrotitoare o necunoscută care ţi-a leşinat la uşă. Nu mai ştiu ce să cred.

– Liza nu e ca celelalte. Ea are nevoie de ajutor.

– Ce se va întâmpla când la trezire o să-şi dea seama că providenţa a aruncat-o în braţele celebrului Logan Marshall, descoperitorul de vedete, fabricantul de staruri ?

– Vrei să insinuezi că joacă teatru ?

– Nicidecum ! Departe de mine gândul ! Încerc doar să te previn că o dată însănătoşită, sunt toate şansele să se comporte exact ca celelalte.

Logan ridică din umeri.

– În clipa aia voi putea s-o dau afară.

Brian îşi privi neîncrezător prietenul.

– Asta mă întreb şi eu.

Infirmiera apăru în pragul uşii.

– Ar trebui să veniţi, doctore Metcalfe. Bolnava e foarte agitată.

Abia când se crăpă de ziuă, febra Lizei se domoli în sfârşit.

– Trec pe acasă să fac un duş, spuse Brian, şi pe urmă plec la cabinet. Ar trebui să te culci.

– Imposibil. Am o întrunire acum, de dimineaţă.

Tânăra dormea liniştită. Din când în când, respiraţia ei regulată era tulburată de câte un suspin.

– N-ai închis ochii toată noaptea, insistă doctorul dojenitor.

Îl luă de braţ pe Logan şi-l conduse în hol.

– Am aranjat ca două infirmiere să facă cu schimbul la căpătâiul fetei. Fii liniştit ! O să fac tot posibilul ca să-i aflu numărul de telefon din Texas.

– Lasă ! Am eu grijă de asta.

* * *

Liza își petrecu următoarele trei zile într-un vis, din care se trezea uneori, când o femeie îmbrăcată în alb îi sălta capul ca să-i dea să bea. Din când în când în toropeala ei mai apărea un bărbat zâmbitor care-i lua pulsul, tensiunea, și o mângâia, cu o voce părintească.

De asemenea, mai era încă cu cineva. Când deschidea câteodată ochii, descoperea lângă ea o siluetă zveltă, tăcută ; era un bărbat, după toate aparențele. Dar exista cu adevărat, sau era o nălucire ?

Într-o bună dimineață, Liza se trezi la realitate și constată cu uimire că se afla întinsă într-un pat mare cu baldachin de dantelă albă.

Imediat se apropie o infirmieră.

— Cum te simți ?

Liza o cercetă surprinsă.

— Cine ești ? Unde sunt ?

Încercă să dea la o parte pătura cu care era învelită.

— Rămâi în pat, copila mea !

— Dar vreau să mă ridic !

— Ce se întâmplă, doamnă Dempster ?

În pragul ușii apăruse un bărbat. Liza își trase cearșaful peste cap. Era el, misteriosul necunoscut din viziunile ei febrile. Era îmbrăcat doar cu un pantalon de flanelă cenușie și în jurul gâtului avea aruncat un prosop. Pieptul gol era bronzat și acoperit de păr. Un zâmbet îi lumină chipul.

— Aha ! Uite că te-ai întors printre noi.

— Cine ești tu ? murmură Liza.

— Logan Marshall.

Văzând că acest nume nu însemna nimic pentru ea, bărbatul adăugă :

— Nu-ţi aduci aminte ?

— Nu. Ne cunoaştem ?

El o privi pătrunzător.

— Maşina ta a rămas în pană în plină furtună. Ai venit aici ca să dai un telefon.

Un fulger de panică străluci în ochii mari şi verzi ai tinerei femei.

— Dar asta... s-a întâmplat aseară ! Ce caut aici... acum ?

— Ai fost foarte bolnavă. Am fost îngrijoraţi de starea ta câteva zile.

— Câteva zile ? Câte zile ?!

— Ia te uită ! Muribunda noastră s-a trezit la viaţă.

Brian apăruse la rândul lui în cadrul uşii. Se apropie de pacientă şi se pregătea să-i ia pulsul când aceasta se întoarse şi-şi ascunse mâinile.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, însă ar fi bine să mă lăsaţi în pace. Trebuie să mă îmbrac imediat. Ar trebui să fiu deja la serviciu.

Cei doi bărbaţi se priviră miraţi, neştiind ce să creadă.

— Delirează ? întrebă Logan.

— Fără îndoială.

— Terminaţi odată comedia asta ! protestă Liza. Nu sunt bolnavă ! Poate cel mult un guturai... Nimic care să justifice să fiu ţinută la pat fără voia mea !

Ridică cuvertura şi, roşind, adăugă indignată :

— Cel puţin, sper că infirmiera m-a dezbrăcat ?

– Fetiţo, ceea ce tu numeşti „un guturai" a fost în realitate pneumonie în toată regula.

Liza îl privi pe doctor cu ochii mari.

– Adevărat ? Ei bine... îmi pare rău că v-am pricinuit atâtea neplăceri. Mai acordaţi-mi doar câteva minute şi după aceea promit să nu vă mai deranjez niciodată.

– N-o să te mişti de aici, spuse Brian hotărât.

– Dar mă simt foarte bine ! Trebuie să plec la serviciu ! Cât e ceasul ? Probabil că am întârziat deja.

– La serviciu ? repetă uimit Logan. Deci nu eşti în trecere prin Los Angeles ? În permisul de conducere am găsit o adresă din Texas.

– Acolo am locuit până nu de mult. Mă aflu aici doar de două luni şi nu am primit încă noile documente.

Brian îl privi pe Logan uimit.

– Deci nu ai luat legătura cu părinţii ei din Abilene ?

– Am preferat să mai aştept ca să le pot anunţa o veste bună.

Vizibil contrariat, doctorul se întoarse către Liza.

– În Texas, trebuie să fie îngrijoraţi pentru tine. Dă-mi numărul de telefon şi...

Tânăra clătină din cap a negaţie.

– Mulţumesc, dar acolo nimeni nu aşteaptă veşti de la mine.

– Nu-mi vine să cred.

– Asta e şi motivul pentru care am venit în California. Tata a murit acum trei luni. Nu mai am pe nimeni şi... în sfârşit ! Am preferat să plec.

Abia își stăpânea lacrimile. Doctorul o bătu pe mână compătimitor și se întoarse către infirmieră.

– Doamnă Dempster, o să-ți las niște instrucțiuni.

– O clipă ! interveni Liza.

Coborî tonul pentru ca să adauge :

– E o infirmieră angajată ?

Brian încuviință din cap. Bolnava făcu ochii mari, neliniștită.

– De când este aici ?

– Încă din prima seară. Acum, dacă ești pe cale să te însănătoșești, am să renunț la serviciile infirmierelor, ale amândurora.

– Sunt două ? Doamne ! Dar n-am cum să le plătesc !

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de acest amănunt, interveni Logan.

– Nici vorbă ! Și nici vorbă să mai rămân !

– Din păcate, mi-e teamă că nu ești în stare să pleci de aici.

În mod ciudat, acest lucru părea să-i facă plăcere. Liza își aduse aminte de aroganța lui când sunase la ușă în acea noapte furtunoasă. Cum se întâmplase această schimbare ?

– Trebuie să plec, decretă tânăra. Nu vreau să-mi pierd slujba.

La rândul lui, doctorul interveni.

– Vei rămâne cuminte aici ! i-o tăie el scurt pe un ton fără replică. Altfel, riști o recidivă a bolii.

Liza încuviință din cap, dându-și deodată seama de oboseala care o stăpânea. Cei doi bărbați părăsiră încăperea.

Femeia încercă să-şi pună ordine în gândurile care i se învălmăşeau în minte dar era prea obosită, aşa încât se abandonă în braţele lui Morfeu. Se mai trezi abia după-amiază târziu. Pe noptieră se afla un coş cu trandafiri roşii.

– Sunt superbi, nu-i aşa ? spuse doamna Dempster. Domnul Marshall i-a trimis. E un bărbat foarte bine crescut. Gestul lui dovedeşte că nu trebuie să crezi niciodată ce scriu ziarele.

Înainte ca Liza să înţeleagă acest comentariu enigmatic, infirmiera îi întinse o cămaşă de noapte minunată de satin bleu, cu plastron de dantelă albă.

– Acum poţi să renunţi la bluza de pijamo. E un cadou din partea domnului Marshall.

– Nu pot să-l primesc !

– De ce ?

Un gând o străfulgeră pe Liza.

– Dumneata m-ai dezbrăcat în prima noapte ?

– Nu. Când am ajuns, erai deja în pat.

Fără să ia în seamă roşeaţa care împurpura obrajii bolnavei, infirmiera îi scoase bluza de pijama şi încercă s-o îmbrace cu cămaşa de noapte. Liza protestă, zbătându-se ca o diavoliţă.

– Nu fi ridicolă, domnişoară. Ştiu foarte bine la ce te gândeşti, dar te înşeli. Domnul Marshall n-are nevoie să le acopere cu cadouri ca să le câştige femeilor bunăvoinţa, crede-mă ! Dimpotrivă ! Problema lui e să le ţină la distanţă, să nu le lase pe toate să se strecoare în patul lui.

– Nu crezi că exagerezi puţin ? Recunosc că e un bărbat bine, dar nici chiar aşa.

– Asta n-are nici o importanță. Chiar dacă ar semăna cu Quasimodo, tot n-ar avea nici o clipă de liniște.

– Nu înțeleg.

– Cum așa ? Vrei să spui că nu știi cine e Logan Marshall ?

Liza confirmă clătinând din cap. Însă înainte ca infirmiera s-o lămurească, numitul Logan Marshall intră pe ușă, îmbrăcat cu un costum impecabil croit, cu cravata desfăcută, la fel ca și ultimul nasture de la cămașă, lăsând să se vadă gâtul puternic.

– Cadoul meu văd că a sosit. Îți place culoarea ?

– E minunată ! Dar n-ar fi trebuit ! Și-așa îți sunt datoare. Cine știe când voi putea să-ți plătesc.

– Să-mi plătești cadourile ?... Mă jignești ! Bănuiesc că nu vorbești serios.

Logan se așeză pe marginea patului. Infirmiera părăsi discret camera.

– De ce îmi oferi toate astea ? Nici nu mă cunoști.

– Poate că te cunosc mai bine decât crezi.

– Cine ești, domnule Marshall ?

– Spune-mi Logan, te rog.

– Foarte bine. Atunci, cine ești, Logan ?

– Să vorbim mai întâi despre tine... Liza.

– Știi totul despre mine.

– Nicidecum ! Îți știu doar numele și motivul pentru care ai venit în California. Nimic altceva. Ba da ! Mai știu că ai o slujbă la care ți-e frică să nu întârzii. Cu ce te ocupi ?

– Sunt secretară. Sau mai bine-zis, am fost. Tata era profesor de istorie. De asemenea, mai scria cărți. Eu mă ocupam să-i adun documentația și-i băteam la mașină manuscrisele.

– Spui că ești secretară. Să înțeleg că ai venit la Hollywood cu speranța să îmbrățișezi o nouă carieră ?

Logan îi aștepta cu neliniște răspunsul.

– Nu. Eu... dar când am venit n-am găsit nici un post de secretară. Până când voi găsi, am acceptat un post de vânzătoare într-un magazin universal. Dar nu disper. Să știi că sunt o secretară chiar foarte bună !

– N-am nici o îndoială în privința asta.

Bărbatul o privea cu atenție.

– N-ai încercat niciodată să lucrezi în cinematografie ?

– În cinematografie ? Să lucrez ca ce ?

– Ca actriță. Ești foarte frumoasă.

Fata lăsă ochii în pământ.

– Mulțumesc, dar asta nu e de ajuns. Să fii actriță e o meserie ca oricare alta. Care se învață. Îmi închipui că nu e suficient să te așezi în fața aparatului de filmat...

– Iată o teorie pe care mi-ar plăcea s-o aud mai des.

Nerăbdătoare, Liza schimbă subiectul.

– Acum e rândul tău. Cu ce te ocupi ?

– Sunt directorul studioului Magnum.

– Realizezi filme ?

Bărbotul încuviință clătinând din cap și așteptă continuarea... interogatoriului.

– Trebuie să fie... interesant, completă politicos tânăra.

O licărire amuzată se citea în ochii tânărului bărbat. Luă mâna interlocutoarei sale şi o sărută grăbit.

– Liza, eşti o fată minunată ! Nici nu-mi vine să cred ! Sper să nu te schimbi niciodată.

Se auzi un ciocănit în uşă. Rogers, majordomul, intră în cameră.

– Scuzaţi-mă, domnule. Vă caută cineva la telefon.

Logan se ridică şi o privi gânditor pe Liza.

– Pe mâine.

Fata îl privi cum se îndepărta. Ce individ ciudat ! Ştia să fie şi groaznic, şi fermecător. Extrem de fermecător...

Logan Marshall... Adineaori, acest nume nu-i spunea absolut nimic. Dar acum, o mulţime de amintiri i se învălmăşeau în minte. În primul rând detalii din cronicile mondene ale ziarelor de scandal din Hollywood, care-l prezentau ca pe un Don Juan cinic şi crud, colecţionând amantele ca pe nişte trofee de vânătoare.

Totuşi, faţă de ea fusese bine crescut şi curtenitor. Fusese atât de delicat încât o dezbrăcase fără să profite de situaţie.

Liza privi în jurul ei şi descoperi atenţiile lui Logan : flori, câteva cărţi, ziare... Pe moment luă o hotărâre : pneumonie sau nu, nu voia să se mai lase dusă de nas de doctorul ăsta ! De mâine avea să se întoarcă la ea. Nu era cazul să se obişnuiască cu atât lux şi atâta atenţie.

CAPITOLUL II

În ciuda hotărârii Lizei de a pleca, doctorul Metcalfe nu se lăsă înduplecat.

– Nici nu mă gândesc să ieşi din camera asta timp de o săptămână ! E clar ?

Brian zâmbi resemnat în faţa protestelor bolnavei sale.

– Bineînţeles că mai există şi o altă posibilitate : să chem o ambulanţă care să te transporte la spital.

– Asta m-ar costa o avere.

– Atunci, n-ai de ales.

– Dar nu pot să stau aici atâta timp.

Logan interveni :

– Eu nu am de ce să mă plâng.

– Pentru că eşti prea bun.

Brian pufni. Liza se întoarse către el indignată.

– Asta-i adevărul ! Cum ai reacţiona dacă te-ai trezi cu o necunoscută pe cap pentru o săptămână ?

– Depinde de necunoscută. Dacă ai fi... tu...!

– Termină ! interveni Logan. Vezi foarte bine că o agasezi.

– Pe ea o agasez sau pe tine ?

Fără să răspundă la aluzia perfidă a prietenului său, Logan se întoarse spre Liza.

– Poți să fii sigură că nu deranjezi pe nimeni aici. Nici măcar pe servitori, câtă vreme doamna Dempster se ocupă de tine.

Femeia se uită de jur-împrejur ca să se asigure că infirmiera ieșise din cameră.

– N-o să-mi pot permite să-i plătesc onorariul, spuse încet Liza.

– De ce reduci totul la problema banilor ?

– Pentru că nu am bani ! Vreau să-ți înapoiez toate cheltuielile pe care le-ai făcut pentru mine.

– Trebuie să știi să-ți mai domolești din când în când setea de libertate. Aici nu ești la hotel. Și dacă o să insiști să plătești factura, până la urmă o să mă simt jignit !

Liza oftă. Nu se simțea în stare să înfrunte atâta încăpățânare. Dar dacă reușea să obțină un compromis ?

– Mai rămân încă o săptămână. Dar cu o condiție : s-o lăsați să plece pe doamna Dempster.

Cei doi bărbați se priviră întrebători. Până la urmă, doctorul ridică din umeri.

– De ce nu ? N-am nimic împotrivă. Dacă asta îți face plăcere...

Victoria era doar simbolică, însă Liza era mulțumită. Săptămâna de convalescență se desfășură cum nu se putea mai bine. Doamna Swenson, menajera corpolentă care zâmbea tot timpul, era încântată s-o aibă în grijă și se străduia să alcătuiască meniuri cât mai apetisante.

– Sărmană copilă, nu ești decât piele și os ! Lucy, ai grijă să mănânce tot din farfurie !

Lucy, o subretă destul de trupeşă şi ea, întârzia de multe ori să vorbească cu Liza după ce strângea masa.

– Când am inceput să lucrez pentru domnul Marshall, am avut şi eu unele îndoieli. Era firesc, nu-i aşa ? Atâtea lucruri se spun şi se scriu pe seama lui ! Ei bine, nimic nu-i adevărat. Întotdeauna a fost foarte drăguţ, foarte corect.

Între suedeza dolofană, Lucy şi cărţile ei, Liza îşi petrecea zilele destul de plăcut. Totuşi, aştepta cu nerăbdare să vină seara şi se bucura de cele câteva minute în care Logan se oprea în camera ei. De obicei când se întorcea de la birou, era îmbrăcat cu un costum raiat de o eleganţă discretă ; iar când se pregătea să meargă la o serată mondenă, cu care se vedea că era obişnuit, era îmbrăcat extrem de elegant. Nu rămânea mai mult de zece minute apoi dispărea, lăsând-o pe Liza pradă unui sentiment insuportabil de singurătate.

Într-o seară intră în cameră îmbrăcat în blugi şi un pulovăr negru.

– Ai fost invitat la o petrecere câmpenească ?

– Ce te face să crezi asta ?

– În general, când te pregăteşti să pleci eşti întotdeauna îmbrăcat la patru ace !

– Astă-seară nu plec nicăieri. Bineînţeles, dacă accepţi să-mi suporţi compania.

– Bineînţeles. Dar... n-aş vrea să te simţi obligat să mă invesleşti.

– Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că ar putec fi tocmai invers ?

– Uneori mă întreb dacă nu cumva joci teatru.

Puţin speriată, Liza îşi trase cuvertura până sub

bărbie. Toate bârfele pe care le auzise pe seama lui Logan Marshall îi reveneau acum în minte. Venise oare momentul scadenței ?

– De ce să-ți petreci seara cu mine ? Cunoști cu siguranță multe femei care ar fi mult mai interesante.

– Te-ai întâlnit deja cu femeile pe care le frecventez ?

– Nu, dar ele au cu siguranță mai multe lucruri de povestit.

– Tu nu ?

– Ei bine... Dacă vrei să știi de ce primii coloniști americani nu mâncau curcan de Crăciun...

– Bineînțeles. De ce ?

– Pentru că în perioada aceea nu existau decât curcani sălbatici. Și de fiecare dacă când îi împușcau cu muschetele lor rudimentare, nu reușeau să adune decât pene și carne sfârtecată.

Logan izbucni în râs.

– Vezi ? Uite că m-ai învățat ceva.

– Din păcate, ăsta este tot repertoriul meu, se lamentă Liza. Câteva anecdote istorice pe care e știu de la tata. E destul de greu să faci conversație cu așa ceva, nu ?

– Și totuși, ai reușit.

Foarte dezinvolt, Logan își legăna piciorul așezat pe un braț al fotoliului, ca și cum s-ar fi pregătit într-adevăr să-și petreacă seara acolo. Liza, sigură că în scurt timp bărbatul se va plictisi de compania ei, făcea eforturi disperate să găsească un subiect de conversație amuzant.

– Ai auzit vreodată de Albert Parke, faimosul canibal din Noua Anglie ?

Cu o suplețe de felină, Logan părăsi brațul fotoliului ca să se așeze pe marginea patului.

– De ce ești atât de încordată, fetițo ?

– Eu... tu... n-am mai întâlnit niciodată un om ca tine.

– În privința asta suntem chit.

– Atunci de ce nu ești tot atât de tulburat ca mine ?

– Ce te face să crezi că nu sunt ?

Neputând să-i înfrunte privirea, Liza coborî ochii în pământ.

– Nu... vrei... să jucăm gin-rummy ? gângăvi ea ca să spună ceva.

Logan izbucni într-un hohot de râs răsunător.

– Nimeni n-o să mă creadă când am să le povestesc asta !

El o prinse de umeri și o scutură încet.

– Nici nu-mi doresc altceva decât să joc gin-rummy cu tine.

Împărțiră cărțile și începură să joace pe cuvertura patului. Logan nu pierdea nici un joc.

– Îți vin numai cărți bune ! protestă Liza.

Bărbatul o cercetă cu o privire indescifrabilă.

– Va trebui să te obișnuiești cu asta. Fac parte din categoria învingătorilor.

Se juca fără menajamente și nu după mult timp Liza lăsă la o parte timiditatea și se lansă într-o luptă pe viață și pe moarte. Era deja zece când fata își ascunse un căscat. Remarcându-i gestul, gazda adună cărțile de joc.

– E timpul să te culci.

– Dar nu sunt obosită !

Logan o împinse ușor, obligând-o să-și pună capul pe pernă, o mângâie pe obraz, privindu-i parcă fascinat gura... Liza crezu pentru o clipă că urma s-o sărute, însă el se mulțumi s-o părăsească spunându-i doar :

— Mâine îți ofer revanșa.

Ea nu-l crezu, convinsă fiind că-l plictisise grozav. Și totuși, surpriză ! În seara următoare, el era acolo cu un pachet de cărți de joc în mână.

— Ești pregătită pentru a doua lecție ?

Bărbatul se așeză pe pat zâmbind și începu să împartă cărțile.

— Logan ? Pot să-ți cer o favoare ?

El se opri pentru o clipă, apoi mâinile sale își reluară mișcările regulate.

— Te ascult.

Tonul era însă destul de puțin binevoitor, astfel încât Lizei îi păru rău că pusese întrebarea. Dar era prea târziu ca să dea înapoi.

— Nu mai suport să stau îmbrăcată toată ziua în cămașa de noapte. M-am gândit că dacă ai trece pe lângă locuința mea, ai putea să urci să-mi iei câteva haine. A venit timpul să mă dau jos din pat, nu crezi ?

Logan o privi uimit.

— Doar atât ? Asta e favoarea pe care mi-o ceri ?

O apucă de mână.

— Liza, ești o fată extraordinară. Uitasem că pe lume mai există ființe ca tine. Mâine dimineață, la prima oră, mă duc la tine acasă. Îți promit. Ai o rochie lungă ?

— Da. E o rochie foarte simplă din crep verde.

De ce ?

– Pentru că mâine seară te invit la un mic supeu intim. În program : lumânări şi şampanie.

În dimineaţa următoare Liza primi o valiză pe care când o deschise, făcu ochii mari. Săptămâna ei de convalescenţă se termina peste două zile, iar în valiză erau lucruri cât să se îmbarce o lună ! E drept că bărbaţii nu acordă atenţie unor asemenea detalii, îşi spuse ea. Logan înghesuise claie peste grămadă tot ce-i picase în mână.

Tânăra scoase rochia ei lungă şi o agăţă pe un umeraş şi îşi petrecu cea mai mare parte a zilei pregătindu-se. În primul rând se spălă pe cap şi făcu o baie parfumată, zăbovind îndelung în cada plină de spumă. În valiză găsi ciorapi făcuţi parcă din pânză de păianjen, lenjerie intimă de dantelă mătăsoasă. Puţin rimel pe genele lungi, un ruj discret pe buze şi când Logan bătu la uşă, o găsi pregătită.

– Cred că ar fi bine să te iau în braţe ca să cobori scara.

– Nicidecum ! Când eşti invitată la o cină la lumina lumânărilor, trebuie să te ţii singură pe picioare.

– Măcar la începutul petrecerii.

Coborâră în salon unde băură un cocteil. Fata aruncă de jur-împrejur o privire admirativă.

– Ce încăpere minunată !

– Nu ţi-ai dat seama până acum ? E drept că atunci când ai venit nu prea-ţi ardea să admiri decorul.

– Așa e. Pur și simplu am fost îngrozită. Când Brian mi-a spus să mă întind pe canapea...

– ... Toate avertismentele mamei ți-au venit brusc în minte, nu-i așa ?

Liza roși și schimbă subiectul.

– Ați fost amândoi foarte buni cu mine. Nu știu la cât se ridică onorariul lui Brian, dar îl merită. Nu ! i-o reteză ea scurt văzând că Logan se pregătea să protesteze. Cu siguranță că patronul a angajat pe altcineva în locul meu, dar am să-mi găsesc de lucru.

– Liza, am o idee în privința asta...

– Nici nu vreau s-o ascult ! Practic mi-ai salvat viața și țin să-ți înapoiez ceea ce-ți datorez.

Bărbatul o prinse de bărbie și o privi în ochi.

– Japonezii au un proverb înțelept. Ei spun că atunci când salvezi pe cineva, trebuie să ai grijă de el toată viața.

Fata reuși cu greu să-și stăpânească emoția care pusese stăpânire pe ea.

– Noi nu suntem japonezi.

– Liza, aș vrea atât de mult să am mereu grijă de tine. Lasă-mă s-o fac !

Tânăra femeie n-ar fi tolerat o asemenea declarație din partea altcuiva. Ar fi descoperit prea multe subînțelesuri. Însă Logan nu avea pentru ea decât un interes platonic : niciodată nu schițase vreun gest echivoc, nici măcar nu încercase s-o sărute... deși nu-i lipsiseră ocaziile. Îi arăta mai degrabă o afecțiune ca față de o soră mai mică...

– Mă descurc foarte bine și singură, răspunse ea.

– Ce vrea să însemne acest „mă descurc foarte bine" ? Să-ţi câştigi existenţa la tejgheaua unui mare magazin ?

– Mi-e suficient.

– Am o idee care ar putea să te intereseze : vino să lucrezi pentru mine.

– In calitate de ce ?

– Secretara mea mi-a solicitat un concediu de o lună. Va fi bunică pentru prima oară. Fata ei aşteaptă să nască zilele astea. E un eveniment de o importanţă capitală.

– Cu siguranţă că ai la dispoziţie o armată de funcţionare din care nu ţi-ar fi greu deloc să găseşti o înlocuitoare.

– Ai dreptate. Dar te-ai lăudat atât de mult cu calităţile tale încât abia aştept să le pun la încercare.

– E drept. Sunt o secretară excelentă !

– Atunci ce rost are să şovăi ? Acceptă postul pe care ţi-l ofer ! Sau ţi-e teamă ?

– Nici vorbă ! Numai că n-aş vrea să... în sfârşit ! Nu vreau să te simţi obligat să-mi faci un ser...

– Liza ! Nu eu, ci tu îmi faci un serviciu.

– Adevărat ? Nu spui asta din milă pentru mine ?

Fără s-o scape din ochi, Logan îi strânse uşor mâna.

– Dacă-ţi fac această propunere este pentru că am într-adevăr nevoie de tine.

Liza îi mulţumi cu un zâmbet fermecător.

– In condiţiile astea, sunt încântată să accept.

– Am încheiat târgul. Acum grăbește-te să-ți termini paharul de sherry înainte ca cina doamnei Swenson să se ardă. Ar fi mare păcat : sărmana și-a petrecut câteva ore bune în fața cuptorului.

– E o bucătăreasă extraordinară. Bine că plec de aici pentru că mă îndoapă ca pe o gâscă.

Logan o privi amuzat, din cap până-n picioare.

– Ai putea să mai rămâi puțin. Măcar cât să mai iei vreo două-trei kilograme.

– Despre asta vreau să-ți vorbesc și eu. Săptămâna mea de convalescență se apropie de sfârșit și aș vrea să plec acasă, unde cred că domnește o dezordine groaznică și praful s-a așezat de un deget. Dacă încep să lucrez pentru tine... Să vedem : ce zi e azi ? Joi. Perfect. Mâine mă întorc acasă și am la dispoziție tot week-end-ul să-mi pun casa la punct, și luni sunt gata să-mi iau postul în primire.

– Nimic nu te grăbește.

– Cum ? Doar mi-ai spus că...

Dar Rogers anunță că cina era servită și-i conduse până în sufragerie, o încăpere de dimensiuni impresionante, în care trona o masă lungă de marmură roșie. Pereții erau acoperiți cu un tapet de mătase. De plafon atârna un lampadar de cristal. Într-un sfeșnic de argint aflat pe masă, două lumânări își unduiau flăcările albe. Veselă de porțelan fin, tacâmuri de argint, pahare de cristal : masa parcă era aranjată pentru o cină de gală.

– Câte farfurii... și pahare ! se minună Liza. S-ar zice că aștepți o duzină de invitați !

– Nu e prea târziu să mai invităm câțiva prieteni, dacă vrei.

– Glumeam.

Bineînțeles că prefera să petreacă seara doar în compania lui. Poate era pentru ultima oară ? Cu distincția lui obișnuită, Rogers îl servi cu un pahar de vin alb. Față de Logan dădea dovadă de atâta deferență încât Liza abia îl recunoștea pe omul ostil din prima seară când, udă și speriată, intrase pentru prima oară în această locuință luxoasă.

Abia după ce începură să mănânce, Liza îndrăzni în sfârșit să abordeze subiectul care-i stătea pe limbă.

– De ce nu-mi vorbești despre munca ta ?

– Mă tem că te-aș plictisi.

– Să mă plictiseși ? Dar cinematografia trebuie să fie o lume fascinantă.

– Nu și pentru mine.

– Cu ce te ocupi, mai precis ?

– Studiez proiecte, citesc scenarii... încerc să alcătuiesc cea mai bună echipă pentru cel mai bun scenariu. Când am terminat, îmi dau toată silința să-i conving pe oamenii cu bani să investească în producția pe care am pus-o la punct.

– Înțeleg.

În ochii lui albaștri apăru un licăr ironic.

– Sunt sigur că nu înțelegi nimic. Îți imaginezi platouri de filmare uriașe, decoruri de vis, o mulțime de actori îmbrăcați în costume pestrițe, care se supun indicațiilor regizorului cu nelipsitul trabuc în colțul gurii și cu megafonul în mână...

– Și nu-i așa ?

– Întrucâtva așa e. Dar mai sunt și ceasurile de așteptare, interminabilele secvențe ratate care

trebuie reluate iarăși și iarăși, repetițiile plicticoase, capriciile vedetelor...

– În condițiile astea, de ce vor atâția oameni să lucreze în cinematografie ?

Logan ridică din umeri.

– Pentru bani, prestigiu, din orgoliu... cine știe?

– Nu-ți prea plac artiștii, nu-i așa ?

– Îi suport, deși uneori îmi vine greu !

– Ești nedrept. Trebuie să fie atât de amuzant ! Costumele, decorul, machiajul : eu le văd ca pe un carnaval perpetuu. Când eram copil...

– Să nu uiți un lucru : nu sunt copii. Sunt oameni în toată firea. Femei și bărbați gata să-și vândă trupul și sufletul publicului schimbător.

– Sunt însă și artiști a căror glorie va dăinui întotdeauna, Marylin Monroe, Sarah Bernhardt, Humphrey Bogart...

– Evident ! Ei au avut talent. Eu îți vorbesc despre acei cabotini care au invadat Hollywood-ul. De exemplu acei artiști care au ca singur atú un chip angelic și un trup sculptural.

Liza zâmbi.

– M-ai convins. N-am să fiu niciodată actriță. Îmi mai torni puțin vin, te rog ?

Bărbatul îi remarcă obrajii aprinși și ochii scânteietori.

– Cred că ai băut destul. Poate că ar fi mai nimerită o ceașcă de cafea ?

– Nu uita că mi-ai promis șampanie !

Logan pufni în râs.

– Vrei să mergem s-o bem în salon ?

– Excelentă idee.

Liza se ridică de la masă și avu strania impre-

sie că nu mai simte podeaua sub tălpi. Logan o luă de braț. Ea îi zâmbi încântată.

Mă simt extraordinar de bine, spuse Liza cu glas melodios.

Și ca să i-o dovedească, făcu o piruetă râzând din toată inima. Greșeală ! Când se opri, pereții își continuară mișelește sarabanda... Logan o prinse chiar în clipa în care era gata să cadă.

– Cred că ar fi mai bine să punem șampania la rece pentru mâine seară.

– Nici vorbă ! Mă simt nemaipomenit. Stai ! Unde mă duci ?

Bărbatul începu să urce scările.

– E prea devreme ! tropăi pe loc Liza trăgându-și de haină însoțitorul. Crezi că am băut prea mult ?

– Bineînțeles că nu, murmură Logan sărutând-o părintește pe frunte. Ești doar obosită, asta-i tot.

Tânăra oftă și închise ochii.

– Ai dreptate.

Când ajunseră în cameră, o așeză cu grijă pe pat. Obosită, Liza se ghemui gata să se culce. Undeva în depărtare, auzea neclar glasul unui bărbat ale cărui cuvinte nu le înțelegea. El o scuturâ ușor de umăr și repetă :

– Trebuie să te dezbraci.

– N-am chef !

Ca un adevărat artist de circ, reuși cu abilitate să-i descheie rochia.

– Începe să devină o obișnuință s-o dezbrac, își spuse el încet.

Liza se trezi brusc din toropeală când îi simți mâinile plimbându-se pe pielea ei. Somnolența făcu

loc cu brutalitate unui val de pasiune de o violență aproape animalică. Logan o dezbrăcase de rochie și, cu un braț petrecut pe sub picioarele ei, o așeza cu grijă pe pat. Liza se agăță de el.

– Lasă-mă, spuse el cu un glas aspru. Cum vrei să te culc în condițiile astea ?

Tânăra femeie îl prinse ferm în brațe și-l privi adânc în ochi.

– Nu pleca, șopti ea.

– Nu mai știi ce spui.

– Logan, te rog, rămâi cu mine !

Străbătură de un fior, Liza îl strânse cu putere.

– Te-ai îmbătat. Nu sunt bărbatul care să profite de asemenea situații, spuse el eliberându-se.

Liza își înăbuși un suspin.

– Nu sunt destul de frumoasă pentru tine ?

La rândul lui, bărbatul o îmbrățișă strâns.

– Dac-ai ști... șopti Logan.

– Te-ai hotărât în sfârșit să mă săruți ?

Logan o sărută pătimaș iar ea îi răspunse cu o ardoare de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare. Mâinile lui o mângâiară pe tot trupul stârnindu-i o patimă nebună.

– N-aș fi crezut niciodată că poate să fie atât de bine, spuse Liza pe nerăsuflate.

Logan se ridică brusc.

– Liza, ce vrei să spui ? N-ai făcut dragoste niciodată ?

Speriată de această schimbare de ton, fata deschise ochii.

– Nu... niciodată. Dar ce importanță are ?

– Cum ce importanță are ? Să profiți de ino-

cența unei fecioare puțin cherchelite ! Am fost la un pas de cea mai mare greșeală din viața mea !

Liza își acoperi goliciunea cu cearșaful.

— Tu n-ai nici o vină ! Eu am vrut...

— Trebuie să te culci.

Îl privi cum se îndepărtează fără o vorbă. Trânti ușa în urma lui. Oare merita să fie respinsă cu atâta cruzime ?

Fără să-și dea seama, toată săptămâna își făurise visuri romantice care acum fuseseră brutal năruite. Doamne, cât trebuia s-o disprețuiască ! El care arăta atâta dispreț pentru toate fetele care îi săreau de gât !

Din fericire, o știa puțin ametită de băutură... Însă ea știa că beția care-o cuprinsese de îndată ce-i simțise mâinile pe pielea ei, nu avea nici o legătură cu alcoolul.

Ce proastă era ! Să se îndrăgostească tocmai de Logan Marshall, frumos, bogat, celebru, adorat, și pentru a încorona totul, misogin ! Ce putea să spere de la el ? Lacrimi. Nimic mai mult.

Singura soluție era să nu-l mai revadă niciodată. Chiar de a doua zi trebuia să-și strângă lucrurile și să dispară cât mai repede. După care, rămânea ce era mai greu de făcut : să-l uite.

CAPITOLUL III

După o noapte agitată, Liza se trezi auzind că umblă cineva la uşa camerei sale. Era Logan.

– Liza ?

Femeia se prefăcu că doarme când el se apropie de pat şi îi aşeză cu grijă o şuviţă rătăcită pe gât. O mai privi câteva clipe, după care părăsi încăperea. Uşa se închise. Liza sări din pat imediat, se duse şi se îmbrăcă în grabă şi tocmai se pregătea să-şi scoată valiza din dulap când intră Lucy.

– Te-ai îmbrăcat deja ?

– Da, mormăi Liza prefăcându-se că-şi aranjează lucrurile pe rafturi.

– Domnul Marshall ne-a prevenit că o să ieneveşti până mai târziu.

– Da ? Şi... ce-a mai spus ?

Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gură.

– Nimic. În afară de faptul că trebuie să avem grijă de tine.

Servitoarea o privi cu invidie.

– E plin de atenţie faţă de tine, ai remarcat ?

Liza se întoarse.

– Nu-ţi face griji pentru micul dejun, pentru că nu mi-e foame.

– Domnul Marshall n-o să fie prea mulțumit.
– Cu atât mai rău pentru el.

Contrariată, Lucy ieși din cameră. Liza fusese dinadins maliticasă. Își îndesă în grabă lucrurile în valiză, verifică dintr-o privire dacă nu și-a uitat ceva și deschise încetișor ușa. Acum începea etapa cea mai delicată a operației. Bineînțeles că i-ar fi plăcut să-și ia rămas-bun de la doamna Swenson și de la Lucy care fuseseră atât de drăguțe cu ea. Dar se temea de întrebările lor indiscrete.

În urmă cu două zile, Logan îi dăduse înapoi cheile Mini Morris-ului ei care-o aștepta în garaj „renovat" din plin, după spusele gazdei sale, care adăugase :

– Ar trebui să te debarasezi cât mai repede de grămada asta de fier vechi.

„Grămadă de fier vechi" însă era singurul ei mijloc de a pleca din casa asta. Factura mecanicului se mai adăuga și ea la ceea ce avea de gând să-i înapoieze binefăcătorului ei.

*
* *

După opulența rafinată a locuinței lui Logan Marshall, micul ei apartament cu două camere i se păru și mai modest, strâmt și prăfuit. Înarmată cu o măturică, cârpe, detergent și ceară de parchet, Liza se apucă de lucru. Seara, totul strălucea de curățenie. Abia atunci își dădu seama cât era de obosită. După o săptămână întreagă de zăcut în pat într-un *dolce far niente*, revenirea la regimul de viață normal era destul de dificilă. Făcu un duș

fierbinte și se pieptănă îndelung. Fără machiaj, nu i-ai fi dat mai mult de cincisprezece ani. Îi era prea lene să se îmbrace ca lumea, așa încât se mulțumi să-și ia pe ea un halat de casă. Cu picioarele goale, se cufundă în vechea canapea din salon.

Ce diferență față de canapeaua comodă a lui Logan ! Iritată, alungă imediat acest gând.

Nu mâncase nimic toată ziua. Cum să improvizeze o cină ? Închise ochii... și se trezi când auzi soneria de la intrare.

Când deschise ușa, dădu peste Logan.

— Ce cauți aici ?

— Și eu aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

— Cum ? Eu sunt la mine acasă !

În ochii lui se citi o clipă iritarea.

— Ții într-adevăr să ne continuăm discuția pe coridor ?

Fu nevoită să se dea la o parte ca să-i facă loc să intre în salon. Cu inima palpitându-i, îl privi pe noul-venit cum pășește în acest decor familiar. Cu un gest grăbit își aranjă părul. El se întoarse chiar în clipa aceea și-i privi plăcut surprins bogatul păr roșu care-i aureola chipul.

— De ce ai fugit, Liza ?

— N-am fugit. Ne-am înțeles să stau la tine o săptămână. Am plecat puțin mai devreme, atâta tot.

— Fără să lași nimănui nici o vorbă ? Doamna Swenson și Lucy sunt negre de supărare !

— Îmi pare rău.

— Și eu ? Nici nu mă gândeam să nu te mai găsesc când m-am întors acasă astă-seară. Nu crezi că ai fi putut să-mi spui măcar la revedere ?

– Mi-a fost ruşine de ce-am făcut. Şi pe urmă, mă disprețuieşti atât...

– Ia te uită ! Cum ai ajuns la concluzia asta ?

– Te rog, nu mă mai chinui ! Înțelegi foarte bine despre ce vorbesc.

– Despre ce s-a petrcut aseară, nu-i aşa ?

– Da, încuviință fata plecându-şi privirea. Ştiu foarte bine ce crezi despre mine.

– Eşti atât de sigură ?

Liza îşi muşca nervoasă buzele.

– Doar mi-ai spus clar ce părere ai despre femeile care îşi folosesc trupul ca să... obțină... favoruri.

Logan o privi amuzat.

– Mă refeream la cu totul altceva. La o tocmeală prin care mi se solicită să fac unele servicii.

Fata roşi. El o luă de bărbie şi o sili să-l privească în ochi.

– Între noi doi nu e vorba de nici o tocmeală. Dacă vrei ceva, n-ai decât să-mi ceri.

– N-am vrut niciodată nimic de la tine !

– Ştiu. Nici măcar...

– Logan ! Te rog, să nu mai vorbim despre asta !

Îi era teamă ca el să nu descopere cumva adevărul. Pentru că mințea, bineînțeles : voia să obțină ceva de la el. Un lucru pe care el nu i l-ar da poate niciodată. Dragostea lui.

– Ai băut puțin cam mult, spuse Logan prinzând-o de umeri. Se mai întâmplă.

– Nu e numai asta.

– N-ai nimic să-ți reproşezi. Nu s-a întâmplat nimic.

– Dar asta nu datorită mie !

– De ce te acuzi singură ? Nu eşti prima care te pierzi într-o criză... de senzualitate. La vârsta ta, multe fete au cedat deja într-o asemenea situaţie.

Liza ar fi vrut să-i spună că nu merita un asemenea compliment şi că, dacă nu cedase până acum, era doar din cauză că nici un bărbat nu ajunsese atât de departe. Iar acum, când îl cunoştea, avea un presentiment că nimeni altul n-ar putea să-i ia locul în inima ei.

Logan o privi serios.

– Liza, păstrează-ţi fecioria pentru bărbatul pe care o să-l iubeşti. Pentru el, o să fie cel mai minunat dar.

Ea nu îndrăznea să ridice privirea, de teamă ca el să nu-i descopere în adâncul ochilor verzi flacăra pasiunii pe care voia cu orice preţ s-o ascundă.

– Şi dacă n-am să mă îndrăgostesc niciodată ?

– Mai devreme sau mai târziu, tot o să se întâmple. N-ai nici o grijă.

– Mă îndoiesc. Până acum nu m-a interesat nici un bărbat.

– Glumeşti. N-ai avut nici măcar un prieten de inimă ?

Liza se gândi o clipă la tinerii din Abilene care-i făceau curte. Cât de insipizi îi păreau acum !

– Totuşi trebuie să existe un bărbat în viaţa ta.

– Doar câteva flirturi. Nimic mai mult.

– Liza, să înţeleg că nu vrei să te măriţi ?

Bărbatul îi pândea răspunsul surprinzător de îngrijorat.

– Nicidecum ! Dacă mi-ar propune cineva să mă mărit, aș fugi cu el imediat.

Era adevărat numai pe jumătate. Dacă acel „cineva" s-ar fi numit Logan Marshall... Chipul bărbatului deveni impenetrabil. Liza își ținu răsuflarea. Numai de m-ar crede ! își spuse în sinea ei.

– Înțeleg...

O mângâie pe obraz și deodată păru că a luat o hotărâre.

– Foarte bine. Adună-ți lucrurile să ne întoarcem acasă.

– Acasă ? Dar eu sunt acasă !

Logan aruncă o privire trufașă de jur-împrejur.

– Nu ești destul de restabilită ca să te poți descurca singură. Uită-te cum arăți, palidă, ochii încercănați... Nu, astă-seară o să mănânci în pat.

– În pat ? M-am săturat să stau în pat !

Congestionată de indignare, tânăra adăugă :

– Într-o bună zi tot va trebui să mă apuc de lucru, așa încât prefer să intru din nou cât mai repede în ritmul meu obișnuit.

– Nimeni nu te grăbește. Nu te angajez până când n-o să fii complet refăcută !

Deci era încă hotărât s-o angajeze !

– Logan, nu pot să accept postul pe care mi-l propui. Îmi închipui că înțelegi de ce.

– Nu mai pricep nimic. Credeam că ne-am înțeles !

– Știu. Însă... Cred că n-ar fi bine să lucrez pentru tine.

Perfect. Nu vreau să fiu mojic şi să-ţi aduc aminte că-mi eşti datoare cu un mic serviciu. Dacă vrei într-adevăr să mă laşi în încurcătură...

– N-ai neapărat nevoie de mine !

– Ba da ! Sigur că am !

Bărbatul o privi enigmatic.

– Ei bine... În condiţiile astea... La ce oră trebuie să fiu la serviciu luni dimineaţă ?

Liza trebui să-şi dea multă osteneală ca să-l convingă că era suficient restabilită ca să se prezinte luni dimineaţă la birou, singură. Când închise uşa în urma lui, Liza se simţea epuizată. Epuizată, dar fericită : timp de încă o lună avea să-l vadă în fiecare zi.

*

* *

Luni dimineaţă, Liza îşi parcă credinciosul Mini Morris în faţa unei clădiri înalte din oţel, beton şi sticlă. Logan îi lăsase instrucţiuni portarului în uniformă care oficia la intrarea în parcul ce adăpostea Studiourile Magnum. Privind cu condescendentă mica maşină, el îi arătă noii-venite turnul de unde Logan conducea destinele firmei.

Pe ambele părţi ale aleii principale se alinia o serie de mici bungalovuri. Mai târziu avea să descopere că acolo lucra departamentul artistic. Puţin mai departe se înălţau mai multe hangare imense. Studiourile de filmare, îşi spuse în sinea ei. O mulţime de actori costumaţi şi machiaţi forfoteau prin bufetul expres, încâlcind secole şi civilizaţii într-o gloată pestriţă. La braţul unui indian

sioux împodobit cu pene de vultur, făcea paradă o ducesă medievală, cu ţigara în gură. Doi piraţi stăteau de vorbă cu un cetăţean al Greciei Antice. Lizei i-ar fi plăcut să mai zăbovească admirând spectacolul insolit dar nici nu se punea problema să întârzie. Porni în căutarea biroului lui Logan, dar până să ajungă acolo trebui să treacă de nenumărate controale, să treacă prin filtrul a cel puţin şase recepţioneri şi secretare ca să fie îndrumată în cele din urmă la ultimul etaj al unei clădiri anonime. Tronând în spatele unei baterii de interfoane, o femeie machiată din belşug o primi fără nici o umbră de zâmbet şi apăsă pe un buton.

Apăru imediat o femeie cu părul grizonat.

– Bună ziua. Sunt doamna Livingstone, secretara particulară a domnului Marshall, spuse ea amabilă.

O conduse pe Liza într-un birou mare care avea un perete întreg de sticlă, dând către studiouri. La orizont se profilau dealurile Hollywood-ului.

– Domnul Marshall mi-a cerut să-mi petrec toată ziua cu tine ca să te pun la curent cu tot ce trebuie. Mi se pare un timp cam scurt, însă m-a încredinţat că o să înţelegi repede tot ce ai de făcut.

– Sper că nu se înşală.

– Sunt sigură că nu, domnişoară Brooks. Vrei o cafea ?

– Nu, mulţumesc. Aş prefera să încep numaidecât.

Într-o oră, doamna Livingstone îi făcu o prezentare lapidară a sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Liza lua notiţe. Munca nu i se păru prea

complicată, probabil şi datorită celorlalte secretare care se ocupau de hârţogăraia de rutină.

– Un alt aspect important : va trebui să înveţi să-i filtrezi pe indezirabili. Actori fără talent, actriţe la a doua tinereţe, producători veroşi... Vei învăţa repede să-i triezi. De asemenea, te vei ocupa de corespondenţa confidenţială, de telefoane şi tot felul de rezervări. Am o listă cu restaurantele preferate ale domnului Marshall... Unde naiba am pus-o ? Iat-o ! Aici vei găsi şi numărul de telefon al florăriei.

– Telefonul florăriei ?

Secretara îi zâmbi complice.

– Aaa ! Înţeleg, spuse Liza crispată.

– Cred că asta e tot. Mai ai întrebări ?

Bineînţeles. Chiar o mulţime. Însă erau cam greu de formulat.

– Nu, doamnă Livingstone. Eşti un pedagog excelent. Voi şti să mă ocup de prăvălie cât lipseşti Cred că abia aştepţi să pleci.

– Şi încă cum ! Domnul Marshall a fost foarte amabil să-mi acorde concediul ăsta. Primul meu nepot ! Gândeşte-te, domnişoară Liza, ce eveniment ! La vârsta ta, cred că te gândeşti deja la un copil, nu-i aşa ?

– Nu. Nu sunt măritată.

Doamna Livingstone o privi clătinând din cap.

– O vei face cât de curând.

Liniştită în privinţa competenţei înlocuitoarei sale, doamna Livingstone plecă pe la ora prânzului. Liza era singură când se auzi soneria interfonului.

– Liza, vrei să vii la mine ?

Ar fi recunoscut acest glas dintr-o mie.

Neluând în seamă biroul imens care trona într-un colț, în fața unui perete de sticlă, te-ai fi crezut într-o cameră princiară. Deasupra unui divan lung din piele se afla etalată o somptuoasă tapiserie vieneză. Un colț al biroului era ocupat de o masă de conferințe din lemn de acajú, înconjurată de fotolii capitonate. Obiecte de artă și cărți rare completau acest tablou de vis.

Îmbrăcat într-un costum negru și cămașă albă, Logan însuși părea un prinț florentin.

– Ce feerie ! se minună Liza. Dacă aș lucra aici, n-aș mai vrea să mă întorc acasă !

– Poți să-ți petreci noaptea aici dacă așa îți dictează inima. Există și un duș.

Bărbatul făcu un semn cu bărbia către o ușă mică.

– A fost o simplă remarcă, își reveni Liza la realitate.

– Nu mă îndoiesc. Doamna Livingstone ți-a spus tot ce voiai să știi ?

– Da. Cred că da. E un pedagog excelent. A plecat puțin mai repede decât își propusese. Sper că asta nu te deranjează !

Logan ridică din umeri indiferent. Un telefon începu să sune. Liza tocmai se pregătea să răspundă când el o opri.

– E linia mea privată. Dacă mai am nevoie de tine, te sun.

Uluită, Liza se întoarse în biroul ei. Acolo o aștepta un tânăr care-o primi cu un fluierat admirativ.

– Ești noua secretară ?

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu balaurul ?

Liza îl privi întrebătoare.

– Rhoda Livingstone, explică tânărul. E o fată bună dar când e vorba să-şi păzească stăpânul, e un adevărat cerber.

– Ai vreun motiv să crezi că eu nu voi fi tot atât de redutabilă ?

– Pe mine nu m-ar deranja. Ba dimpotrivă, aş învăţa repede să mă mulţumesc să te văd pe tine mai degrabă decât pe patronul tău.

– Cine eşti ?

– Chuck Talbot. Un geniu nedescoperit încă. Dar nu pentru multă vreme. Nu citeşti ziarele ? Eu conduc viitoarea producţie a lui Logan, „Febra tropicală". Are un buget colosal.

– Scuză-mă. Sunt nouă în branşă.

– N-are nici o importanţă. Aş putea să te iniţiez. Ce-ai spune de o cină în doi, pentru început ?

Interfonul sună.

– Trimite-l la mine pe Chuck Talbot imediat ce soseşte.

– E aici, domnule.

„Geniul nedescoperit" se apleacă spre aparat.

– Nu mă grăbesc, Logan. Dacă e nevoie pot să aştept un ceas sau două.

Chuck mai râdea încă atunci când Logan îşi făcu apariţia.

– Pentru mine, un ceas sau două irosite înseamnă să pierd o avere. Poate că timpul tău nu face doi bani, al meu însă este foarte preţios ! Dacă proiectul nostru te mai interesează încă, fă-mi te rog plăcerea şi urmează-mă imediat.

Dezumflat, Talbot se grăbi să-l asculte. Înainte să iasă pe uşă mai aruncă o ultimă privire uimită spre Liza.

Ziua de lucru era aproape terminată când Logan Marshall intră în biroul ei.

– Cum a fost prima zi ?

– Foarte bine. O să-mi placă munca asta.

– Cu atât mai bine.

Bărbatul o privi indiferent şi adăugă :

– Doamna Swenson mi-a poruncit să te invit la cină acasă. Probabil că n-ai mâncat ca lumea, de când ai plecat. Cel puţin aşa susţine ea.

– E foarte drăguţă, dar am să te rog să mă scuzi în faţa ei.

– Ai altceva planificat ? Chuck şi-a doborât recordul de viteză !

– Ce te face să crezi că am să ies cu el ?

– Nu te-a invitat ?

– Ei bine... da.

– Şi ai acceptat ?

Devenit brusc agresiv, Logan o domina cu înălţimea lui. Liza îi înfruntă privirea.

– Ca să fii liniştit, află că n-am acceptat.

– Liza, ştiu foarte bine că nu e treaba mea, dar sunt îngrijorat pentru tine. Parcă eşti un mieluşel rătăcit printre lupii flămânzi.

În mod normal, ea n-ar fi suportat acest ton protector. Dar Logan făcuse deja atâtea pentru ea încât tânăra făcu efortul să-şi ascundă exasperarea.

– Nu te simţi obligat să veghezi asupra mea. Îţi promit că de acum înainte, am să le cer tuturor

celor care mă invită o caracterizare din partea mamelor lor şi o copie după cazierul judiciar.

Logan binevoi să zâmbească.

– Atunci, vii astă-seară ?

– Nu. Sunt cam obosită. A fost prima zi de lucru şi aş vrea să mă culc devreme.

– Ţi-am mai spus o dată. Mâine n-ai ce căuta la serviciu !

– Logan, nu exagera.

– Strânge-ţi lucrurile. Te conduc.

– Am venit cu maşina.

– Daa ! Faimoasa maşină ! Va trebui să-ţi găsesc o maşină mai de Doamne-ajută.

– Logan ! exclamă Liza indignată.

Bărbatul o privi în tăcere câteva clipe, apoi îi întoarse spatele.

– Doamne fereşte de femeile independente, mormăi el.

* * *

Pasionată de munca pe care o făcea, Liza nici nu-şi dădea seama cum treceau zilele. Acum înţelegea că Logan ocupa un post cheie în industria cinematografică. Scrisorile pe care le dactilografia îi confirmau faptul că manipula sume colosale.

În fiecare zi mânca la prânz la bufetul unde se adunau şi cele mai celebre vedete. Toţi manifestau consideraţie faţă de ea ; fiind secretara personală a lui Logan Marshall, avea o carte de vizită care i asigura simpatia tuturor. Atâţia bărbaţi o invitau să

iasă seara împreună încât Liza îi bănuia de gânduri ascunse: poate că nu voiau să se apropie de ea decât pentru a putea ajunge mai uşor la şeful ei direct. Aşa încât îi refuză pe toţi. Şi, în mod ciudat, nimeni nu mai insista a doua oară.

Dar Liza nici nu se sinchisea. Singurul bărbat care conta într-adevăr se afla la câţiva paşi de ea şi-l vedea de câteva ori în fiecare zi. Era suficient cu să fie fericită. Totuşi, uneori simţea o strângere de inimă. De exemplu, atunci când Logan o chema ca să-i ceară, cu un aer indiferent, să trimită un buchet de flori câte unei actriţe. Îi venea greu să-şi ascundă gelozia care o rodea.

– După-amiază avem o şedinţă de lucru pentru viitorul film, o anunţă şeful într-o zi. Aş vrea să participi şi să iei notiţe.

Toată echipa era prezentă: scenaristul, producătorul, directorul artistic, cel tehnic, ataşaţi de presă, fără a mai pune la socoteală nenumăraţi asistenţi de toate felurile.

– Dacă am înţeles bine, concluzionă consilierul artistic, totul e stabilit. Rămâne să hotărâm numai locul unde se va turna: Pago-Pago, insulele Samoa, sau Nuku'alafa, din arhipelagul Tonga.

– E suficient să alegem locul unde băştinaşele sunt cele mai frumoase! interveni Chuck Talbot.

– Chuck! i-o tăie Logan.

– Iartă-mă, Liza, spuse tânărul regizor făcându-i cu ochiul secretarei.

– Trebuie să ţinem seama de două criterii principale, interveni John Babcock, producătorul delegat. Pe de o parte decorul, care va trebui să fie cât mai spectaculos cu putinţă. Pe de altă parte,

populația. Am trimis deja un asistent să se documenteze la fața locului și tocmai am primit rapoartele însoțite de fotografii. Tonga are un atú hotărâtor : indigenii sunt primitori și femeile sunt foarte frumoase. Putem să ne bizuim a priori pe colaborarea lor.

— Dar Pago-Pago ? se interesă Logan.

— Insula e mai mare. Beneficiază de un cadru natural excepțional.

— Ai fotografii ?

— Nimic în afară de niște banale prospecte turistice.

— După părerea mea, cele două propuneri sunt la fel de bune, decretă Chuck. Esențial e să fie soare, palmieri și kilometri de plajă...

Marshall nu păru încântat de această viziune simplistă a problemei.

— Bugetul filmului nu ne dă voie să ne asumăm nici un risc. Propun să facem o recunoaștere a locurilor înainte de a ne hotărî.

— Cine s-o facă ?

— Noi toți. Toți cei care avem o răsoundere în această afacere. Luăm un avion până la Pago-Pago. Acolo e singurul aeroport din regiune. De acolo închiriem un iaht ca să ne continuăm expediția.

Lizei îi reveni sarcina să facă rezervările și să se ocupe de detaliile financiare. Logan îi dictă o lungă serie de instrucțiuni pe care ea le notă cu atenție, mulțumind în același timp Cerului că era o bună stenografă. Când termină de scris, porni grăbită către ușă.

– O clipă ! Ai pașaport ?

– Nu.

– Tocmai de asta mi-era teamă. Aranjează să-ți faci unul. Solicită departamentul nostru juridic să grăbească formalitățile.

– Dar... Nu înțeleg. De ce... ?

– Ai de gând, totuși, să te întorci în țară, nu-i așa ?

– Vrei să spui că și eu... Dar eu n-am nici o responsabilitate în acest film !

– In schimb, eu am. Și, de asemenea, am nevoie de o secretară. Nu sunt deloc dotat în domeniul stenografiei.

Lizei nu-i venea să-și creadă urechilor. Pleca în insulele din Pacific ! Sări de gâtul lui Logan.

– Mulțumesc ! E atât de... extraordinar !

Brusc, șeful o împinse înapoi.

– Ți-am spus deja : nu ne tocmim !

Femeia suportă cu curaj brutalitatea și își stăpâni lacrimile. Când avea să învețe oare să-și stăpânească emoțiile ? Știa foarte bine că pe Logan exuberanța, orice manifestare de afecțiune îl făcea teribil de circumspect.

– Nu mă tocmeam. De altfel n-am nimic să ți ofer. Și dacă vrei să încadrezi acest voiaj în capitolul numeroaselor tale atenții gratuite, fii sigur că nu accept !

– Nu fi proastă !

– Nu sunt proastă. Sunt realistă. N-ai nevoie de mine absolut deloc !

– Bineînțeles că am ! Altfel de ce te-aș lua cu mine ?

Într-adevăr, de ce ? Liza strânse la piept carnetul de notițe făcând eforturi să nu lase să se vadă suferința care o chinuia.

— Foarte bine. Acum mă duc să fac rezervările. Pe viitor, nu-ți fie teamă, voi ști să-mi stăpânesc accesele de gratitudine.

Dacă ar fi îndrăznit să ridice privirea, Liza ar fi citit pe chipul lui Logan o mare amărăciune.

CAPITOLUL IV

Avionul începu manevrele pentru aterizare pe aeroportul din Pago-Pago. Privind avidă pe geam, Lizei nici nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Coborâră scara avionului sub mângâierea alizeului. Pe marginea pistei, frunzele cocotierilor se profilau pe albastrul cerului. După formalităţile de vamă, micul grup se instală într-un autobuz care nu inspira prea multă încredere. Obişnuită să-l vadă pe Logan evoluând într-un univers de lux şi confort, Liza se aştepta să fie întâmpinaţi de o flotilă de limuzine cu şoferi îmbrăcaţi în uniformă. Îl privi surprinsă pe magnatul cinematografiei.

Logan se aşeză lângă ea cu un zâmbet şiret pe buze. Lizei i se păru că-i citise gândurile, dar se abţinu de la orice comentariu.

Străbătând vegetaţia luxuriantă autobuzu' se angajă pe drumul sinuos care ducea la hotel. După circa o jumătate de oră de mers, treceră pe lângă un luminiş în care câteva colibe de paie aşezate pe piloţi conturau o arhitectură uşoară şi plină de graţie.

— Ce-s astea ? întrebă Liza.

— Sunt locuințele tradiționale din insulele Pacificului, răspunse șoferul autobuzului. Noi le numim faré-uri.

Pe platforma de scânduri care constituia podeaua se puteau distinge câteva mobile de bambus.

— Dar n-au uși ? se miră Luizo.

— N-au nevoie de uși.

Șoferul își însoți remarca cu un zâmbet binevoitor. Ca orice american, Liza avea o cu totul altă concepție despre lume : fiecare la el acasă. Această lume primitivă, în care se trăia într-o legătură strânsă cu natura înconjurătoare, o fascina.

Sprijiniți de stâlpii care susțineau colibele, polinezienii urmăreau cu privirea autobuzul, făcându-le cu mâna călătorilor. Cu nasul lipit de geam, Liza le făcu la rândul ei semne prietenoase, spre marea satisfacție a șoferului, încântat să vadă o străină manifestând atâta entuziasm față de țara lui.

— Domnișoară, dacă vreți vă pot conduce să vizitați insula.

— Mi-ar plăcea foarte mult, însă din păcate nu sunt în vacanță.

— Du-te să vizitezi, spuse Logan.

Tânăra clătină vehement din cap.

— N-ar fi echitabil. Toată echipa va lucra neîntrerupt, în timp ce eu...

— Dar dacă te-aș însoți și eu ?

Liza își aminti de replica tăioasă pe care o avusese într-o discuție cu Chuck : „Timpul meu e prețios".

– Nu pot să-ţi cer un asemenea sacrificiu. In fond, timpul înseamnă bani, nu-i aşa ?

– Nu-mi ceri nimic. Te invit eu.

Aflată deja în al nouălea cer, Liza se lăsă convinsă cu uşurinţă.

Hotelul era o minunată clădire colonială cu două etaje, dotată cu o verandă imensă. Li se repartizară camerele şi întâlnirea echipei fu stabilită în hol, o jumătate de oră mai târziu. La ordinea zilei : vizitarea celebrei rade a portului Pago-Pago.

Se înghesuiră cu toţii în taxiuri şi după numai câteva minute, la capătul unui traseu sinuos, ajunseră în port.

– Am fi putut să mergem şi pe jos ! exclamă Liza.

Logan zâmbi ironic.

– Cu siguranţă că n-o s-ajungi niciodată un star ! Deci n-ai înţeles că cinematograful e un mediu mult prea sofisticat pentru ca să se preteze la o activitate atât de vulgară ca mersul pe jos ?

– Dacă-ţi promit să renunţ la cariera mea cinematografică, eşti de acord să ne întoarcem la hotel pe jos ?

El îi puse mâna pe umăr.

– Cu plăcere.

Portul era situat în craterul unui vulcan stins care constituia unul dintre peisajele cele mai grandioase din întreg arhipelagul.

– Fantastic ! exclamă Chuck.

– Ai remarcat bungalovurile moderne de pe faleză ? obiectă consilierul artistic. Asemenea con-

structii nu-și au locul într-o poveste a cărei acțiune se desfășoară în secolul nouăsprezece.

Directorul de imagine interveni la rândul lui :

– Nu-i nici o problemă. Putem să alegem un unghi de filmare astfel încât bungalovurile să rămână în afara cadrului.

– Ei bine, eu cred că aici e locul ideal ! spuse Chuck entuziast. Ce părere ai, Logan ?

– Cred că trebuie să verificăm mai multe amănunte.

În timp ce echipa făcea recunoașterea detaliată a terenului, Liza admira panorama. Soarele asfințea incendiind tot cerul. Deodată, glasul lui Logon o făcu să tresară.

– La ce te uiți ?

– La pești. Sunt atât de mulți... Îl vezi pe acela ? Ai zice că trage niște panglici după el.

– E o caracatiță. În Pago-Pago, caracatița e o specialitate culinară. Sunt convins că vei avea ocazia să guști așa ceva.

Liza se uită cu suspiciune la animalul care evolua în apă.

– Mai bine m-aș lipsi. În definitiv, nu sunt curioasă.

– Credeam că am de-a face cu o femeie cu o minte deschisă care nu se dă înapoi de la nimic !

– De curând mi-am dat seama că stomacul meu are totuși unele reticențe.

– Mi-ai propus să facem o plimbare împreună. Invitația mai e valabilă ?

Liza îl luă bucuroasă de braț și porniră să colinde străduțele orașului. Prăvăliile își desfăceau copertinele multicolore deasupra trotuarelor. Demni

şi majestuoşi, indigenii se plimbau nonşalant, cu zâmbetul pe buze, pe aceste străduţe pe care accesul oricărui vehicul cu motor era interzis.

În centrul oraşului, un faré imens adăpostea piaţa. Piramide uriaşe de ananas dominau tarabele pe care se înghesuiau în dezordine banane, lămâi, portocale, kiwi şi papaya într-un parfum îmbătător de fructe coapte.

Deodată, cerul se întunecă. O picătură mare de ploaie căzu pe obrazul Lizei.

— Cum poate să plouă când acum câteva minute nu era nici un nor pe cer ?

— Şi asta dă un farmec aparte acestor locuri, spuse Logan.

Îşi scoase haina şi o puse pe umerii fetei, o luă de mână şi amândoi începură să fugă, căutând un adăpost, spre o clădire veche a cărei faţadă venerabilă domina piaţa. Când ajunseră, erau deja uzi până la piele.

— Cum te simţi ? Nu ţi-e frig ? N-aş vrea să răceşti, spuse bărbatul strângând-o lângă el.

— Frig ? Sunt cel puţin treizeci de grade !

— Nu uita că abia ai scăpat de o pneumonie!

Liza îi pipăi cu palma cămaşa udă.

— Eşti mai ud ca mine.

Logan îi îndepărtă cu o mângâiere o buclă roşie care i se lipise Lizei de frunte.

— Nu-i nimic, murmură el.

Tânăra îi atinse cu vârfurile degetelor părul de pe piept care se vedea prin deschizătura cămăşii.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse ea de parcă ar fi avut o mare greutate pe suflet.

El o îmbrăţişă tandru. Liza ridică ochii spre el, cu buzele întredeschise, cuprinsă de o ameţeală plăcută în care nu existau decât inimile lor bătând la unison.

O voce furioasă le nărui clipa de visare.

– Ce vreme !

Era Marsha Block, ataşata de presă. Asemenea unui caniş, noua-venită îşi scutura energic capul împrăştiind picăturile de ploaie din părul ud. Liza rămase o clipă înlemnită. Logan însă îşi regăsi imediat sângele rece.

– Am uitat regula de bază a turistului din Pago-Pago : să nu pleci niciodată fără umbrelă.

– Ce potop !

– Uite ! S-a oprit deja.

Într-adevăr, soarele apărea din nou ca prin farmec.

– Să mergem împreună, doamnelor. Plătesc eu taxiul.

– Eu aş vrea să mai rămân să fac nişte cumpărături, spuse Marsha. Ce părere ai, Liza ? Nu te tentează să vii să vezi ce se găseşte prin prăvălioarele astea ?

Liza prinse din zbor ocazia de a stabili o distanţa între ea şi Logan. După scena care abia se derulase, îi era teamă să rămână singură cu el.

Bărbatul părea absolut stăpân pe sine. În schimb Liza, fremătând încă, era departe de a-şi fi regăsit aplombul.

– Excelentă idee. Logan, nu te deranjează, nu-i aşa ?

– Nicidecum. Dar ar trebui să te întorci la hotel să te schimbi.

– Nu, şefule ! interveni Marsha. Cu soarele ăsta se usucă cât ai clipi din ochi.

Logan acceptă argumentul.

Marsha era o fată plină de umor şi amândouă tinerele se înţeleseseră de minune din prima clipă. Braţ la braţ, ele făcură o vizită sistematică prin toate magazinele şi când se întoarseră la hotel aveau amândouă braţele pline de pachete.

– Sărmana doamnă Livingstone ! exclamă Liza. Nici nu ştie ce-a pierdut.

Marsha făcu ochii mari.

– Cine, Rhoda ? Dar ea nu participă niciodată la expediţii de felul ăsta !

– Adevărat ? De obicei, cum se descurcă Logan ? Se poate lipsi de secretară ?

– Răspunsul e foarte simplu : nici el nu participă. Am fost foarte surprinşi cu toţii când am aflat că va veni. Mai ales în absenţa Rhodei. Cum se face că a obţinut concediul ?

– Nu ştiai ? A solicitat un concediu de o lună ca să stea cu fiica ei care aşteaptă să nască.

– Nu cred nici un cuvânt. Îi e atât de devotată lui Marshall încât n-ar accepta nici o zi de concediu chiar dacă ar trebui să nască mâine. E atât de devotată încât uneori vine la birou şi în week-end-uri.

La intrarea în parcul hotelului, cele două îşi întrerupseră discuţia în clipa în care Chuck le interceptă.

– Ia te uită ! În timp ce noi ne chinuim ca nişte sclavi, voi colindaţi magazinele ! Frumos !

– Trudeşti ca un sclav ? Tu ? întrebă Marsha pufnind în râs.

— Nu știi să-mi apreciezi talentele, Marsha.

Tânărul își petrecu brațul pe după gâtul Lizei.

— Iată, de exemplu, o fată care n-ar rosti niciodată niște lucruri atât de jignitoare despre vechiul ei prieten Chuck.

— Ai puțină răbdare până îți cunoaște adevărata față, și ai să vezi ! Ei, Logan, te-ai întors ?

Marsha tocmai apăruse pe verandă. Chuck mormăi o înjurătură nedeslușită și își retrase brațul grăbit. Marsha se îndepărtase deja pe hol, strigându-i Lizei din mers :

— Liza, să te îmbraci cu tupen-ul diseară. La fel am să mă îmbrac și eu.

Tupen-ul era o rochiță sumară făcută din pânză țesută la război, cu modele folclorice indigene. Marsha le privi amuzat pe cele două femei cu brațele încărcate cu pachete.

— Ai cumpărat cadouri pentru toată familia ?

— Așa s-ar zice, nu-i așa ? Marsha, așteaptă-mă ! Vin și eu !

Nici nu se punea problema să rămână singură cu el.

* * *

Cina fu o adevărată sărbătoare. Echipa de la Studiourile Magnum ocupa două mese în sufrageria hotelului, o încăpere lungă de sticlă, care domina oceanul. Briza tropicală pătrunzând prin ferestrele deschise făcea să danseze flăcările lumânărilor. Murmurul valurilor constituia fundalul so-

nor pe care se purtau discuțiile. Intrarea Lizei în începere provocă o tăcere bruscă.

– Ești supebă îmbrăcată cu chestia asta! se înființă imediat Chuck lângă noua-venită și o sărută pe obraz.

Chiar dacă ceilalți se dovediră mai reticenți, în ochii lor se citea clar admirația sinceră față de secretara șefului.

Liza se strecură lângă Logan căutându-i în priviri aprobarea. Însă fu dezamăgită. El o fixa cu o expresie indiferentă.

– Nu-ți place tupen-ul meu ?

– Ești într-adevăr foarte frumoasă, admise el lacenic.

– Haide, recunoaște că e nemaipomenită, interveni Chuck. Parcă e o indigenă veritabilă.

– O indigenă cu părul roșu ? Să fim serioși !

– Bine. De acord. Prea am dat frâu liber imaginației. În orice caz, e fermecătoare ! Nu ?

Chuck pocni din degete, cu chipul brusc luminat.

– Mi-a venit o idee ! Liza, ce-ar fi dacă ai apărea și tu în film ?

– Haide, Chuck. Nu fi ridicol !

– Să știi că nu glumesc. Ce-ai zice dacă ai face o încercare ?

– Ar fi amuzant, fu de părere Marsha.

– Aș fi curios să văd rezultatul pe peliculă, opină John Babcock.

Liza îi privi pe rând râzând.

– Ați fi uimiți de rezultat dacă aș accepta.

– Suntem foarte serioși, spuse Chuck. Ce părere ai, Logan ?

– Eu personal cred că este o idee foarte proastă. Dar dacă Liza ține într-adevăr să încerce, n-am de gând să-i pun bețe-n roate.

Brusc, buna dispoziție a comesenilor se risipi ca prin farmec.

Tânăra femeie se simți profund jignită, ca un copil mustrat pe nedrept în public.

– Logan, am glumit, spuse fata lăsând privirea în pământ.

In zadar încercară după aceea să regăsească ceva din veselia de la începutul serii. Cina se termină în liniște. Liza și Marshall se despărțiră cu un „noapte bună" glacial.

*
* *

A doua zi dimineața, Liza se pieptăna când Logan bătu la ușă. Rezemat nonșalant de tocul ușii, îmbrăcat cu un tricou bleumarin și blugi decolorați, bărbatul degaja o impresie de virilitate aproape animalică.

– Ești pregătită pentru o mică excursie ?

– Cum așa ?

– Îți sunt dator cu vizitarea insulei. Ai uitat ?

– Păi... Ieri m-ai însoțit în oraș.

– N-a fost decât o avanpremieră. Astăzi îți propun o plimbare cu mașnia de-a lungul și de-a latul insulei și o baie în ocean. Te tentează programul ?

– Bineînțeles. Ești sigur că poți să lipsești atâta timp de lângă echipă ?

– La ce bun să mai fii patron dacă nu-ți poți permite din când în când câte o extravaganță ?

Ia-ți costumul de baie. Te aștept jos peste cinci minute.

Îi trebuiră mai puțin de cinci minute ca să coboare. Logan o aștepta instalat la volanul unui Range Rover. Mașina porni într-un peisaj de o frumusețe extraordinară, inundat de flori sălbatice. Drumul pătrundea în junglă, urca dealurile, mergea pe marginea prăpăstiilor apoi, după un viraj strâns, cobora vertiginos spre ocean.

Ajunseră pe o plajă care părea desprinsă dintr-o carte poștală : o lagună albastră mărginită de nisip auriu pe care valurile se destrămau într-o dantelă de spumă. Pe nisip, câțiva turiști leneveau la soare. Copii se bălăceau în apa limpede. La orizont se vedeau pânzele albe ale câtorva iole. Logan opri mașina.

– Aș fi preferat un golfuleț liniștit dar, după cum ai observat, nu există așa ceva.

– E adevărat, confirmă Liza.

– E un arhipelag coralifer. Multe recife și puțin nisip. Din păcate, puținele plaje sunt luate cu asalt.

– Nu-i nimic.

Întinseră prosoapele departe de ceilalți. Logan își scoase bluza lăsând să se vadă o musculatură de felină.

– Nu vrei să intri în apă ?

Liza se trezi din visare.

– Eu... Ba da ! Bineînțeles !

Își scoase grăbită rochia și fugi către apă ca să-și mascheze stânjeneala.

– Cine ajunge primul la apă a câștigat !

Bărbatul o ajunse din urmă fără greutate. Plonjară în apă în acelaşi timp şi Logan se avântă spre larg înotând energic. Văzând că Liza nu reuşea să-l urmeze se întoarse la ea. Se hârjoniră în apă şi înotară ca doi delfini şi, după ce obosiră, ieşiră pe plajă stropindu-se şi râzând.

Se întinseră la soare pe prosoape. După ce se uscară, Logan îi propuse să facă o plimbare.

Străbătură plaja până ajunseră la o panglică subţire de nisip, pe care turiştii n-o ocupaseră. La câţiva metri mai departe, marea spăla primele stânci.

— N-avem decât să ne întoarcem, spuse femeia.

Logan o opri.

— Nimeni nu ne grăbeşte.

O atinse pe mână, dar ea se feri.

— Prosoapele au rămas acolo !

— Fii fără grijă. N-are cine să le ia. De aia suntem aici.

Liza pufni în râs.

— După felul cum o spui, s-ar zice că nu trece nimeni pe aici ! Totuşi sunt nişte oameni !

— Aş fi preferat o insulă pustie.

— Eşti un copil răsfăţat. Club privat, piscină proprie... Nu-ţi place promiscuitatea. Iată de ce...

Fata se opri tulburată. El o privea în ochi ca hipnotizat. Cu mâna pe umărul ei, îi mângâie delicat părul ud care-i atârna pe gât. Îi mângâie obrazul cu un sărut şi-i şopti la ureche :

— Ştii foarte bine de ce aş prefera să fim singuri.

Liza simţi că era gata să cadă în capcana dorinţei. Flacăra pe care o vedea în ochii acestui om

o fascina irezistibil şi trebui să facă un mare efort ca să se elibereze de sub vraja lui.

– Cred că baţi câmpii, Logan. Din cauza soarelui, fără îndoială.

– Soarele n-are nici o legătură cu ceea ce simt eu acum. Peticelul de pânză care abia îţi acoperă trupul mă înnebuneşte.

Liza simţi că roşeşte până în vârful urechilor.

– Mai ales că te-am văzut şi mai dezbrăcată. Sunt amintiri pe care nu le uiţi niciodată.

Cum putea să fie atât de mojic încât să-i aducă aminte de noaptea aceea în care se purtase prosteşte ?

– De ce să vorbim din nou de asta ? izbucni femeia furioasă.

– Pentru că te doresc.

Logan îi puse mâinile pe mijloc şi o mângâie încet, visător. Fata îl prinse de mâini.

– Atunci cum rămâne cu minunatul tău discurs despre virginitatea mea ? Parcă susţineai că ăsta ar fi cel mai frumos dar pe care l-aş face celui iubit. Să fi uitat oare aceste cuvinte frumoase ?

Chipul lui se întunecă.

– Între timp mi-ai spus ce părere ai despre căsătorie.

– Ce legătură are asta ?

– Liza, eşti o inocentă încă. De multe ori se întâmplă ca tinerele fete să se îndrăgostească pentru totdeauna de bărbatul care le iniţiază în taina dragostei.

Glasul bărbatului se înăspri.

— Dacă cineva trebuie să te facă să deschizi porțile plăcerii, aș vrea să fiu eu acela.

O mângâie ușor pe gât, apoi coborî până la marginea sutienului. Liza simți cum inima începe să-i bată mai repede. Însă furia pe care rațiunea i-o stârnise lupta cu dorința trupească.

— Ești foarte amabil că-mi propui să mă inițiezi. Totuși aș prefera să văd că dai dovadă de mai mult sentiment! Dacă înțeleg bine, nu vezi nimic rău dacă m-aș îndrăgosti nebunește de tine.

Logan zâmbi puțin încurcat.

— N-aș avea de ce să mă plâng.

— Te-ai simți flatat în orgoliul tău de mascul, îmi închipui! Bineînțeles, câtă vreme nu se pune problema căsătoriei.

Bărbatul o privi surprins.

— Ți-ai schimbat cumva părerea? Sau vrei în continuare să nu te măriți?

Tânăra femeie se crispă.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu văd de ce...

— Nu vezi? Chiar așa?

Liza îi întoarse spatele și porni cu pas hotărât. Logan o urmă nonșalant.

— O să iau primul avion spre Los Angeles! strigă ea fără să se întoarcă.

— De ce ai face o asemenea prostie?

Liza simți că o înăbușă furia.

— Păi... am crezut că nu-mi vei mai suporta prezența... Pe urmă...

Ea domoli pasul. Logan o ajunse și o apucă afectuos de umăr.

— Liza, nu fi prostuță ! Nu e sfârșitul lumii ! Ți-am făcut un avans și m-ai respins. Se întâmplă uneori și altora.

— Bănuiesc că ție nu.

— Într-adevăr, mie mi se întâmplă foarte rar, consimți amuzat Logan. Dar uite că n-am murit.

— Sunt convinsă că multe femei ar fi fericite să te accepte.

— Chiar mai multe decât îți imaginezi tu, fetițo !

Pe drumul de întoarcere Logan conduse ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În schimb, Lizei îi era greu să mimeze indiferența și aproape că-i părea rău că-l refuzase. Măcar ar fi avut câteva clipe de fericire.

Câteva clipe de fericire pentru care ar fi plătit o viață întreagă de regrete și suferință, își spuse în sinea ei.

După ce ar fi gustat plăcerile pe care i le promitea, n-ar fi putut, în pasiunea ei, să nu-i ceară tot mai mult. În foarte scurt timp și-ar fi dat seama de sentimentele ei și cu siguranță ar fi părăsit-o.

Ce crud paradox : dacă voia să-l vadă în continuare pe Logan, trebuia să nu arate decât indiferență și răceală față de el !

CAPITOLUL V

Pago-Pago deveni doar o amintire... Iahtul închiriat de Logan era dotat cu tot confortul.

Echipa Studiourilor Magnum se îmbarcă după masa de prânz. După-amiaza şi-o petrecură pe punte, aşezaţi comod în şezlonguri, discutând despre viitoarele filmări. Din când în când, o escadrilă de peşti zburători descria prin aer o traiectorie argintie.

Un steward cu mănuşi albe le servi cina, după care se instalară în salonul de la pupa. Legănată de muzica răspândită discret de difuzoare, Liza se lăsă cucerită de contemplarea oceanului. Luna se reflecta în valuri ca o panglică de mătase.

Era o noapte minunată. Tânăra femeie ieşi pe punte ca să se bucure din plin.

Pe cer era o puzderie de stele. Cufundată în visare, Liza tresări când o voce gravă o trezi din meditaţie.

— Ce mai faci, Liza ?

Era Logan.

— Mulţumesc, bine.

— Ai plecat atât de brusc încât am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

– Noaptea e atât de frumoasă. Nu mai puteam să stau înăuntru.

– Într-adevăr, e superbă.

– Față de imensitatea universului problemele noastre par neinsemnate, nu-i așa ?

– Care probleme ? Sper că eu n-am nici un amestec.

– Nu fi orgolios !

– Spui asta fără prea multă convingere... Există vreo legătură cu ce s-a întâmplat ieri pe plajă ?

– Poate că da, spuse încet Liza.

Logan o luă de bărbie și o privi în ochi.

– Te rog să uiți ce s-a-ntâmplat. Și să rămânem prieteni.

Prieteni. Nimic mai mult. Acest sacrificiu pe el îl afecta mult mai puțin.

*

* *

A doua zi dimineața, toată lumea era prezentă pe punte ca să salute apariția la orizont a capitalei arhipelagului Tonga, Nuku'alofa. Pe chei îi aștepta un autobuz vechi decorat cu fresce baroce printre care își găsiseră loc și picturi naive. Mașina, veche parcă de o sută de ani și nu tocmai bine întreținută, oferea un contrast șocant față de luxul iahtului pe care tocmai îl părăsiseră.

Fiecare se acomodă cu noile condiții fără ifose, ba chiar cu bună dispoziție. Absența geamurilor și a parbrizului primi denumirea într-un hohot de râs general de „instalație de climatizare naturală". În-

digenii îi primiră cu zâmbetul pe buze și cu amabilitatea specifică polinezienilor.

– Unde mergem, Logan ?

– În căutarea unui decor romantic. La ora nouă dimineața nu e prea ușor, nu-i așa ?

– În insulele astea, poți să te simți romantic oricând.

– Da ? Purtarea unora dintre voi tinde să dovedească contrariul.

Liza întoarse capul. Peisajul o făcu să-și uite repede tulburarea. În mijlocul unei poieni se înalță un arc mare din piatră neagră.

– Ce-i asta ?

– Ha'amonga. Așa se numește această poartă masivă ridicată pentru slăvirea anotimpurilor și nu este altceva decât un calendar străvechi.

Coborâră să viziteze monumentul. Liza își aduse aminte de giganticele blocuri megalitice care se găsesc în Europa, în Bretania și Anglia, vestigii preistorice ale unor religii uitate care trezesc încă în sufletul omului ecouri tainice. Ce putere supranaturală ridicase aceste pietre ? Fiecare dintre ele cântărea câteva zeci de tone !

Părăsind grupul, tânăra femeie se căță pe creasta colinei. De acolo de sus, cuprindea cu privirea insula acoperită cu a vegetație luxuriantă, înconjurată de albastrul-violet al oceanului. Logan apăru ca din pământ lângă ea.

– Mă întrebam unde puteai să dispari.

– Am venit aici ca să mă delectez cu panorama.

– Plecăm în curând. Cred că s-au adunat toate informațiile de care aveam nevoie.

– Vrei să iau notițe ?

– Nu.

O luă de braţ să pornească împreună, dar Liza rămase pe loc.

– N-am făcut absolut nimic de când am plecat în călătoria asta ! Toată lumea de aici, în afară de mine, are câte ceva de făcut.

Ea-l privi suspicioasă.

– Prezenţa mea aici era inutilă, nu-i aşa ?

. Ca de fiecare dată când era abordat acest subiect, Logan se ascunsese în spatele unei expresii impenetrabile.

– Voiajul nu s-a terminat încă şi aştept ultima zi ca să-ţi dictez concluziile la care voi ajunge. Dacă vrei într-adevăr să nu ne stânjenească, nu te mai depărta de grup din cinci în cinci minute. Pierd un timp preţios ca să te caut !

Se întoarseră la maşină şi micul grup îşi continuă expediţia oprindu-se ici şi colo. Trecură pe la cimitirul în care erau îngropaţi toţi regii arhipelagului. Străbătură pieţele multicolore ale micilor sate, admirară produsele de artizanat local etalate pe tarabe şi la sfârşit se îmbarcară pe iaht cu imaginile colorate ale peisajelor grandioase vii în minte. Se apropiau de port, când Marsha spuse :

– Logan, acum nu mai ai nevoie de mine. Aş putea să iau avionul care face legătura cu Pago-Pago şi de acolo să iau cursa de noapte pentru Los Angeles. În felul ăsta, până vă întoarceţi voi, eu pot developa fotografiile.

– Bună idee. De altfel, de ce n-aţi pleca toţi cu avionul ? Aţi avea timp să vă întocmiţi rapoartele. Eu voi duce înapoi iahtul împreună cu Liza.

Urmă o secundă de liniște, apoi toată lumea începu să vorbească în același timp. Liza, pradă unei stări de confuzie, se gândea cu teamă la ce se putea întâmpla dacă se trezea singură pe iaht cu bărbatul ăsta...

— N-ar fi mai bine să mă întorc cu ei ?

— Cum ? Adineauri te plângeai că n-ai de lucru !

— Și ?

— Și acum o să ai ! Vreau să-ți dictez impresiile mele. Vreau să fac un tablou comparativ al avantajelor și inconvenientelor locurilor pe care le-am vizitat...

— Astă-seară ? Aici ? Acum ?

— Exact. Doar dacă n-ai cumva altă idee.

Liza roși.

— Bineînțeles că nu.

— Perfect. Atunci ne întâlnim pe punte după ce pleacă toată lumea.

* * *

Se înhămară la treabă timp de câteva ore. Cu o precizie matematică, Logan trecu în revistă toate etapele călătoriei lor, pe care memoria lui analitică le înregistrase cu toate amănuntele, și le enumeră unul câte unul într-o demonstrație căreia nu-i mai lipsea decât un lucru : concluzia.

— Totuși nu-mi dau încă seama de locul pe care l-ai ales pentru turnare, spuse tânăra..

— Motivul e foarte simplu : nu l-am ales încă !

La ce bun am deplasat toată echipa dacă nu țin seama de părerile lor ?

– Dar cred că ai o preferință.

– Ai vrea să-ți fac confidențe, nu-i așa ? Confidențe pe care le-ai vinde în exclusivitate vreunei reviste din Hollywood...

Liza își privi interlocutorul surprinsă.

– Mă crezi în stare de așa ceva !

– Nu, Liza. Nu. Scuză-mă.

Logan vru s-o ia de mână împăciuitor, dar ea se feri.

– Văd că nu-mi acorzi deloc încredere ! De altfel, cred că încrederea e un sentiment total necunoscut ție. Mai ales față de femei.

Liza se ridică.

– Mă duc să bat la mașină notițele.

Bărbatul o apucă de mână.

– Credeam că suntem prieteni.

– Mă îndoiesc că ar fi posibil. Între Logan Marshall și o femeie nu poate fi vorba de prietenie.

– Cine știe ? Poate că acest lucru ar putea să se schimbe cu tine.

– Nu-ți bate joc de mine.

– Te respect prea mult ca s-o fac.

– Mă respecți ? Logan, de ce mă supui la asemenea dușuri scoțiene ? Ești când încântător, când odios. Îți bați joc de toate !

– Eu, odios ? Când ?

– Păi... Nu știu... Ba da ! Uite : când Chuck mi-a propus să apar într-o secvență pe ecran. Te-ai purtat ca un puști prost crescut.

Logan se crispă.

– Știi foarte bine ce părere om despre meseria asta. Nu vreau să te văd și pe tine copleșită de această fascinație puerilă pe care o încearcă pentru luminile rampei toate starletele.

– Bravo! Asta dovedește părerea bună pe care o o ai despre mine.

Liza își luă blocnotesul și plecă grăbită.

În cabina ei, care fusese expusă la soare toată ziua, era o căldură ca într-un cuptor. Când termină de dactilografiat era leoarcă de sudoare.

Logan profită de acest intermezzo ca să se schimbe. Îmbrăcat cu un șort alb, instalat comod într-un șezlong, el își făcea niște însemnări în agendă sorbind din când în când dintr-un cocteil cu gheață, când apăru Liza.

– Iată raportul.

– Mulțumesc. Parcă ai ieșit din saună.

El îi zâmbi nonșalant.

– În cabina mea e o atmosferă sufocantă.

– Ar fi trebuit să-ți instalezi mașina de scris pe punte.

– N-are importanță. Acum s-a terminat. Doar dacă nu mai ai să-mi dai altceva.

– Pentru moment, nu. Pune-ți un bikini și vino lângă mine. N-o să-ți pară rău.

Propunerea era tentantă. O briză răcoroasă sufla dinspre larg. Liza coborî să facă un duș, apoi îmbrăcă un șort foarte sexy și sutienul costumului de baie.

Lângă șezlongul lui Logan era întins încă unul. Pe măsuța din apropiere apăruse un al doilea pahar.

– Ți-am pregătit o limonadă concentrată, cu gheață. E bine ?

– Perfect.

Liza se aplecă să-și ia paharul.

– Au !

Din grabă își prinsese o șuviță de păr în nodul șiretului sutienului, petrecut pe după gât.

– Ce s-a întâmplat ?

– Nimic, îl liniști Liza crispată.

– Stai puțin ! Lasă-mă pe mine să văd despre după ceafă, cu atât îl încurca mai tare.

– Vai ce neîndemânatică sunt...

– Sai puțin ! Lasă-mă pe mine să văd despre ce e vorba.

Logan o prinse cu un gest dezinvolt și o așeză pe genunchii lui. Liza începu să se zbată.

– Cum vrei să te descurc dacă te agiți atât ?

– N-am nevoie de ajutor. Pot și singură.

– Ba nu ești în stare.

Degetele bărbatului își vedeau de treabă pe gâtul ei. Liza se simțea străbătută de un fior extrem de plăcut.

– N-ai terminat încă ? se repezi ea nemaiputând suporta o asemenea voluptuoasă tortură.

– Mai ai puțintică răbdare... Uite, acum e gata !

Logan o masă pe ceafă, apoi cobori încet, într-o gradație premeditată, până la coapsa acoperită de șort. Nemaiputând să reziste, Liza se abandonă cu totul plăcerii pe care bărbatul știa să i-o ofere cu o pricepere diabolică. Însă când el o sărută pătimaș la baza gâtului, Liza se crispă subit

și-și cuprinse în palme sutienul care stătea gata-gata să-i cadă de pe sâni. Văzându-i reacția violentă, Logan îi legă din nou șiretul sutienului după ceafă, având grijă să nu-i prindă din nou părul.

— Asta a fost recompensa pentru osteneala pe care mi-am dat-o.

— M-aș fi descurcat și singură.

— Nu crezi că așa a fost mai amuzant ?

După licărul poznaș din privirea lui era clar că îl amuza teribil s-o vadă atât de tulburată.

— Așază-te confortabil, o pofti Logan arătându-i șezlongul de lângă el. Relaxează-te.

Tânăra femeie se conformă și deschise cartea pe care și-o adusese. Soarele se pregătea să apună când se ridică de la locul ei.

— Mă duc să mă îmbrac cu ceva.

Logan se uită la ceas.

— Nu peste mult timp o să cinăm. Nu vrei să mâncăm pe punte ?

— Ar fi minunat.

— O să-i spun stewardului. Pe foarte curând !

La tropice, noaptea se lasă foarte repede. Când Liza se întoarse din cabina ei îmbrăcată cu o rochie lejeră de bumbac, pe cer sclipeau deja o puzderie de stele strălucitoare. Pe fața de masă albă, tacâmurile sclipeau. Flacăra unei lumânări producea reflexe jucăușe în cristalul paharelor și luciul porțelanului. Decorul era completat de un buchet de flori exotice.

— E minunat ! Am impresia că pătrund în decorul de pe coperta unei reviste.

— Acolo ar fi locul tău.

Logan era îmbrăcat cu pantaloni albi şi o cămaşă neagră de mătase descheiată larg la gât.

– Bei ceva ?

– Ce vrei tu, răspunse Liza cu ochii ţintă la pieptul lui. Numai să nu fie prea tare.

– Îţi cunosc limitele.

În ciuda luminii pâlpâitoare a lumânării, o văzu cum roşeşte şi zâmbi maliţios.

– Ce părere ai de paradisul din Pacific ?

– E minunat !

– Din păcate progresul şi-a pus amprenta asupra acestor insule. Dacă ai fi văzut Pago-Pago înainte de a se construi aeroportul... !

– Nu vii pentru prima oară ?

Bărbatul clătină din cap în semn de negaţie.

– Atunci de ce ai participat la expediţia asta ? Cu atât mai mult cu cât, dacă aş da crezare celor ce mi s-au spus, nu participi niciodată la asemenea prospectări ?

Logan făcu o mutră ironică.

– Îmi închipuiam că, fără îndoială, atmosfera toridă de la tropice o să mi te arunce direct în braţe.

– Ţi-am pus o întrebare serioasă.

– Îţi închipui că răspunsul meu nu e serios ? Liza, nu mai face mutra asta, te rog ! Îţi promit că n-o să te mai tachinez. Poate că am vrut doar să cobor din turnul meu de fildeş. Chiar dacă ţie nu ţi-a plăcut această călătorie, mie mi-a făcut bine. Şi asta, datorită în primul rând ţie. Prin ochii tăi, am descoperit parcă aceste locuri pentru prima oară.

– N-am spus că nu mi-a plăcut...

– Recunoaște că unele episoade nu ți-au plăcut.

Flacăra lumânării se reflecta în ochii ei. Liza se juca nervoasă cu șervetul. Logan oftă.

– Un singur motiv m-a determinat să iau parte la această călătorie : am vrut să fiu sigur că aceste locuri, care mi-au plăcut atât de mult, nu s-au schimbat. Din fericire, mai sunt încă niște lucruri în rada portului Pago-Pago. Am ales să ne întoarcem cu vaporul ca să mai văd o dată insula, în loc să luăm avionul cu restul echipei.

Visurile absurde ale Lizei se năruiră într-o clipă. Era o prostie, știa foarte bine, era total lipsit de logică, dar în adâncul sufletului ei sperase că Logan se hotărâse să ajungă în Pago-Pago pe mare numai ca să rămână singur cu ea. Încercă să nu-și trădeze dezamăgirea.

– Abia aștept să descopăr acest paradis.

– Va trebui să te trezești devreme. Căpitanul mi-a spus că vom ajunge pe la ora șapte.

– Nu vreau să pierd o asemenea ocazie. Poți să-mi împrumuți un deșteptător ?

– N-ai vrea să te trezească din somn un Făt-Frumos pe care îl cunosc eu ?

Bărbatul îi luă mâna și o sărută.

– Nu-ți face griji, draga mea ingenuă. Am să fac tot posibilul să te trezesc cât mai ușor.

După cină petrecură amândoi câteva clipe contemplând în tăcere oceanul. Logan puse capăt meditației lor.

– Trebuie să arunc o privire asupra rapoartelor consiliului de administrație. Le-am luat când am

plecat din Los Angeles şi nu pot să mă întorc cu ele fără să fi citit nici un rând !

– Pot să te ajut ?

– Din păcate, nu. E genul de lucruri cu care mă chinuiesc de unul singur. Noapte bună, Liza.

Liza coborî în cabină, se dezbrăcă, apoi îşi puse pe ea cămaşa de noapte fantezistă pe care şi-o cumpărase înainte de plecare : parcă era un nor de mătase uşoară agăţat de umeri cu două panglici subţiri care-i ascundea sânii sub o vraişte savantă de dantelă. Vânzătoarea o asigurase că era ultimul răcnet şi Liza îşi permisese pentru prima oară în viaţă o asemeneo extravaganţă : doar nu pleca în fiecare zi la tropice !

Cineva bătu la uşă.

– Cine e ?

– Logan. Ţi-am adus deşteptătorul.

Fata căută cu privirea ceva de îmbrăcat care să-i acopere goliciunea, însă totul era deja aranjat cu grijă în valiză, în afară de costumul de călătorie pentru a doua zi. Întredeschise uşa şi strecură mâna afară. Logan intră brusc, forţând puţin uşa.

– Trebuie să-ţi arăt cum funcţionează.

Aruncă o privire expertă spre silueta diafană.

– Ce progres faţă de perioada când îmi împrumutai cămăşile de pijama !

– N-am vrut să... În sfârşit... Adică... Uf ! Dă-mi deşteptătorul şi pleacă !

Logan nici nu se clinti.

– Eşti sigură că vrei să plec ?

– Nu. Vai... ba da !

Bărbatul se juca dezinvolt cu breteluțele cămășii diafane în timp ce-și privea interlocutoarea ca un magician care ar fi vrut s-o hipnotizeze.

– Poruncește-mi să plec și-ți promit să mă supun.

Mâinile lui alunecară pe cămașa de noapte și cuprinseră în palme rotunjimile sânilor. Pe Liza o străbătu un fior puternic.

– Logan... Te rog..

Bărbatul o cuprinse în brațe și o sărută cu patimă. Neputând să reziste, Liza se agăță de gâtul lui înfigându-și degetele în părul des. El o ridică în brațe și o așeză pe pat apoi îi acoperi trupul cu mângâieri experte, conducând-o pe căile necunoscute ale plăcerii. Liza simțea cum se trezește în ea un talaz de dorință care mătura totul în calea lui.

– Ai un trup minunat. Vreau să-l cunosc centimetru cu centimetru.

Liza își strecură mâinile pe sub cămașa lui. Și ea ardea de dorința să exploreze corpul bărbatului care o copleșea. Și pe el îl străbătu un fior când simți atingerea intimă.

– Liza, am atâta nevoie de tine, spuse el încet privind-o în ochi. Nu mă părăsi.

Oare era sincer? Ia te uită! Sub impulsul unei porniri trupești rostea cuvinte pe care cu siguranță avea să le regrete a doua zi. Logan simți nervozitatea partenerei și își reveni. Privirile lor se întâlniră. Bărbatul arboră imediat un zâmbet blazat care-o îngheță.

– Nu-ți face griji, frumoasa mea. N-am să-ți cer acum nici o făgăduială pentru veșnicie.

Cum îndrăznea s-o trateze cu atâta dispreţ ?

– N-ai de ce să te temi, spuse Liza plină de amărăciune. Nu faci parte din planurile mele de viitor.

Chipul lui căpătă o expresie pe care tânăra femeie ar fi putut-o lua drept durere dacă l-ar fi cunoscut mai bine.

– Nu contează. Lasă-mă doar să fiu eu cel dintâi. Lasă-mă să te învăţ ce-nseamnă dragostea. Poate că după asta...

– Logan, ar fi mai bine să ne oprim aici, de vreme ce nici unul dintre noi nu vrea să se angajeze într-o relaţie durabilă. Adineaori spuneai că dacă ţi-aş porunci ai pleca...

Liza lăsă capul în jos.

– Ei bine, îţi cer să pleci.

Logan nu mai rosti nici un cuvânt, sări din pat şi ieşi din cabină. Liza trebui să-şi muşte buzele ca să nu-l implore să se întoarcă.

CAPITOLUL VI

Prin fereastra biroului ei, Liza contemplă visătoare acoperişurile Studiourilor Magnum. N-ar fi crezut că, după neînţelegerea lor de pe iaht, Logan îi va mai cere să lucreze în continuare pentru el. Totuşi, chiar de a doua zi, în avion, el dăduse dovadă de un calm olimpian. Poate chiar puţin exagerat. La limita indiferenţei, Liza văzu în asta o dovadă a dezinteresului total faţă de persoana ei.

După ce ajunseră la Los Angeles, când o lăsă în faţa uşii ei, Liza se strădui să afişeze un zâmbet nepăsător, fiind convinsă că n-o să-l mai revadă niciodată.

— La revedere, Logan. Şi... mulţumesc pentru tot.

— La revedere, Liza. Odihneşte-te. Mâine, te aştept abia la prânz.

— Dar... cum... Doar nu vrei să...

Bărbatul îi întrerupse bâlbâiala cu un ton sec :

— De la secretară nu cer decât un singur lucru : să dea ce are mai bun în ea. Profesional, bineînţeles. Pentru asta, trebuie să fii în plină formă când vii la birou. Acum, dacă nu te deranjează, mă grăbesc să mă duc acasă.

– Logan, nici nu poate fi vorba să continuu să lucrez pentru tine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat !

– Liza, între noi nu s-a întâmplat niciodată nimic.

– Înţelegi foarte bine ce vreau să spun !

El o privi cu răceală.

– Nu. Mi-e teamă că nu înţeleg ce vrei să spui.

– Logan ! Eu...

– Mi-ai promis că o să-i ţii locul doamnei Livingstone până când se întoarce. Să nu-mi spui că vrei să chiuleşti. Mâine la prânz vreau să te văd la birou.

Liza n-avea de ales. Din fericire, chinul ei avea să se sfârşească curând, titulara postului întorcându-se într-o săptămână.

Această speranţă îi fu repede infirmată. După două zile, doamna Livingstone dădu telefon de la New York să-i onunţe vestea proastă : noul-născut era reţinut sub observaţie, aşa încât îşi prelungea şederea cu încă cel puţin două săptămâni.

– Ce bine am făcut că mi-am luat până la urmă concediul, concluzionă secretara titulară. La început n-am vrut, însă până la urmă l-am ascultat pe domnul Marshall.

„L-a ascultat pe domnul Marshall ?" Logan susţinea din contră, că doamna Livingstone insistase să-şi ia concediul ! Liza nu mai insistă asupra acestei noi enigme din care nu trăgea decât o singură concluzie : era nevoită să lucreze la Studiourile Magnum mai mult decât fusese prevăzut iniţial.

Nu că Logan ar fi fost un patron exigent, chiar dimpotrivă. Din păcate.

Tânăra fată n-avea decât o singură grijă : datoria față de tânărul producător rămânea în suspensie. Salariul ei, destul de confortabil, fusese înghițit de facturile adunate în cutia poștală în lipsa ei.

De puține ori se simțise atât de singură. Liza nu cunoștea pe nimeni în Los Angeles și chiar bărbații care se înghesuiau altădată în jurul ei în locurile publice, parcă dispăruseră.

De două ori pe lună își sacrifica după-amiezile pentru o corvoadă absolut necesară: făcea cumpărăturile.

Se duse la supermagazin într-o vineri seara. Magazinul era ticsit. Când ajunse cu căruciorul la casa de marcaj, era deja un pachet de nervi. Plăti și-și împinse căruciorul plin-ochi în parcare. Deschise poșeta și începu să caute nervoasă cheile mașinii care parcă se ascundeau cu încăpățânare. Aruncând o privire pe geamul micului său Mini Morris, înțelese tristul adevăr : se încuiase pe dinafară ! Cheile erau înăuntru.

– Of ! Nu !

– Poftim ?

Un bărbat înalt, blond, cu chipul bronzat, se întoarse spre ea.

– Nimic. Vorbeam singură. Sau poate cu Cel de sus. Doar El, sau un lăcătuș, ar putea să mă ajute într-o asemenea situație.

Bărbatul trânti portiera Cadillac-ului său și se apropie.

– Care e problema ?

– Mi-am lăsat cheile înăuntru !

– Nu-i nimic. Pot eu să rezolv problema asta. N-are rost să-l deranjezi pe Dumnezeu pentru atâta lucru.

Expresia feței necunoscutului era aceea a unui copil pus pe șotii.

– Vrei să-mi spargi geamul ?

– Liniștește-te, n-am să procedez atât de brutal. Din fericire, adăugă el aplecându-se spre bancheta din spate a mașinii lui, tocmai mi-am luat haina de la curățătorie.

Liza îl privi năucă cum scoate din mașină un sacou de cașmir agățat de un umeraș. Omul își aruncă haina în mașină și începu să meștereasca de parcă agățătoarea umerașului rămas gol ar fi fost un șperaclu.

– E o șmecherie bine cunoscută de hoți și de spiritele inventive ca mine.

Necunoscutul strecură sârma printre chederul și geamul portierei, agăță pârghia care încuia broasca și trase.

– Mașina doamnei este descuiată, spuse inventivul necunoscut deschizând ușa.

– Extraordinar ! Cum aș putea să-ți mulțumesc ?

– De exemplu, luând un păhărel cu mine.

– Scuză-mă, dar eu...

– ... Sunt o domnișoară foarte cuminte. Nu-i așa ? Nu stau de vorbă cu necunoscuți.

– Nu ești departe de adevăr, consimți Liza.

– Dă-mi voie să mă prezint : Bruce Devereaux, treizeci și șapte de ani, celibatar, bun prieten cu

copii. Profesiunea : producător independent cu un film în curs de turnare şi un serial televizat aşteptând în sertar.

– Chiar aşa ? Şi eu lucrez în cinematografie.

– Mă uimeşti : un chip ca al tău nu se uită. În ce film ai jucat ?

– Nu, n-am jucat în nici un film. Sunt angajată la Studiourile Magnum.

– Ce faci acolo ? Stai puţin. E ridicol ! Doar n-o să stăm de vorbă aici în parcare ! Hai mai bine să luăm un păhărel la bufetul magazinului. Îţi promit să fiu cuminte şi să ne continuăm conversaţia în condiţii civilizate.

Tânăra femeie se lăsă convinsă.

– Aşadar, începu din nou bărbatul după ce se aşezară în faţa unei cesti de cafea, cu ce te ocupi la Magnum ?

– Îi ţin locul secretarei lui Logan Marshall.

– Sper că nu pentru multă vreme. Ar fi inuman să rămâi înlănţuită lângă un asemenea tiran !

– Se pare că nu-l prea ai la inimă.

– Am avut câteva discuţii contradictorii. Logan a fost învăţat să fie ascultat orbeşte. Nu suportă să fie contrazis.

Liza se simţi obligată să-i ia apărarea.

– Cu mine a fost întotdeauna foarte bun.

Bruce o privi zâmbind cu subînţeles.

– Lucrul ăsta nu mă miră deloc...

– Suntem prieteni, preciză Liza. Nimic mai mult.

– Da ? Poate că nu vorbim despre acelaşi om. Logan Marshall, cel pe care-l cunosc eu, n-a cerut decât un singur lucru de la o femeie frumoasă. Şi fii sigură că n-a fost vorba de prietenie !

Liza se ridică.

– E timpul să plec. Mulțumesc pentru ajutor.

El o prinse de mână.

– N-am vrut să te jignesc. Scuză-mă. Mi-ar plăcea să ne mai vedem. Ești atât de diferită de celelalte fete pe care le-am întâlnit în Los Angeles.

– Nu ești prea original.

– Dar ăsta e adevărul ! Cum aș putea să te conving ? N-am venit în ajutorul tău asemenea unui nobil cavaler pe armăsarul lui alb ? Pentru tine mi-am aruncat sacoul de cașmir sută la sută pe bancheta din spate ca pe o cârpă oarecare. Asta nu e o dovadă de cavalerism ?

– Nicidecum. Mai repede de neglijență.

– Să zicem. Sunt un personaj dezgustător. Totuși simpatic, nu-i așa ?

– Ascultă, Bruce. Îți pierzi timpul de pomană. Eu nu sunt ca celelalte fete din Hollywood, chiar tu ai spus-o. Chiar dacă mi-ai oferi un rol principal în următorul tău film, n-aș accepta să ies cu tine. Bărbatul nu o pierdea din ochi.

– Nu-ți cer nimic. Pur și simplu, dacă vrei, am putea fi... prieteni ?

– Pentru tine, cuvântul ăsta cu siguranță că n-are același înțeles ca pentru mine.

– Te înșeli. Aș vrea să ne vedem din nou ca simpli amici. Ce-ai zice de o partidă de tenis, de exemplu ? Ne întâlnim mâine dimineață pe teren ?

Liza simți că-i slăbește încrâncenarea. În definitiv nu venea s-o ia de acasă, nici n-o conducea înapoi ; în felul ăsta își păstra independența absolută. Sentimentul de singurătate care o chinuia o făcu în cele din urmă să accepte.

Şi nu avu nimic de regretat. Bruce era un tip simpatic şi juca tenis minunat. El o invită să mănânce la prânz la restaurantul clubului şi-i povesti o sumedenie de anecdote amuzante despre celebrităţile Hollywood-ului. La sfârşit, când o invită a doua zi la o plimbare la Malibu, Liza se grăbi să accep'

*

* *

Liza nu fusese niciodată la Malibu, această minunată plajă de pe ţărmul Pacificului, loc în care toată lumea bună din întreaga Californie avea o reşedinţă. Se desfătară cu fructe de mare într-un mic restaurant cochet.

– Unul dintre prietenii mei are o vilă la doi paşi de aici, spuse Bruce achitând nota de plată. O construcţie din lemn de cedru şi sticlă, cu o perspectivă minunată. Nu te-ar interesa să arunci o privire în treacăt ?

– Bineînţeles. Însă nu-l vom deranja dacă tăbărâm pe capul lui pe neaşteptate ?

– Nu-ţi face nici o problemă. Casa lui e deschisă oricând pentru toţi prietenii.

Vila, situată pe malul oceanului, era cocoţată pe faleza de piatră. Bruce deschise uşa fără să se mai obosească să sune. Liza înţelese imediat de ce : nu l-ar fi auzit nimeni. Salonul era plin de lume care colcăia în timp ce câteva difuzoase puternice revărsau un potop de muzică. Fiecare discuta, cu paharul în mână, fără să ia în seamă panorama minunată care se vedea prin geamurile imense.

Bruce i-o prezentă pe Liza unui bărbat mărunțel, cu părul ondulat, îmbrăcat în blugi și încălțat cu sandale, care arbora o neglijență studiotă.

– Rudy Mandell. Cel mai bun cameraman din Hollywood.

– Salut, Bruce. Astăzi văd c-ai adus în sfârșit o fată pe care n-am să fiu obligat s-o filmez printr-o boterie de filtre de corecție.

Mărunțelul o apucă pe Liza de bărbie și o studie ca pe un cobai.

– Fantastic ! Corespunde din toate punctele de vedere !

Văzând expresia stupefiată a Lizei, Bruce pufni în râs.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Rudy, dar domnișoara nu e actriță.

– Ce tot vorbești ? E superbă !

Stânjeneala unei femei deveni insuportabilă.

– Domnule Mandell, îți apreciez foarte mult complimentele. Însă problema, vezi dumneata, e că eu habar n-am să joc.

– Lucrul ăsta n-o să te împiedice să devii o stea ! Lasă-mă să ghicesc... Ești manechin ?

– Nu. Secretară.

– Lucrează pentru Logan Marshall, interveni Bruce.

– Aha ! Înțeleg. Bătrâne, sper că știi ce faci.

Îl luă de braț pe Bruce.

– Frumușico, scuză-ne o clipă, te rog.

Liza, căreia începea să-i pară rău că venise, se îndreptă către fereastră ca să-i lase singuri. Din păcate, nu era singură. O pereche tocmai stătea de vorbă în locul pe care și-l alesese drept refugiu.

Bărbatul se întoarse cu spatele către ei. Liza o recunoscu pe femeie : era una dintre vedetele cele mai în vogă ale momentului, unul dintre acele „sex-simboluri" a căror viaţă sentimentală tumultuoasă alimentează cronicile mondene şi pe care orice bărbat îşi doreşte să le aibă. Însă în clipa de faţă era clar că ea căuta să-şi cucerească însoţitorul. Cine era oare fericitul ales ? Liza îi aruncă o privire discretă... şi încremeni.

— Logan ! Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Liza căută pervazul ferestrei. Un pahar de plastic aflat întâmplător acolo se răsturnă şi căzu pe jos cu un zgomot sec. Logan se întoarse.

— Liza ! Ce faci aici ?

— Îmi închipui că acelaşi lucru ca şi tine.

— Nu ştiam că-l cunoşti pe Mandell. Când l-ai cunoscut ? Unde ?

— L-am cunoscut chiar aici, acum câteva minute.

— Liza, nu-mi ascunde adevărul !

Actriţa cu care se întreţinuse îl trase de mânecă pentru a-i aduce aminte de existenţa ei.

— Logan !

— Scuză-mă, Monica. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Liza Brooks. Liza, Monica Miles.

Femeile se salutară cu răceală printr-o înclinare a capului.

— E una dintre noile tale starlete, dragul meu ?

— Mai mult decât atât.

Monica o cercetă cu o privire iscoditoare pe tânăra din faţa ei. Înainte să apuce să rostească cuvintele veninoase care-i stăteau pe buze, un bărbat o apucă de cot.

– Monica ! Mai spune-ne o dată povestea de ieri care ne-a făcut să ne prăpădim de râs. Despre regizorul ăla obez. Zippoli parcă-l cheamă, care voia să te angajeze în ecranizarea „Pe aripile vântului" fără să ştie că mai există una celebră.

Bărbatul o luă cu el pe Monica.

– Liza, aştept un răspuns din partea ta, spuse Logan cu un glas sever.

– Nu sunt obligată să-ţi dau nici o explicaţie !

– Ştii foarte bine că nu-mi place să te văd între oameni de felul ăsta.

– Se pare că lucrul ăsta nu te împiedică să-i frecventezi cu regularitate.

– Din păcate, astea sunt nişte îndatoriri de serviciu de la care nu pot să mă sustrag.

– Sărmanul meu prieten ! Conversaţia intimă cu Monica Miles se pare că ţi-a produs o suferinţă de nesuportat.

Logan se destînse brusc.

– Eşti geloasă ?

– Nicidecum !

– Bine. Cu toate astea, ochii tăi verzi au o sclipire deosebită.

– Întotdeauna au o sclipire deosebită. Nu ştiai ?

– Ştiu totul despre tine.

Liza oftă exasperată şi făcu stânga-mprejur. Logan o prinse de mână.

– N-am terminat încă. Tot nu mi-ai spus cum ai ajuns aici.

– Nu te priveşte !

– Ba da, de acum înainte.

– Da ? Până acum activitățile mele extraprofesionale nu păreau deloc să te intereseze.

Logan își slăbi strânsoarea și o mângâie cu vârfurile degetelor.

– Liza, te simți părăsită ?

Tulburată de această mângâiere pe furiș, tânăra se smuci și făcu un pas înapoi. Chiar în clipa aceea sosi și Bruce care-i puse o mână prietenească pe umăr.

– Scuză-mă, te rog, Rudy m-a reținut mai mult decât aș fi crezut.

– N-are nici o importanță, șopti Liza privindu-l cu recunoștință de parcă i-ar fi salvat viața.

– Bună seara, Logan. Îmi pare bine că te văd.

– Nu știam că o cunoști pe secretara mea, răspunse Logan glacial.

– Am intrat în viața ei prin efracție, glumi Bruce Devereaux.

– Ia te uită ! Cum așa ?

– În parcarea supermarket-ului, răspunse Liza.

Logan își strânse buzele într-un rictus disprețuitor

– Un loc foarte romantic, după cum văd. Erai plecat la cumpărături, Devereaux ?

Bruce nu-și pierdu deloc sângele rece.

– Nu-i frumos din partea ta să vorbești în felul ăsta.

– Îți cunosc reputația vizavi de femei.

– Remarca asta sună foarte picant, rostită de cel mai frumos don Juan din Hollywood !

– Puțin îmi pasă de părerea ta ! Nu te apropia de Liza ! Nu e pentru tine !

– N-ai de ce să te temi.

– Te previn, Devereaux. Dacă vreodată...

– Logan, păstrează-ți amenințările pentru alții. Pe mine nu mă ating. Eu nu sunt dintre aceia care tremură la cel mai neinsemnat gest al tău.

– Nu te apropia de ceea ce nu-ți aparține, e un sfat prietenesc.

– Poate că da. Însă domnișoara aici de față nu pare să se plângă de insistențele mele.

– Fir-ai...

Logan îl apucă pe Bruce de reverele hainei. Aflați doar la câțiva centimetri distanță, cei doi adversari se pândeau ca doi cocoși gata-gata să se încaiere. Toți cei prezenți își întoarseră capetele către ei. Liza se îngrozi. Cearta aceasta risca să facă deliciul gazetarilor.

– Vă rog să încetați !

Respirând greu, cu pumnii încleștați, cei doi bărbați se îndepărtară încet unul de celălalt. Bruce făcu un efort să zâmbească.

– Scuză-mă, Liza. Ne-am cam pierdut cu firea. Lui Logan nici nu-i trecu prin cap să se scuze.

– Liza ! se răsti el. Dacă...

– Logan, nu mai vreau să te ascult !

Fata se răsuci pe călcâie și își croi drum prin mulțime cu pas hotărât. Bruce o urmă docil.

CAPITOLUL VII

Lunea următoare, Liza se duse stânjenită la serviciu, însă din fericire Logan nu-şi făcu apariţia, fiind ocupat cu o întâlnire de lucru care dură până la prânz.

La ora două şi jumătate şeful o chemă prin interfon. Liza intră în biroul lui încordată, strângând la piept blocnotesul. El o studie cu o privire severă.

— Vreau să trimit o notă întregii echipe care va participa la realizarea viitorului film. E vorba de nişte instrucţiuni foarte importante. Fii atentă să nu faci vreo greşeală !

Înainte ca secretara să apuce să protesteze, Logan începu să dicteze grăbit. Liza fu nevoită să-şi concentreze întreaga atenţie ca să poată nota instrucţiunile pe care Logan le debita ca o mitralieră. Şi fata aproape că reuşi. Până în clipa în care el se postă în faţa ferestrei ca să-şi admire domeniul, bineînţeles, fără să întrerupă dictarea.

— Scuză-mă, n-am reţinut ultima frază.

— Unde-ţi sunt talentele de secretară model cu care mi-ai impuiat capul ? Să fi dispărut oare într-o noapte foarte agitată ?

– Şefii pe care i-am avut înainte aveau politeţea să nu-mi întoarcă spatele în timp ce-mi dictau.

Logan se apropie dezinvolt, oprindu-se doar la câţiva milimetri. Aproape se atingeau.

– Aşa e mai bine ?

Ba dimpotrivă, era mai rău. Încordată la maximum de situaţia tensionată, Liza lăsă să-i scape creionul din mână. Se aplecară amândoi după el simultan. Degetele lor se atinseră. Tânăra îşi trase mâna ca arsă...

– Domnişoară Brooks, pari nefiresc de crispată. S-a întâmplat ceva ?

Era oare acelaşi bărbat care în urmă cu câtva timp încerca s-o convingă de atenţia şi de prietenia lui ? Gata să izbucnească în lacrimi, Liza lăsă ochii în jos.

– Ei, ce nu-i în regulă de data asta ?

Acum tonul era cu totul altul. Aproape îngrijorat, îi ridică bărbia spre el fără nici o urmă de ironie în privire. Liza regăsi în ochii lui ceva din complicitatea lor de altădată. O complicitate căreia soneria telefonului îi puse capăt brutal. Era linia personală.

Fata îşi strânse din nou la piept blocnotesul. Logan o lăsă să plece fără nici un cuvânt.

Nu-l văzu toată ziua. Cu atât mai bine ! Era de preferat să se întâlnească cât mai rar.

Abia ajunsese acasă când Bruce sună la uşă.

– Ei ? Mai lucrezi încă la Magnum ?

– Bineînţeles. De ce ?

– Am crezut că întâmplarea de ieri o să aibă urmări neplăcute. Îmi pare rău că am provocat un

asemenea scandal. Dacă aş fi ştiut că Logan te consideră prada lui...

– N-are la ce să se aştepte din partea mea!

– Dacă spui tu... zise bărbatul nesigur. Când am putea să ne întâlnim?

– Fiasco-ul de ieri nu te-a descurajat?

– Doar atâta lucru? Şi pe urmă... n-am stabilit că o să devenim prieteni?

Inima Lizei se strânse. Bruce părea atât de sincer...

– Am putea să cinăm împreună diseară, propuse bărbatul.

– Întârzii la birou.

– Mâine seară?

– Eu... nu ştiu. Mai bine dă-mi un telefon către sfârşitul săptămânii.

– Ce rost au atâtea reticenţe?

Nici ea nu ştia. Bruce o părăsi ameninţând-o c-o va hărţui cu telefoane.

*

* *

În zilele următoare, o serie de întâlniri în oraş îl ţinură pe Logan departe de birou şi în absenţa lui munca Lizei se limită la o rutină lipsită de interes. În mod ciudat, atmosfera din jurul ei se schimbase: toţi păreau că o evită ca şi cum ar fi suferit de o boală molipsitoare.

Dezlegă misterul când se întoarse într-o zi după prânz. Pe birou o aştepta un ziar deschis la pagina mondenă, având un articol încercuit cu roşu.

Între șeful Studioului Magnum și secretara lui (temporară, e drept) se zice că lucrurile nu merg prea bine. Deși i-a încercuit biroul cu panouri „Proprietate Privată", domnișoara și-a găsit un producător independent — foarte independent — care nu se lasă intimidat. Un cavaler plin de curaj.

Liza lăsă ziarul. Așa stăteau deci lucrurile. După ce în primele zile toți se arătaseră prietenoși cu ea, acum nimeni nu-i mai căuta compania. Asta era cauza pentru care în ultimele zile toate colegele o evitau. În această lume în care bârfa e la mare preț, toți așteptau să vadă dacă o să se mai bucure de favorurile patronului, înainte să se aventureze să stea de vorbă cu ea.

Ce lume infamă! Și nici Logan nu era mai breaz! Liza împături ziarul și împinse ușa biroului șefului. Logan vorbea la telefon.

— Vreau să-ți spun ceva.

El încheie în grabă convorbirea și trânti receptorul în furcă cu o figură ofensată.

— Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă înainte de a intra?

În loc de răspuns, Liza îi agită pe sub nas articolul însemnat în roșu.

— Citește asta!

Logan citi nepăsător primele rânduri, apoi chipul lui se crispă.

— Unde l-ai găsit?

— Cineva a avut bunăvoința să mi-l pună pe birou.

Bărbatul se ridică brusc și începu să se plimbe nervos prin cameră.

— Nu lua în serios asemenea prostii. Ar trebui

FBLONDI

să știi că în lumea noastră oamenii sunt în stare de orice mârșăvii.

– Toți oamenii ? Și tu ești unul dintre ei ! Nu te-aș fi crezut niciodată atât de josnic încât să mă izolezi de ceilalți.

– Ce ?! Dai crezare acestor minciuni ?

– Aceste minciuni, cum le spui tu, au avut măcar meritul că mi-au deschis ochii.

Logan își încrucișă brațele la piept și se așeză pe un colț al biroului privind-o furios.

– N-am interzis niciodată nimănui să se apropie de tine ! N-am spus niciodată...

– N-ai nevoie să spui nici un cuvânt. E suficient să te încrunți și toată lumea începe să tremure în fața ta.

El o privi trufaș.

– Logan, ăștia sunt oamenii în mijlocul cărora te simți bine ?

– În lipsă de alții mai buni... Nimeni nu-ți cere să faci pe îngerul meu păzitor.

Liza era în culmea indignării.

– Ai dreptate, spuse ea răspicat. Meseria asta mă dezgustă. Plec !

– Mă abandonezi ! Tocmai acum când ai atât de lucru ?

– M-ai mințit destul, Logan. N-ai avut niciodată nevoie de mine. Am descoperit adevărul în legătură cu concediul pe care l-a „solicitat" doamna Livingstone. Nu ea l-a cerut. Tu ai silit-o să plece. Cum am putut să fiu atât de proastă încât să te cred ? Dar acum s-a terminat. Te las.

– Ce-o să faci ?

– E treaba mea ! spuse răstit Liza trântind ușa.

Tânăra își strânse în grabă lucrurile aruncând câte o privire neliniștită peste umăr, însă șeful nu ieși din biroul lui. Era clar că plecarea secretarei nu-l deranja din cale-afară.

Fata coborî în parcare. Pentru ultima oară, Mini Morris-ul ieși pe poarta Studioului Magnum.

O dată ajunsă pe stradă, furia ei se risipi. Încrederea în sine o părăsi dintr-o dată. Se trezi la realitate : fără slujbă, fără bani și fără prieteni. Și în plus, perspectiva de a nu-l mai revedea nicioadată pe Logan o copleșea. Cu toate că avea câteva defecte majore, nu putea să-l urască.

Tocmai oprise la semafor când îi trecu prin minte o idee. Avea totuși un prieten, unul adevărat ! Bruce ! Oare putea el să-i găsească o slujbă ? Experiența de la Magnum dovedea un lucru : era în stare să facă față cu succes într-un post de secretară de înalt nivel.

Condusă de acest gând, Liza se grăbi să ajungă la cea mai apropiată cabină telefonică.

— Liza ! Ce surpriză plăcută !

Glasul lui prietenos o mai liniști puțin.

— Vai ! Bruce...

— Ce s-a întâmplat ?

— Eu... Nimic.

— Pari dezorientată.

— Nu... Totul e OK !

— Nu s-ar zice. Dai telefon de la birou ?

— Nu. Dintr-o cabină.

— Dintr-o cabină ? Unde e ? Stai pe loc, vin imediat să te iau.

— N-are rost. Te asigur că totul e bine.

– Nu cred decât ce văd. Dacă nu vrei să vin eu, atunci te aştept.

Bruce îi dădu adresa.

– Filmăm în studioul B. Întreabă-l pe paznic cum se ajunge acolo.

– Scuză-mă. Nu vreau să te întrerup din lucru.

– Nu mai vorbi prostii ! Te aştept imediat.

– Stai puţin ! Nu închide ! Eu... Trebuie să ştii... Am plecat de la Magnum. Mai vrei să vin ?

– Liza, eşti o prostuţă încântătoare. Urcă-te imediat în savoniera aia pe care o foloseşti drept maşină. Dacă nu eşti aici în cinci minute, să ştii că mă supăr.

Tânăra puse încet receptorul la loc, simţindu-se brusc uşurată. Îi trebui o grămadă de timp până să găsească adresa. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, îi mai trebui încă multă vreme până să găsească studioul B în labirintul de birouri, săli de repetiţii, studiouri de regie şi cabine de montaj.

– Chiar începeam să-mi fac probleme unde ai dispărut, o întâmpină Bruce zâmbind.

O armată de maşinişti schimba decorul pe platoul de filmare. O baterie de reflectoare lumina scena. Bruce, cu un caiet în mână, tocmai terminase de vorbit cu echipa.

– Văd că te deranjez, începu Liza.

– Nu mă deranjezi niciodată. Şi în plus, ard de nerăbdare să aflu ce ai păţit.

– Asta mai poate aştepta...

Bărbatul o luă de mână autoritar şi o conduse într-un birou din apropiere.

– E vorba de Logan, nu-i aşa ? De data asta ce ţi-a mai făcut ?

– Nimic. Daar că...

Femeia trase adânc aer în piept și reluă :

– Ai citit „Gazeta de Hollywood" de astăzi ?

Biroul era acoperit cu un morman de ziare și dosare. Bruce găsi imediat jurnalul.

– N-am avut timp.

– Uită-te la rubrica „Zvonuri".

Bruce parcurse repede articolul.

– Înțeleg...

– Ei bine, eu nu înțeleg. El ridică din umeri.

– Cum a reacționat Logan ?

– El pretinde că n-a interzis niciodată nimănui să se apropie de mine.

– Ești sigură de asta ? Turnăm primele scene dintr-un film de televiziune și tocmai avem nevoie de o actriță. Pentru un rol secundar, bineînțeles, dar ăsta ar putea fi un antrenament excelent.

Bruce răscoli din nou în hârtiile aflate pe birou.

– Adineaori mi s-a părut că am zărit un scenariu pe aici. Da, uite-l ! Rolul Carriei... Ia-l acasă și învață replicile : mâine o să vedem ce iese.

Spunând acestea, îi puse în brațe un teanc de foi.

– Bruce, nu știi la ce risc te expui ! Risc să declanșez cel mai mare fiasco din istoria televiziunii !

– Sau cel mai mare triumf. Cine știe ?

– N-ai nevoie de mine pentru ca filmul să fie un triumf. Apreciez gestul tău dar...

– Am uitat să-ți comunic salariul, i-o tăie Bruce menționând o cifră care o lăsă cu gura căscată.

Liza se gândi o clipă. Se apropia termenul de plată a chiriei. Iată o soluție care i-ar fi permis cel

puțin să rezolve problemele financiare cele mai presante.

Se hotărî să accepte. În definitiv, de ce n-ar fi încercat ? Dacă era vorba într-adevăr de un rol lipsit de importanță, nimeni nu i-ar fi remarcat lipsa de experiență.

— Ești sigur că în felul ăsta nu se dă peste cap distribuția ?

— Există și dări peste cap extrem de profitabile, răspunse Bruce luând-o de umeri și conducând-o spre ușă. Acum trebuie neapărat să mă întorc pe platou. Pe mâine !

CAPITOLUL VIII

Prima zi de filmări fu pentru Liza un adevărat calvar. Bruce îi repeta mereu că avea talent, însă ei nu-i venea să creadă. Aşa cum nu-i venise să creadă cu câteva zile în urmă când, după ce-şi rostise textul, luase la cunoştinţă că era angajată.

– Bineînţeles că nu stăpâneşti prea bine rolul, dar ai timp să-l înveţi. Cel mai important lucru este că ai prezenţă scenică. Şi te rog să mă crezi că ăsta e un lucru extrem de rar.

Judecând după felul cum clătina din cap regizorul punctând acest discurs, era clar că era întru totul de acord cu Bruce. Cât despre operator, acesta se gândea doar că se afla în faţa unei actriţe a cărei siluetă, perfectă din toate unghiurile, nu necesita eternele corecţii.

Numai Belva Crystal, vedeta filmului, nu părea încântată de această angajare. Belva era o actriţă între două vârste care, în ciuda siluetei puţin mai împlinite şi a unui început de bărbie dublă, se încăpăţâna să joace roluri de fete tinere. Totuşi numele ei era încă bine cotat la box-office, aşa încât apărea cu regularitate pe marile ecrane, însă Belva

nutrea față de toate nou-venitele în această meserie un sentiment de gelozie morbidă.

Era vorba de un rol minor, așa cum îi promisese Bruce. Făcând abstracție de privirile ucigătoare ale Belvei, Liza nu avu nici o problemă să treacă cu brio această probă. Toată lumea se arătă extrem de atentă cu ea și Bruce îi împărtăși cu dărnicie o sumedenie de sfaturi prețioase.

Prietenia lor nu se dezmințea. Uneori, când el sărea peste cal cu dovezi de afecțiune prea îndrăznețe, era de ajuns ca Liza să-l tragă puțin de mânecă pentru ca Bruce s-o copleșească cu un torent de scuze.

*
* *

Tânăra ar fi putut să se considere fericită. Totuși, existența ei era cumplit de goală. Rana care-i mistuia inima nu se închidea. Într-o bună zi, a fost de ajuns un telefon de la Logan și chinul începu din nou.

– Liza ? Ce mai faci ?

– Bine, Logan. Dar tu ?

– Îți mai aduci aminte de numele meu ?

– Bineînțeles. Nu poți să fii dat uitării atât de ușor !

Ar fi vrut să rostească această remarcă cu ironie. Însă tonul fu patetic.

– Nici tu, Liza. Ai găsit de lucru ?

– Da.

– Tot vânzătoare ?

– Nu chiar.

El lăsă să se scurgă un moment de liniște.

– Cu ce te ocupi ?

Era nevoită să-i răspundă : mai devreme sau mai târziu tot ar fi aflat adevărul.

– Lucrez... pentru Bruce.

– Da ? Pe post de...

Din nou liniște.

– Mi-a încredințat un rol mic.

– Felicitări, Liza, spuse Logan scrâșnind din dinți. Deci m-ai tras pe sfoară. Asta urmăreai de la bun început, nu-i așa ?

Vorbea pe un ton disprețuitor care a făcu pe Liza să simtă o suferință cumplită. N-avea rost să încerce să-i explice care au fost motivele care o îndemnaseră să accepte rolul, oricum n-ar fi crezut nici un cuvânt. Bărbatul începu s-o împroaște cu un potop de reproșuri necruțătoare. Nemaiputând să suporte, Liza închise telefonul nervoasă.

*
* *

După o noapte de nesomn, Liza ajunse la studio epuizată și fu întâmpinată de reproșurile operatorului.

– Ar trebui să mergi la chefuri mai rar ! Cearcănele tale o să-mi dea de furcă.

Bruce îi remarcă și el oboseala.

– Liza, ai probleme ?

– Tracul, nimic altceva. Am înțeles că mă vor vedea mii de telespectatori...

Bruce o apucă de mijloc, o ridică și făcu o piruetă.

– Şi ăsta nu-i decât un început timid ! Al nostru e Oscarul !

Văzând atâta exuberanţă, tânăra nu îndrăzni să-i spună că Oscarul n-a interesa câtuşi de puţin. La fel ca şi ispitele înşelătoare ale gloriei cinematografice. Logan avea dreptate : turnarea unui film era o operaţie interminabilă, ingrată şi plictisitoare. Din fericire, filmul lor de televiziune se va termina curând. Şi atunci putea să-şi caute de lucru. De data asta, ceva serios.

Salariul imens pe care îşi bazase atâtea speranţe se dovedea a fi un miraj. După ce-şi plătea impozitul şi substanţiala cotizaţie la sindicatul artiştilor, nu-i mai rămânea mare lucru.

În ziua în care se trasera ultimele „tururi de manivelă", Bruce o anunţă pe Liza că Will Westbury, faimosul om de afaceri, dădea o petrecere în somptuoasa lui reşedinţă.

– Bruce, n-am nici un chef să particip.

– Glumeşti ? Toţi cei din breaslă vor fi acolo !

– Eu nu fac parte din breaslă !

– Ba faci parte, firește ! Eşti debutantă, desigur, dar o debutantă care are perspective frumoase.

– N-am să merg mai departe.

– Cum ? Voi face tot posibilul să-ţi fac rost de un contract bun. O să vezi.

– Nu ! Nu înţelegi. Rolul ăsta mi-a permis să trec peste o perioadă mai dificilă. Îţi mulţumesc pentru ajutor, însă acum prefer să mă întorc la maşina mea de scris...

Bruce o privea neîncrezător.

– Nu vrei să faci carieră ?

– In orice caz, nu de actriță. A fost o experiență amuzantă dar acum e timpul să revin la realitate.

Bărbatul o mângâie cu blândețe pe păr.

– Ești într-adevăr deosebită. Totuși, vino diseară la petrecere. Să am măcar plăcerea să mă afișez la braț cu cea mai frumoasă femeie din Hollywood.

In definitiv, era un sacrificiu care n-o costa nimic. Astfel că acceptă. Bruce făcuse atâta pentru ea !

*
* *

Din nefericire, n-avea decât o rochie de ocazie. Aceeași rochie de mătase verde pe care o purtase la Logan în seara în care... Alungă din minte această amintire.

Când îi deschise ușa, Bruce fluieră surprins.

– Ei bine, eram departe de adevăr când am vorbit de cea mai frumoasă fată din Hollywood. Ce spun eu ? Cea mai frumoasă din întreaga Californie ! Din Statele Unite ! În toată lumea nu găsești o asemenea frumusețe care atinge perfecțiunea.

Pieptănătura Lizei, cu părul lung și roșu înnodat la spate, îi scotea în evidență gâtul delicat. Avea un machiaj discret în jurul ochilor verzi ca două smaralde. Puțin ruj sidefat îi sublinic conturul senzual al buzelor. Tânăra făcu o piruetă elegantă ca să poată fi admirată de însoțitorul ei.

– Sunt bucuroasă că-ți place. De altfel, e singura mea rochie lungă.

Bruce o prinse de mijloc.

– Mi-ai plăcea la fel de mult şi fără rochie...

Locuinţa lui Will Westbury se afla chiar în mijlocul Bel-Air-ului, cel mai luxos cartier din Hollywood. O peluză imensă era străbătută de aleea largă care ducea până la casă, o construcţie impozantă cu o mulţime de ferestre ornate cu grilaje meşteşugit răsucite.

Petrecerea era animată de mai multe orchestre ale căror melodii se amestecau în noapte. Lachei îmbrăcaţi cu veste albe luau în primire maşinile noilor-veniţi, în timp ce un majordom în costum negru veghea la uşă. Lângă el, o subretă cu şorţ alb de dantelă era pe post de garderobieră.

Un hol lung ducea către o piscină în formă de trifoi cu patru foi, în care apa strălucea unduindu-se sub lumina reflectoarelor. Nuferi galbeni valsau pe suprafaţa apei în care două naiade îmbrăcate în costume de baie argintii înotau alene de la un mal la celălalt. Fără îndoială că erau plătite pentru asta. Nici unul dintre invitaţi nu le acorda totuşi nici un pic de atenţie. Se înghesuiau la bar sau la mesele din apropiere, ori dansau pe ring sub un glob acoperit cu solzi de oglindă care reflectau pretutindeni lumina strălucitoare a proiectoarelor.

– Am impresia că trăiesc o comedie muzicală din anii cincizeci ! constată Liza cu surprindere.

– Will ar fi fericit să te audă. Anii cincizeci au fost epoca lui de glorie.

Ca şi când i-ar fi auzit vorbind despre el, amfitrionul veni să-i salute.

– Bruce ! Cine este această persoană fermecătoare ?

– Liza Brooks, am plăcerea să ți-l prezint pe Wilroy P. Westbury.

– Cât formalism ! Mai bine spune-mi Will, zise acesta acaparând mâna Lizei. Așa îmi spun toți prietenii. Sper ca în curând să te numeri și tu printre ei. Locuiești în Los Angeles ?

– Doar de câteva luni.

– Îți place orașul ?

– Mult. La fel și casa asta.

– Adevărat ? N-ai vrea să ți-o arăt ?

– Cred că Liza ar vrea să bea ceva, intervenl Bruce.

Spunând acestea, o luă de braț și porniră către bar.

– Pe curând, Will.

– De ce faci asta ? protestă tânăra.

– Vizita s-ar limita la o singură încăpere : dormitorul lui.

– Nu cred nimic din ce-mi spui. Acest domn în vârstă...

– ... ascunde sub o înfățișare fermecătoare un suflet de satir. Ai încredere în mine.

Văzându-i expresia îmbufnată, Bruce pufni în râs și o bătu prietenește pe umăr.

– Hai să bem ceva ca să-ți treacă supărarea.

Ca să ajungă la bar trebuiră să-și croiască drum prin mulțime și fură nevoiți să se oprească de nenumărate ori. La fiecare pas, invitații la petrecere îl strigau pe Bruce, îl salutau sau discutau despre probleme profesionale. Liza asculta distrată aceste conversații. Până la un moment dat când, văzându-și însoțitorul prins într-o discuție fără sfârșit cu

un grup de celebrități, pretextă că vrea să se machieze ca s-o șteargă.

La intrarea în hol un bărbat îi bară trecerea.

– Ia te uită ! Ia te uită ! Cineva pe care nu-l cunosc !

Cu un ochi expert, bărbatul o dezbrăcă din priviri pe Liza. Ea-l recunoscu imediat pe Craig Gordon, celebrul actor de televiziune, specializat în roluri de detectiv îndrăzneț.

– Hai să găsim un locșor mai liniștit, frumoasa mea. Am câteva proiecte pentru viitorul tău, care sunt sigur că te vor interesa. Cu condiția să fii drăguță cu mine, bineînțeles.

O apucă de braț strângând-o cu putere.

– Lasă-mă în pace !

O voce gravă interveni :

– Craig, din moment ce domnișoara nu-ți apreciază farmecele de ce n-o iei din loc ?

Privirea de gheață a lui Logan îl fixa pe actor.

– Hmmm ! Eu... Noi glumeam, Logan. Nimic mai mult.

Intrusul dispăru imediat în mulțime, lăsându-l pe Logan și pe Liza față în față.

– Poate că ar trebui să-mi cer scuze că ți-am alungat ultima cucerire.

– Dimpotrivă ! Ce personaj odios !

– N-ai de ce să te miri. Casa asta e plină de asemenea specimene.

Îmbrăcat cu smoching negru, Logan degaja o impresie de forță austeră. Cântări dintr-o privire silueta Lizei care se întreba dacă-și mai aducea aminte de rochia ei.

– Felicitări, adăugă Logan în sfârşit. Ai făcut progrese fulgerătoare în meserie. Să fii invitat la Westbury nu-i un lucru la îndemâna oricui.

– Sunt aici cu Bruce.

Bărbatul se crispă. Totuşi, glasul lui rămase calm.

– N-are nici o importanţă. Cu sau fără invitaţie, Will te-ar primi cu braţele deschise. Are o mare slăbiciune pentru femeile frumoase. Aşteaptă să te vadă.

– M-a văzut deja.

– Ei bine ! Văd că nu-ţi pierzi vremea ! Constat că intervenţia mea cavalerească a fost de prisos.

– Nicidecum. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de bădăranul ăla.

– Chiar aşa ? Totuşi gestul meu ar putea fi interpretat greşit. De exemplu, un ziarist ar putea să creadă că te consideri proprietatea mea privată.

Liza oftă.

– Logan, eram furioasă. Poate că am depăşit măsura, dar...

– Erai într-adevăr furioasă ? Eu am crezut că n-a fost decât un pretext...

– Un pretext ? Ce vrei să spui ?

– Că ai provocat intenţionat această ceartă după ce aveoi deja în buzunar contractul cu Bruce Devereaux. Şi că, neştiind cum să-mi dai şi mie vestea cea bună, ai profitat de articolul din ziar ca să pui în scenă o mică farsă. Bravo !

– Nu-i adevărat ! N-am vrut niciodată să joc în filme ! Dacă am acceptat rolul ăsta...

Tânăra femeie se opri brusc. Logan o mângâia delicat pe obraz.

– Liza, îmi pare rău de un singur lucru. De ce nu mi-ai spus de ambiţiile pe care le aveai ? Şi eu puteam să te iniţiez în această meserie. Şi fără să-ţi cer nimic în schimb. Sau poate...

Gânditor, bărbatul îi privi gâtul fragil, apoi continuă :

– Sau poate nu asta-i problema ? Eu nu te-am vrut şi atunci te-ai aruncat în braţele altuia. Mă înşel oare ?

Liza lăsă ochii în jos. El îi ridică bărbia.

– Bruce te-a iniţiat în dragoste ? Sau în ingenuitatea pe care o afişezi trebuie să văd încă una din minciunile tale ?

Tulburată de cuvintele lui Logan, Liza fugi şi se ascunse în toaletă. Cum putea să-i vorbească astfel ? Unde era gazda atentă şi plină de bunăvoinţă de altădată, care o ţinea în braţe atât de afectuos? Cu spatele sprijinit de uşă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu bărbia tremurându-i, gata să plângă, tânăra trebui să aştepte câteva minute bune să se liniştească şi să se întoarcă în mijlocul petrecerii.

Rezemat de bar, Bruce tocmai golea un pahar. Judecând după ochii lui, nu era primul.

– Tocmai mă pregăteam să pornesc în căutarea ta. Will nu te-a supărat din întâmplare ?

– Nu, m-am plimbat.

– Perfect. Te-ai distrat ?

– Da... Din plin.

Logan îşi reluă discuţia cu prietenii lui. Liza încercă să fie atentă la ce discutau dar renunţă

foare repede. Un necunoscut o invită şi o conduse pe ringul de dans. Un altul o escortă până la bufet şi-i umplu o farfurie cu bunătăţi pe care ea abia le atinse.

Întreţinându-se cu toată lumea, Logan vorbea, râdea şi mai ales bea mult.

Liza nu mai putea. Simţea că se sufocă. Avea nevoie neapărat să fie singură câteva clipe.

Parcul din spatele casei îi oferi liniştea şi prospeţimea vegetaţiei lui. Fata făcu câţiva paşi în întunericul nopţii, se aşeză pe o bancă aflată între câţiva copaci şi închise ochii legănată de sunetele atenuate ale muzicii.

Nu auzi paşii care se apropiară prin iarba deasă şi scoase un ţipăt simţind o mână pe obraz.

— Ce faci aici singură ? întrebă Bruce.

— Offf ! Tu eşti ! M-ai speriat.

— Scuză-mă. Ţi-am simţit lipsa...

— N-am crezut că o să-mi remarci lipsa. Tot timpul cu atâţia oameni în jurul tău...

— Îmi pare rău, Liza. Mi se pare că toată breasla s-a adunat aici astă-seară.

— Te înţeleg, Bruce. Nu vreau să-ţi reproşez nimic. De altfel, toţi sunt foarte amabili cu mine.

— Bărbaţii, da. I-am observat.

— Te asigur că au fost foarte corecţi.

Bărbatul se aşeză pe bancă lângă ea, îi luă mâna în a lui şi i-o sărută.

— Liza, sunt gelos. Ştii de ce, nu-i aşa ?

— Bruce, doar am stabilit...

— Să fim prieteni. Da. Dar asta nu-mi mai este suficient. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Aici ?

– De ce nu ? Nimeni n-o să ne deranjeze.

La fel gândi şi ea.

– Nu sunt de lemn, Liza. Şi îmi închipui că nici tu. Hai să ne comportăm firesc.

O apucă de ceafă şi-i acoperi buzele cu gura lui care duhnea a whisky. Liza încercă să se elibereze dar el o strânse şi mai tare. Simţea cum o cuprinde panica.

– Eşti beat !

Bărbatul clătină din cap.

– Am băut un pahar, atâta tot. Suficient ca să îndrăznesc să-ţi mărturisesc sentimentele care mă chinuiesc în taină de mult timp. Liza, nu mă refuza !

– Inutil, Bruce. Încă de la prima noastră întâlnire te-am avertizat să nu te amăgeşti cu asemenea speranţe.

Bruce o sărută pătimaş pe gât.

– Am de gând să te fac să-ţi schimbi părerea.

Ea începu să se zbată.

– Lasă-mă !

Cu o mână bărbatul îi imobiliză mâinile la spate în timp ce cu cealaltă o mângâia pe trup nerăbdător.

– Înţelege-mă, Liza. Niciodată n-am dorit mai mult o femeie.

– Pentru că nici una nu te-a refuzat vreodată !

El o privi rătăcit.

– Nu vezi că te iubesc ?

– Bruce, eu nu glumesc cu asemenea lucruri. Eu nu te iubesc. N-o să capeţi nimic de la mine.

– Aşa crezi tu ?

Bărbatul se lăsă cu toată greutatea pe ea. Liza se zbătea disperată, într-o luptă dinainte pierdută. Cu ultimele puteri scoase un țipăt îngrozit. Simțea că nu mai poate să se împotrivească dar deodată agresorul păru că se ridică brusc în aer.

Liza întrezări chipul lui Logan, crispat într-un rictus sălbatic. Noul-venit îi trase un upercut magistral lui Bruce care se prăbuși la pământ ca un sac de cartofi.

Nemulțumit de purtarea adversarului său, Logan își apucă victima de guler și-l ridică să-l lovească din nou.

— Oprește ! Ai să-l omori !

— Asta și vreau ! scrâșni Logan strângând din dinți.

Fata se agăță de brațul lui cu ochii scăldați în lacrimi.

— Ți-a făcut ceva ? tună Logan răzbunător.

— Nimic. Ai venit înainte să mă...

Glasul i se frânse. Plângând în hohote, Liza se cuibări la pieptul lui. El o mângâiase pe cap rostindu-i numele. Când se potoli, el își scoase haina și i-o puse pe umeri.

— Vino. Te conduc acasă.

Logan rămase crisp t tot timpul drumului. La lumina tabloului de bord, chipul lui părea sculptat în granit.

Parcă mașina în fața ușii, o luă de mână strângând-o ca într-o menghină și o escortă fără să rostească o vorbă până în salon.

— Cum se face că Bruce a devenit dintr-o dată atât de familiar ? Te-ai hotărât să-l părăsești și pe

el ? Will Westbury ţi-a propus poate un rol mai interesantă ?

Rănită în amorul propriu, Liza replică indignată :

– Cum poţi să insinuezi o asemenea grosolănie ?

– Dimpotrivă. Cred că am fost prea delicat. teresant ?

– Fără insulte, te rog ! Aş putea proceda şi eu la fel şi n-ai fi prea câştigată !

Era prea de tot ! După toate decepţiile suferite în seara asta nenorocită, purtarea lui Logan ajungea s-o exaspereze. Palidă, cu ochii scăpărând fulgere, Liza izbucni :

– Bravo ! Ai ghicit. Westbury mi-a propus un rol fantastic. Genul de roluri pentru care aş fi în stare să fac orice. Asta ai vrea să auzi, nu-i aşa ?

Logan clătină din cap neîncrezător.

– Nu cred nici un cuvânt !

Disperată, pradă unei furii distrugătoare, la limita isteriei, Liza se încăpăţâna să calce în picioare tot ce mai rămăsese din relaţia lor.

– Te înşeli ! Ce m-a împins să sar de gâtul tău, după părerea ta ? Dragostea ? Nicidecum ! Interesul. Nimic altceva !

– Minţi !

Ea simţi deodată cum furia i se risipeşte.

– La ce bun să-ţi spun că mint ? Eşti atât de convins că ai dreptate ! Nici măcar nu mă asculţi !

Tânăra avea faţa scăldată în lacrimi. Logan îi dădu drumul încet.

– Liza... Iartă-mă.

Ea îi întoarse spatele. Haina îi căzu de pe umeri. Nu schiţă nici un gest s-o prindă.

– Pleacă, spuse Liza cu glas sfârşit.

Bărbatul o cuprinse de mijloc.

– Ai nevoie de mine, draga mea. Ce rost are să negi un lucru evident ?

Ea clătină din cap şi încercă să se elibereze, dar Logan o strânse mai tare.

– Te-am prevenit. E o lume crudă. Dă-mi voie să te protejez.

Logan o mângâia pe şolduri. Liza simţea cum se trezeşte în ea un fior de dorinţă.

– Lasă-mă !

– E un ordin ?

– Da, răspunse ea grăbită.

– Te desfid să-l mai repeţi o dată privindu-mă în ochi.

Logan o sărută din nou pasionat, dezlănţuind în ea un uragan de dorinţă. Vibrând de voluptate, se abandonă într-un freamăt sălbatic. Îl iubea atât de mult ! De atâta timp... De atâta timp voia să fie a lui !

Îi trecu degetele prin păr şi se lipi strâns de el. Logan o luă pe sus, o duse în dormitor şi o aşeză cu grijă pe pat după care se întinse lângă ea. Liza îl cuprinse cu braţele pe după gât. Bărbatul rosti triumfător :

– Eşti a mea, Liza ! De acum n-ai să mă mai părăseşti niciodată. Niciodată.

Revenind brusc la realitate, fata îl privi. În ochii lui se citea triumful, bucuria fără margini, orgoliul... totul, în afară de dragoste. Nici măcar o urmă de tandreţe. Nu reprezenta absolut nimic pentru el. Nimic altceva decât un eşec în palmaresul cuceririlor lui feminine. Un eşec pe care se pregătea să-l

remedieze savurând dinainte bucuria victoriei. Liza știa cu certitudine că n-o iubea. Să nu simtă nimic pentru ea în momentul săvârșirii actului care leagă un bărbat și o femeie în modul cel mai intim ? Nu ! Asta nu putea să suporte !

– Ce s-a întâmplat, Liza ?

– Lasă-mă. Nu pot să...

– Nu-ți fie teamă.

– Nu e vorba despre asta. Nu mai vreau să mă atingi. Atâta tot.

– Iarăși minți. Vrei să ți-o dovedesc ?

Liza lăsă ochii în jos roșind.

– E drept, te doresc. Dar asta nu schimbă nimic.

– De ce ?

– Pentru că nu vreau să-ți aparțin trup și suflet. Deja sufletul meu...

Se opri îngrozită de mărturisirea pe care o făcuse și al cărei sens profund, Logan, prea furios, nu-l sesizase. Bărbatul puse din nou stăpânire pe buzele ei dar Liza nu-i răspunse sărutului.

– În fond, ești la fel ca Bruce.

Logan o privi câteva clipe în liniște, apoi mormăind furios, sări brusc din pat.

Dispăru trântind ușa în urma lui în timp ce Liza își înăbușea hohotele de plâns în pernă.

CAPITOLUL IX

În noaptea aceea, telefonul a sunat în mai multe reprize. Liza n-a răspuns. Era Logan ? Sau Bruce ? Ce importanţă avea ? Nu voia să vorbească nici cu unul nici cu celălalt. Dimineaţă auzi soneria de la uşă. Dar nu răspunse nici de data asta.

Telefonul începu s-o hărţuiască, aşa încât se hotărî să plece de acasă şi, ieşind pe uşă, se împiedică de o cutie lungă, albă, legată cu o panglică. Înăuntru, o duzină de trandafiri albi şi roşii.

— „Alb, sau roşu ? Am uitat culoarea care simbolizează iertarea. Alege tu singură. Te iubesc. Bruce", scria pe bileţelul din cutie.

Florile erau superbe. Le puse imediat într-o vază şi aruncă biletul care le însoţea. Nimeni şi nimic nu mai putea să străpungă învelişul de gheaţă care-i înconjura inima. Când închise uşa, telefonul începu să sune din nou.

Liza rătăci pe străzi fără un ţel precis. Încet-încet, ideea să se mute se insinua în mintea ei. Era clar că Bruce n-o va mai lăsa în pace iar Logan, după eşecul usturător pe care-l înregistrase la ultima lor întâlnire, va căuta cu siguranţă să-şi ia revanşa.

Cumpără un ziar, intră într-o cafenea şi cercetă minuţios rubrica „Apartamente de închiriat". După care trecu la coloana cu „Oferte de serviciu".

O săptămână mai târziu, Liza se instală în noua locuinţă. Din fericire apartamentul era deja mobilat, astfel încât mutatul nu puse nici o problemă. Cât despre noul serviciu de la raionul de parfumuri al marelui magazin Mason, acesta îi permitea să pună deoparte nişte bani în fiecare săptămână. Mai mult ca oricând, ţinea să-şi achite datoria faţă de Logan.

Bineînţeles că pentru asta avea nevoie de timp. Nu putea să-i trimită câte cinci sau zece dolari o dată, pentru că în felul ăsta şi-ar fi dat de gol strâmtoarea materială. Cu răbdare, trebuia să aştepte să economisească o sumă rezonabilă.

Bineînţeles că era nevoită să facă unele sacrificii. Liza îşi limita cheltuielile la strictul necesar în aşa măsură, încât celelalte vânzătoare o luau drept zgârcită. Îşi dădea seama foarte bine de curiozitatea pe care le-o stârnea colegelor dar întrebărilor lor perfide le răspundea cu tact şi discreţie absolută.

În fiecare seară îşi pregătea o cină frugală înainte să se ducă la culcare.

Într-o zi anonimatul ei păru serios ameninţat. Shirley Bassick, una dintre colege, o luă deoparte când sosiră la magazin.

— Te-ai uitat la televizor ieri seară ?

— Nu.

— A fost un film excelent cu Belva Crystal. Actriţa care o interpreta pe sora ei seamănă uimitor cu tine !

— Eşti sigură ? murmură Liza neliniştită.

— Firește. Din păcate nu i-am văzut numele. Am pierdut genericul.

Spre marea ușurare a Lizei, în clipa aceea o solicită un client.

Nu citi nici un ziar și nu avu ocazia să vadă criticile care salutau scurta ei apariție pe micul ecran. Absolut toți lăudau talentul unei „nou-venite pe care am vrea s-o vedem mai des".

La Hollywood, un asemenea comentariu din partea criticii era de ajuns că să dea startul unei cariere.

Când în lumea cinematografului se află că „nouavenită" a abandonat orice legătură cu meseria, producătorii, intrigați, și-au înzecit eforturile ca să-i dea de urmă. Unul dintre ei luă chiar inițiativa să difuzeze o fotografie în ziarele de seară sub titlul: „Unde se ascunde Liza Brooks?"

Investigațiile nu durară prea mult.

★
★ ★

Liza văzu apropiindu-se de tejghea un bărbat mărunt și burtos, cu părul rar și ochi vioi.

— Iat-o deci pe fugara noastră! Te cheamă Liza Brooks, nu-i așa?

— Da. Dar...

— Ne-a fost destul de greu să te găsim.

Îi făcu cu ochiul cu subînțeles.

— O lovitură publicitară de toată frumusețea, domnișoară. Cine a avut ideea? Tu sau agentul tău?

— Nu înțeleg despre ce vorbești, domnule...

– Sol Palinski. Îți ofer rolul principal în primul film pe care am să-l realizez. Ce zici ?

– Absolut nimic. N-am nici o ambiție în domeniul cinematografic.

– Ha ! Ha ! Ai început să te târguiești chiar înainte să abordez problema banilor ?

Liza făcu o mutră dezgustată. Burtasul își închipuia că făcea pe blazata ca să crească prețul ! Era un raționament tipic pentru mentalitatea de la Hollywood.

– Nimic nu m-ar putea face să revin în lumea show-business-ului. De altfel, ce știi despre mine ? Cine spune că sunt în stare să joc ?

– Glumești ! N-ai citit criticile ? Succesul e garantat !

Tânăra îi privi uimită.

– Criticile ? Pentru rolul ăla minuscul pe care l-am...

– Încetează cu prefăcătoria. Sunt gata să-ți fac o ofertă generoasă.

Bărbatul o privi atent și reluă :

– Numai dacă colegii mei nu mi-au luat-o deja înainte. Nu-i așa ?

– Te rog să pleci, domnule Palinski ! strigă Liza exasperată.

Șeful de raion apăru imediat.

– Sunt probleme, domnișoară Brooks ?

Sol îi adresă noului-venit un zâmbet galeș.

– Nicidecum. Avem de discutat amândoi o mică problemă. Nu-i puteți acorda o pauză de un sfert de oră ?

– Într-adevăr, ar fi mai bine decât să alarmaţi tot etajul.

Liza aruncă o privire de jur-împrejur. Toate colegele ei ciuleau urechile, avide să nu piardă un cuvânt.

– Mulţumesc mult, îi spuse Palinski şefului de raion. N-o să dureze decât câteva minute.

Omuleţul burtos se întoarse către celelalte vânzătoare care se apropiaseră pe furiş.

– Shirley Bassick e printre voi ?

Shirley ridică o mână.

– Eu sunt.

– Încântat să te cunosc.

Îşi strânseră mâinile şi Liza întrezări o bancnotă verde. Aşa se explică faptul că pântecosul producător îi descoperise ascunzătoarea.

Urcară la bufetul magazinului şi se aşezară la o masă în faţa unei cesti de cafea.

– De acord, începu Palinski. Vreau să cred că într-adevăr n-ai de gând să devii actriţă. Dar banii ? La bani te-ai gândit ?

– Am destui.

– Cum aşa ? Nu ţi-ar plăcea să ai un vizon ? Un Cadillac ? O vilă la Malibu ?

Liza se crispă şi întrebă încet :

– Cam despre ce sumă ar fi vorba ?

– Iată că am început să ne înţelegem.

Producătorul îi spuse o cifră care pentru ea era de-a dreptul fantastică. În felul ăsta ar fi putut să-i ramburseze lui Logan banii fără probleme.

– Şi... ce trebuie să fac eu pentru banii ăştia ?

Ochii lui Palinski sclipiră victorioşi.

– Scenariul este genial ! Un bărbat şi o femeie care... Auzi ? Mai bine citeşte scenariul.

– Cât timp ar dura filmările ?

– Cel mult două luni.

– Şi după aceea voi fi liberă ?

– Cu siguranţă că o să primeşti şi alte propuneri. Crede-mă, am fler în descoperirea noilor talente. O să se mai vorbească despre tine.

– Nu voiam să spun asta ! protestă Liza cu un gest nerăbdător. Va trebui să semnez un contract ?

– Fireşte ! Drept cine mă iei ?

– Bine. Primesc. Cu condiţia ca acest contract să fie pentru un singur film. Nimic mai mult. Fără prelungiri implicite, fără opţiuni preferenţiale...

In timpul stagiului la Studioul Magnum învăţase măcar clauzele care riscau să-i îngrădească libertatea. Palinski clătină din cap, uimit de cele auzite.

– Domnişoară, din două una : ori eşti total scrântită, ori ţii al naibii de bine frâiele afacerii.

– N-am terminat : vreau un avans din onorariul meu !

Liza îi comunică exact suma pe care i-o datora lui Logan. Spre marea ei surprindere interlocutorul scoase din buzunarul hainei un carnet şi-i semnă un cec.

*

* *

In aceeaşi seară, un curier îi aduse scenariul pe care începu să-l citească instalată confortabil pe divan. La început distrată, apoi tot mai îngri-

jorată că nu va putea onora contractul, pe măsură ce lua la cunoştinţă derularea scenariului.

Acesta era povestea unei femei îndrăgostite la nebunie de un bărbat care nutrea pentru ea numai indiferenţă şi dispreţ. De fiecare dată când încerca să-l părăsească, un magnetism fatal o atrăgea inexorabil spre el.

Degeaba îşi repeta Liza că personajul din scenariu n-avea nimic în comun cu Logan, pentru că aici regăsea o situaţie familiară. Din păcate prea familiară. Cu preţul cărui martiriu va putea să retrăiască în faţa aparatului de filmat o dramă pe care o trăia în realitate ?

Când sosi pe platou în prima zi de filmare, descoperi că operatorul nu era altul decât vechea ei cunoştinţă, Rudy Mandell, care bineînţeles că nu va întârzia să-i spună lui Bruce !

Şi ea care se gândise să facă rolul cu cât mai multă discreţie şi să dispară imediat după terminarea filmului. Totuşi, faţă de Bruce nu încerca nici un pic de ranchiună. Poate că o iubea într-adevăr, în felul lui. Pur şi simplu nu ţinea să-l revadă. Atâta tot.

Dar Bruce apăru la studio chiar a doua zi. Aşezată pe un scaun pliant de pânză, tânăra îşi recitea pentru ultima oară replicile când Bruce se apropie încet, cu un aspect vrednic de milă.

— Liza ? începu el cu o voce şovăitoare. Mi s-a spus că filmezi aici.

Bărbatul îngenunche brusc în faţa ei şi o luă de mâini.

— Te-am căutat în tot oraşul. O să mă ierţi vreodată ? Eram beat ca un porc !

– Bruce, prefer să nu mai vorbim despre asta.

– Spune-mi doar că-mi accepți scuzele !

– Foarte bine. Îți accept scuzele.

– Vom putea să continuăm să ne vedem, ca înainte ?

Liza reuși în sfârșit să-și elibereze mâinile.

– Nu cred că ar fi o idee prea bună.

– Altfel spus, nu mă ierți.

– Nu e vina ta. E din cauza... tuturor. A tuturor celor care trăiesc în acest mediu. Nu mai vreau să am nici o legătură cu lumea asta.

– Atunci cum explici prezența ta aici ?

La această întrebare nu putea să răspundă. În orice caz, nu putea să-i răspundă lui.

– Va fi primul și ultimul meu film. Eu... aveam nevoie de bani.

– Ți-aș fi dat eu ! Liza, sunt gata să fac orice pentru tine.

Această pledoarie a lăsă fără replică. Firește că reacția ei ar fi fost cu totul alta dacă Logan s-ar fi aruncat la picioarele ei. Însă Logar nu era omul care să îngenuncheze în fața cuiva. N-avea rost să viseze

– Nu pot să accept nimic de la tine, Bruce.

– Nici măcar puțină dragoste ?

Ea își întoarse privirea.

– Despre cine e vorba, Liza ? Cine e ? Logan ?

Liza îl privi neliniștită.

– Ce vrei să spui ?

– Din cauza lui rămâi nepăsătoare la avansurile pe care ți le fac alți bărbați ?

– N-a fost niciodată nimic între noi. Cu siguranță că nici nu știe că m-am mutat.

– Te înșeli.

– Te-ai întâlnit cu el ?

– I-am dat telefon ca să aflu dacă are vești despre tine. Vezi bine cât am fost de nefericit.

Bruce schiță un zâmbet amar.

– Și ce ți-a spus ?

– După ce i-am transmis puținele lucruri pe care le știam despre dispariția ta, m-a amenințat încă o dată că mă bate dacă încerc să te revăd. L-am simțit la fel de disperat ca și mine.

– Nu. El e doar...

– Numai la tine se gândește, Liza !

Vocea regizorului le întrerupse discuția. După ce-și luară grăbiți bun-rămas, Liza se duse la platoul de filmare.

La fel ca Logan, Rod Selby, personajul principal masculin din film, era bine clădit fizic. Asemănarea se limita la atât. În rest era un blond drăguț, puțin cam insipid, specialist în rolurile de june-prim irezistibil.

Era un seducător și în viața particulară. În ziua primei lor întâlniri, o privea cu nesaț pe Liza.

– Dacă aș fi știut că joci în filmul ăsta, aș fi acceptat să lucrez chiar și pe degeaba !

– Agentului tău nu i-ar fi convenit deloc !

Indiferent la această remarcă, Rod o luă cu tupeu de mijloc.

– Simt că noi doi o să ne înțelegem de minune.

– Hai să punem lucrurile la punct de la bun început, domnule Selby. Nu mă interesează propuneri de genul ăsta. Aș vrea să terminăm cât mai

repede posibil filmul ăsta, fără să mă angajez într-o încurcătură sentimentală din care, fără îndoială, ai rămâne profund decepționat.

Interlocutorul o măsură din cap până-n picioare cu un fluierat admirativ.

După acest episod, totul s-a petrecut fără probleme între Rod și Liza. Îi dădea sfaturi pentru scenele mai grele și dovedea o răbdare exemplară când se întâmpla ca tânăra actriță să-și uite textul.

Liza încasă avansul lui Sol Palinski și-i expedie imediat un cec lui Logan. Înapoindu-i datoria, rupea ultima verigă care o mai lega de el.

CAPITOLUL X

A doua zi dimineața, programul filmărilor prevedea o scenă într-un bar de noapte. Costumiera o îmbrăcă pe Liza cu o rochie lungă ca-n povești. Să porți o rochie de seară la ora opt dimineața nu e un lucru neobișnuit pe platoul de filmare.

Liza se grăbi apoi să ajungă în cabina coaforului care-i aranjă părul bogat ca pe o aureolă roșie. Apoi machiorul preluă ștafeta.

Un cor de exclamații admirative însoți apariția tinerei fete pe platou. Îmbrăcat cu smoching, cu plastron și papion alb, Rod o salută printr-o reverență ceremonioasă.

— Să știi că n-arăți rău deloc ! o complimentă el. De multe ori mi s-a întâmplat să mă apuce dimineața îmbrăcat așa, însă niciodată n-am început ziua în ținută de seară.

— Pariez că în diminețile despre care vorbești aveai hainele mai boțite și papionul strâmb la gât.

Rod izbucni în râs și o apucă de umăr.

— Ce vrei să spui ? Insinuezi că mi se întâmplă să sar peste cal la băutură ?

Liza se pregătea să continue pe același ton, dar zâmbetul îl dispăru ca prin minune. Stând în picioa-

re în fața ușii capitonate a studioului, Logan o fixa cu o privire impenetrabilă.

– Ce-i cu tine, Liza ? o întrebă neliniștit partenerul ei. Ești palidă !

Înainte să poată răspunde, Logan se apropie. Regizorul se grăbi să-l salute.

– Ce surpriză plăcută, Marshall ! Vizita asta e o onoare pentru noi.

– Am venit s-o văd pe domnișoara Brooks.

Logan o luă pe Liza deoparte.

– Pari în cea mai bună formă, Liza. M-am înșelat făcându-mi griji pentru tine.

– N-am știut că ești în stare de așa ceva.

– Dispariția ta a fost un număr foarte reușit. Tu ai avut ideea asta ? Nu. Te-a ajutat cineva, firește.

Rostită de Sol Polinski, această presupunere n-avea nimic neobișnuit. Dar Logan să gândească în felul ăsa ? Cât de puțin o cunoștea !

– Ce rost au amabilitățile astea ?

Logan făcu o mutră decepționată.

– Văd că joci teatru în continuare.

– Ce teatru ?

– Joci admirabil rolul domnișoarei nevinovate care sosește la Hollywood cu gândul să devină secretară și care se trezește, din întâmplare, bineînțeles, într-un rol principal pe un platou de filmare.

– Vrei să insinuezi că...

– Nu insinuez absolut nimic. Nu cred în hazard, asta-i tot. Și îți cer niște explicații.

În fața acestei aroganțe, Liza simți cum începe să-i clocotească sângele în vene. Dacă venise doar s-o insulte, trebuia să-i dea o lecție !

– Foarte bine. Ai dreptate. Am mințit destul până acum. M-am hotărât să fac totul pentru ca să reușesc. Glorie, bogăție, iată ambițiile mele.

Logan o prinse cu mâinile de gât privind-o ca un tigru feroce.

– Aș putea să te strâng de gât !

Împinsă de o inexplicabilă dorință de a-l sfida, Liza continuă pe același ton :

– Ar fi păcat să-mi deteriorezi atuurile cu care m-a înzestrat cu atâta generozitate natura. În definitiv, de ele depinde reușita carierei mele !

Logan lăsă mâinile încet în jos, făcând o grimasă dezgustată.

– Ai dreptate. Și în fond n-am venit pentru asta.

Scoase un cec din portofel și i-l întinse disprețuitor.

– Recunoști semnătura asta ?

– Da, e a mea.

– N-am nevoie de banii tăi.

– Ți-i datorez. Ai cheltuit o avere cu mine !

– Sunt obișnuit să cheltuiesc averi cu femei ca tine. E adevărat că de obicei sunt mai bine răsplătit.

– Îmi pare rău că te-am decepționat. Această mică despăgubire te va ajuta poate să-ți uiți decepția.

– Sunt unele decepții pe care nu le poți uita.

Bărbatul rupse cecul în bucățele.

– Uite ce fac cu „mica ta despăgubire".

– N-are importanță. Am să-ți trimit altul.

– Atunci o să mă întorc. Și o să iau de la capăt aceeași operație până când o să înțelegi.

– Nici gând ! Am să dau dispoziție să nu ți se mai permită accesul pe platou.

Această idee păru să-l amuze copios.

– Înveți repede toate trucurile meseriei ! spuse Logan amuzat. Ești capricioasă ca un adevărat star. Ei bine ! Pune să mă dea afară.

Logan afișa o dezinvoltură zeflemitoare care-o făcu să-și iasă din fire. Îl căută cu privirea pe Tony Blakely, regizorul.

– Tony ! Vrei să vii o secundă, te rog ?

– Da. Cu ce pot să te ajut, Liza ?

– Aș vrea ca domnul Marshall să părăsească imediat studioul.

Regizorul îl privi o clipă nedumerit pe Logan.

– E o glumă ?

– Nicidecum ! se răzvrăti Liza.

Judecând după zâmbetul său relaxat, Logan găsea situația foarte comică. Regizorul era încurcat la culme.

– Dar... nu pot !

– Atunci cheamă gardianul ! O să aibă el grijă !

– Cred că tânăra noastră prietenă nu cunoaște datele problemei, interveni Logan.

– Vrei să spui că nu știe că filmul e produs de Studioul Magnum ?

– Cum ? sări Liza ca arsă. E imposibil ! Sol Palinski e un producător independent și nu văd...

– Mai ai încă multe de învățat, draga mea. De unde crezi că au bani producătorii independenți ? În general se mărginesc să aibă idei și să stabilească bugetul. După care caută finanțatori.

Când Sol a venit la mine cu scenariul, am acceptat imediat să colaborăm.

– Eu... n-am ştiut toate astea, se bâlbâi Liza. De ce nu mi-a spus nimic ?

– Fără îndoială că s-a gândit că nu era decât un amănunt. Şi are dreptate, asta n-are nici o importanţă.

Logan adăugă cu un zâmbet cinic :

– Dar nu şi pentru noi.

Tony, dându-şi seama că se petrece ceva în care nu trebuia să se amestece, mormăi un pretext echivoc şi se îndepărtă.

– Nu ştiai că eu joc în filmul ăsta ? întrebă Liza.

– Ba da. Tu eşti eroina principală. Sol e responsabilul cu direcţia artistică. Eu nu sunt decât finanţatorul în afacerea asta.

– Foarte bine. Atunci părăsesc imediat studioul.

– Cum ?

– Suntem abia în a treia zi de filmări. O să găseşti cu uşurinţă o actriţă care să mă înlocuiască.

– Renunţi ? De ce ?

Liza oftă istovită.

– Bineînţeles că o să ţi se pară ridicol, dar n-am acceptat rolul ăsta decât pentru a putea să-ţi plătesc datoria. Însă de vreme ce tu finanţezi filmul, n-are nici un rost să-ţi dau înapoi banii pe care-i primesc de la tine.

Logan o privi atent.

– Nu te ştiam atât de bogată.

– Nici nu sunt !

– Atunci unde crezi că o să găseşti suma necesară pentru proces ?

– Care proces ?

– Pentru nerespectarea contractului. Orice tribunal îmi va da câștiga de cauză.

Chipul lui Logan se schimonosi într-un zâmbet sadic. Se uită la ceas.

– Mă întorc la birou. Îți dau un sfat, draga mea : întoarce-te pe platou și apucă-te de lucru. Nu-mi place să plătesc oamenii care nu se țin de treabă.

Exasperată, Liza îl urmări cum se îndepărtează. Logan Marshall apăruse din nou în viața ei. Încă o dată îi zădărnicise eforturile de a-l uita. Dar astăzi era și mai rău : nici măcar nu mai pretindea că încearcă un sentiment pentru ea. Scosese la iveală o nepotolită dorință de răzbunare.

CAPITOLUL XI

După o noapte albă, Liza sosi la studio cu ochii încercănați și trasă la față. De data asta, operatorul nu-i făcu nici un reproș. Ba dimpotrivă. Programul zilei prevedea filmarea scenei celei mai importante a filmului : eroina principală, după o noapte de nesomn, cu chipul marcat de durere, află că el o părăsește pentru alta.

Decorul reprezenta o cameră. Îmbrăcată cu o cămașă de noapte de mătase și un halat de casă bleu, lungită apatic pe cearșafurile mototolite, Liza îl privea pe Rod tulburată.

El, dezinvolt, postat în fața oglinzii, își lega nodul cravatei.

— N-are rost să faci o dramă din asta, draga mea. Așa am stabilit de la început, nu-i așa ? „Fiecare să-și recapete libertatea când dorește. Dacă o să-mi propui vreodată să ne căsătorim, am să plec în goana mare". Îți amintești ? Sunt chiar cuvintele tale.

Cuvintele acestea trezeau în Liza amintiri dureroase. Încerca să uite de ea însăși și să nu se gândească decât la personajul pe care-l întruchipa.

– Asta a fost la început, Dirk. Înainte... înainte să mă îndrăgostesc de tine.

– Tu te îndrăgostești de toți bărbații pe care-i întâlnești în drumul tău !

– Știi foarte bine că nu-i adevărat. Nu te-am iubit decât pe tine.

Rod o privi neliniștit prin oglindă.

– Ne-am simțit bine împreună, Mary-Ann. Ce mai vrei ?

Ea se ridică din pat, se duse lângă el și-l cuprinse în brațe.

– Rămâi cu mine astă-seară. Numai astă-seară. Te implor.

– La ce bun ? Asta n-ar schimba cu nimic lucrurile. Mâine am lua-o de la capăt.

– Deci tu nu simți nimic pentru mine, Dirk ?

El se întoarse încet. În ochii lui se citea dorința.

– Bineînțeles că simt, prostuță mică.

Bărbatul își strecură mâna pe sub halatul ei. În loc să se topească la pieptul lui, cum scria în scenariu, Liza se crispă. Rod se aplecă asupra ei și mimă un sărut lung pe gât, la baza urechii. Cel puțin așa trebuia să apară în obiectivul camerei de filmat. În realitate, îi șopti la ureche :

– Relaxează-te, draga mea.

Liza încercă să-i asculte sfatul și se cuibări la pieptul lui. Rod avea aceeași talie ca Logan. Își sorijini capul de umărul lui, cu obrazul lipit de pieptul musculos care-i trezea amintiri familiare. Pentru câteva clipe avu impresia că însuși Logan o strângea în brațe, cu tandrețea și afecțiunea primelor zile. Închise ochii și se lăsă purtată de această iluzie.

– Eram atât de singură...

Se agăţă de gâtul lui.

– Să mai rămânem împreună. Încă puţin. Doar un pic.

El o scutură încet.

– Revino-ţi, Mary-Ann.

Deschise ochii şi întâlnind privirea uimită a partenerului, îşi dădu seama că nu respectase deloc scenariul.

– Eu... îmi pare rău, se bâlbâi Liza.

Rod o privi cu neîncredere. Scenariul nu prevedea această variantă a dialogului, dar improvizaţia se potrivea perfect. Camera continua să filmeze.

– Aş face mai bine să plec.

– Nu !

Liza se agăţă de braţul lui cu ochii scăldaţi în lacrimi.

– Nu, nu pleca ! Ce-am să mă fac fără tine ?

Prin intermediul personajului Mary-Ann, Liza exprima o durere pe care o ţinea ascunsă de mai multe luni în adâncul sufletului. Dincolo de cercurile luminoase ale reflectoarelor îl zări pe Tony, entuziasmat, mimând aplauze şi dând din cap aprobator.

– O să te descurci foarte bine şi fără mine, Mary Ann. Cu un temperament ca al tău, necazurile dragostei nu durează prea mult.

Rod îşi îmbrăcă haina şi ieşi. Camerele de filmat se opriră într-un prim-plan pe chipul răvăşit al femeii.

Aşa e scenariul, încerca Liza să se mintă singură. Dar când se prăbuşi pe pat pradă durerii, începu să plângă cu adevărat.

– Stop ! strigă Tony. Copii, am realizat secvența cea mai extraordinară din tot filmul !

Reflectoarele se stinseră. Mașiniștii începură să forfotească pe platou. Liza nu făcea nici o mișcare.

Se simțea epuizată după această scenă, care literalmente o storsese de vlagă. Poate pentru că nu mai jucase până acum scene dramatice. Dar acum trebuia să-și revină ca să nu apară în fața echipei cu o figură răvășită.

O mână se așeză pe umărul ei.

– Cum te simți, Liza ?

Recunoscu glasul lui Logan. De cât timp era oare acolo ? De la începutul scenei ?... Trebuia să arate oribil. Cu ochii roșii de plâns, cu părul răvășit... Nu trebuia s-o vadă în halul ăsta !

Sări din pat și fugi spre cabină.

– Liza ! Așteaptă-mă !

Însă Liza intră în cabina ei încuind ușa în urmă-i.

– Lasă-mă să intru ! Vreau să vorbim.

– Nu.

– Nu fi copilăroasă !

– N-am nimic să-ți spun. Și pe urmă... nu sunt îmbrăcată.

– Și ce-i cu asta ? Deschide ! Te-am văzut și mai dezbrăcată decât acum.

– Nu vorbi așa de tare ! Or să te audă ceilalți.

– Tu esti de vină. Deschide, dacă nu vrei să afle toată lumea amănunte din viața ta particulară !

Liza se grăbi să deschidă ușa. Se treziră față în față. Logan o examină gânditor, insistând asupra obrajilor congestionați și a ochilor roșii.

– Îmi făceam griji din cauza ta. Nu te-am văzut niciodată atât de transpusă.

Tânăra îi întoarse spatele şi se aşeză în faţa oglinzii începând să-şi pieptene părul cu gesturi automate.

— Totuşi, ai obiceiul să asişti la prestaţiile artistelor.

Logan se apropie privind-o prin oglindă.

— Pentru tine nu a fost nimic altceva decât o scenă de film ?

Îl privi şi ea prin oglindă, înfruntându-i privirea.

— Ce vrei să spui ?

— Toată pasiunea asta... Lacrimile... De unde le-ai scos ? Nu pot să cred că un scenariu banal poate să te facă să vibrezi aşa.

Deci ghicise ! Liza lăsă capul în jos.

— Asta e ? insistă el.

Liza simţea că-i zvâcnesc tâmplele şi se pregătea să i se arunce în braţe, când Logan adăugă :

— De data asta e vorba de Rod ? S-ar zice că eşti înnebunită după bărbaţii blonzi, bine făcuţi !

Liza scoase un geamăt şi se întoarse.

— Am ghicit, nu-i aşa ? Pentru el ai jucat scena cu atâta pasiune.

După ce rămase blocată câteva clipe, pe Liza o cuprinse un râs isteric întretăiat de convulsii violente.

Logan o luă în braţe şi o legăna uşor, crispat la faţă, cu o expresie uluită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Nu-i nimic, Liza. Calmează-te.

Aşteptă să se liniştească, apoi o luă în braţe şi o aşeză pe canapea. Liza îşi sprijini capul pe umărul lui şi fu copleşită de plăcerea să-l simtă atât

de aproape. El îi şopti cuvinte tandre la ureche şi o sărută de nenumărate ori pe fruntea fierbinte. Apoi se aplecă şi o sărută pătimaş pe gură. Cuprinsă de voluptate, Liza începu să-i desfacă grăbită nasturii de la cămaşă, nerăbdătoare să-i simtă pieptul puternic.

– Ai puţină răbdare, chicoti Logan. Lasă-mă pe mine să am iniţiativa. Ştiu eu un mijloc care te va ajuta să-l uiţi pe Rod.

Auzind numele lui Rod, Liza se trezi din vârtejul care o cuprinse. Iarăşi ! Iarăşi vechea poveste ! Între ea şi Logan, vechile neînţelegeri reveneau obsesiv. Se redresă brusc.

– Mă crezi îndrăgostită de Rod ? Nu ţi-e ruşine ? !

Timp de o clipă, privirea lui Logan fu umbrită de tristeţe. De tristeţe ? De regret ? Dar asta dură atât de puţin încât Liza se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

– Dacă tot eşti hotărâtă să te agăţi de gâtul tuturor bărbaţilor seducători din Hollywood, nu văd de ce n-aş profita şi eu.

– Da ? Şi bineînţeles fără nici o obligaţie, nu-i aşa ?

– Într-adevăr, fără să vorbim despre căsătorie. Măcar în privinţa asta ne-am înţeles.

Liza ar fi vrut să-i spună adevărul în faţă. Niciodată nu-i va ceda până când nu va fi convinsă că o iubeşte.

Dar la ce bun ? Copleşită brusc de lehamite, se prăbuşi pe canapea. Cineva bătu la uşă.

– Domnişoară Brooks, decorul e pregătit. Te aşteptăm.

Tânăra femeie oftă.

– Trebuie să plec.

– Da ! Cariera înainte de toate, e adevărat. Uitasem...

CAPITOLUL XII

După discuția lor furtunoasă, Logan nu mai apăru câteva zile pe platoul de filmare. Liza începea să se obișnuiască cu ideea de a nu-l mai vedea niciodată, când el se hotărî să apară din nou. Uneori rămânea doar câteva minute, alteori ceasuri întregi, plimbându-se prin spatele aparatelor de filmat, cu ochii pironiți la ea.

Liza era de-a dreptul inhibată de aceste vizite, lucru care se resimți imediat în prestația ei. După câteva zile de tensiune ajunse să fie atât de stresată încât își uita sistematic replicile.

— Care-i problema ? o întrebă Tony. E ceva deosebit care te deranjează în scena asta ?

— Nu. Eu... Scuză-mă. Să-ncepem din nou. Până la urmă o să reușesc s-o duc la bun sfârșit.

— Cred că un pic de repaus ți-ar prinde foarte bine. Du-te-n cabina ta și întinde-te puțin. Între timp noi o să filmăm o altă secvență.

— Poate ai dreptate.

Liza se pregătea să meargă spre cabina ei, când Logan apăru ca din pământ.

— Ești obosită, frumoasa mea ?

– Logan, de ce mă torturezi așa ? Încetează să mă mai spionezi.

– Dacă ți-ai pus în gând să devii o stea, va trebui să te obișnuiești să suporți privirile celorlalți.

– Privirile, da. Însă nu și prejudecățile. S-ar zice că abia aștepți să mă vezi cum dau greș.

– Asta e una din regulile meseriei. Întotdeauna, în culise e cineva care-ți pândește fiecare pas greșit. Te-am prevenit : e o lume crudă.

– Și atunci ? Ce aștepți de la mine ? Să cad în genunchi în fața ta ? Să-ți spun : da ! urăsc lumea asta de sclipiri și aparențe amăgitoare ?

– Ar trebui într-adevăr să fii o actriță desăvârșită ca să mă convingi că crezi ce spui !

Femeia își înălță capul și-l privi mândră.

– Poate că sunt o actriță mai bună decât crezi tu.

Bărbatul își încleștă maxilarul și după câteva clipe de tăcere spuse :

– Mi-am dat seama în urmă cu mult timp.

– Atunci lasă-mă-n pace !

Îi întoarse spatele și porni hotărâtă către cabina ei. Logan o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el. Cu răsuflarea tăiată, cu ochii scânteind, Liza îl țintui cu o privire exasperată. Disprețuitor, bărbatul îi urmări conturul obrazului cu o mângâiere dezinvoltă.

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat pentru viitoarea ta carieră : din când în când, mai culcă-te și singură. Îți ruinezi sănătatea prin excese, a început să se vadă. Învață să te menajezi. Și mai ales nu te baza pe fizicul tău ca să pui mâna pe roluri.

Liza se eliberă cu un gest brusc şi-şi continuă drumul. Orbită de perdeaua de lacrimi, tânăra nu văzu grămada de cabluri care-i bara trecerea.

– Atenţie ! strigă Logan.

Prea târziu. Femeia se împiedică de un cablu. Logan sări s-o prindă. Liza se dezechilibră şi se agăţă în ultima clipă de gâtul lui. Rămaseră un moment lipiţi unul de altul. Cu ochii închişi, tânăra savură îmbrăţişarea neaşteptată. El o îndepărtă cu un gest brutal.

– Ce naiba, Liza, eşti nimfomană.

Indignată de această remarcă, fata fugi să se ascundă în cabină. Însă de data asta Logan n-o urmă.

*
* *

Liza nu se mai gândea decât la un singur lucru : să termine filmul ăsta cât mai repede. Se trezea în fiecare dimineaţă la ora şase, lucra până noaptea târziu şi se întorcea acasă extenuată, căzând într-un somn adânc fără vise. Investea toată energia şi toată voinţa ei în această filmare. Tony nu contenea cu elogiile.

– Dacă după filmul ăsta n-o să ajungi un star, mă apuc de comerţul cu articole pentru nou-născuţi ! Eşti extraordinară !

Liza îi mulţumi pentru aprecieri cu un ton neutru. Dacă ar fi ştiut că-şi dă toată silinţa doar pentru ca să termine cât mai repede !

Rod avea unele reţineri.

– Eşti într-adevăr foarte dotată. Dar trebuie să înveţi să te menajezi.

El îi privi cearcănele de sub ochii obosiţi şi chipul slăbit şi palid.

– Distrează-te şi tu puţin, ce dracu' ! Ce-ar fi dacă te-aş invita la cină diseară ?

– Nu, mulţumesc. Trebuie să mai arunc o privire peste replicile de mâine.

– Îţi ofer o cină pe cinste la Gillio's.

Gillio's era unul din cele mai celebre restaurante din Los Angeles, în care îşi dădea întâlnire în fiecare seară toată lumea filmului din Hollywood.

– N-o să întârziem prea mult, aşa încât o să ai timp să-ţi recitesti textul pentru mâine.

Liza tocmai se pregătea să-l refuze când interveni Tony :

– Excelentă idee ! Nu trebuie să te omori chiar aşa cu munca. Un ceas-două de destindere cred că ar fi bine-venite.

Erau doi la unul. Decât să încerce să-i convingă, tânăra femeie preferă să cedeze.

*
* *

– Ei ? Îţi pare rău că ai venit ? o întrebă Rod după ce se aşezară la masă.

Sprijinită de spătarul scaunului capitonat, Liza aruncă o privire de jur-împrejur. E drept că era bine să mai iasă din când în când ! De mult timp nu mai făcea altceva decât să meargă dimineaţa

la studio şi să se întoarcă frântă acasă seara. Pentru prima oară după multă vreme, chiar avea chef să iasă.

— Liza, eşti prea exigentă cu tine însăţi. Te consumi prea mult. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi emoţiile.

Dacă el ar fi ştiut !

— În rest, eşti perfectă, reluă Rod. După părerea mea ai în faţă o mare carieră. În curând ai să poţi rivaliza cu Monica Miles.

— Monica Miles ? N-avem absolut nimic în comun. De ce mă compari cu ea ?

— Nu ştiu. Poate doar pentru că e şi ea aici. E împreună cu Logan.

Liza se întoarse. Într-adevăr, în celălalt capăt al salonului, într-un separeu discret luminat, Logan şi însoţitoarea lui păreau absorbiţi într-o discuţie intimă.

— Mă întreb dacă Monica o să reuşească să-i pună inelul pe deget, spuse încet Rod malitios.

— N-aş fi crezut niciodată că Logan va putea să se îndrăgostească de o actriţă ! spuse Liza cu un ton pe care îl voia dezinvolt. E adevărat că e atât de frumoasă...

Rod pufni în râs.

— Dragostea n-are nici o legătură cu chestia asta. Monica nu ştie decât un lucru : e în culmea carierei sale. Încă doi-trei ani şi o să înceapă degringolada ! Logan i-ar garanta o pensie confortabilă. Ca să nu mai vorbim de o pensie alimentară în caz de divorţ.

— Aşa crezi ? E groaznic !

– Nu-ţi face griji pentru frumosul tău producător ! Cu femeile e un adevărat rechin. Priveşte-l : ai putea crede că-i jură dragoste eternă, dar cine ştie ce are în minte ? Un lucru e sigur : dacă s-a hotărât să obţină o favoare oarecare de la ea, fii sigură că şi va atinge scopul !

Brusc, Lizei îi pieri tot cheful.

CAPITOLUL XIII

Sosi şi clipa când ultima bobină fu „pusă la cutie". Filmul era terminat. Pe platou, toată echipa sărbătorea evenimentul, cu o sticlă de şampanie.

– Presimt că o să fie un succes enorm, spuse Tony.

– Aşa zice toată lumea care lucrează în domeniu, confirmă Rod.

– Dar n-au avut cum să-l vadă încă ! remarcă uimită Liza. Cum de sunt la curent ?

– Nimic mai simplu : spionaj ! răspunse Rod zâmbind. Toţi producătorii din Hollywood au un agent dublu în studioul ăsta. Nu m-ar mira deloc să te trezeşti cu ei bătându-ţi la uşă.

– De ce ?

– Pentru că se vorbeşte numai despre tine ! Despre talentul, despre frumuseţea ta ! Cu siguranţă că o să primeşti o sumedenie de oferte de contracte la recepţia de astă-seară.

Liza îl privi fără să înţeleagă.

– Care recepţie ?

– Nu ţi-a spus Tony ? Will Westbury dă o petrecere. Este unul dintre cei mai puternici oameni din Holly...

– Știu. M-am întâlnit deja cu acest domn. Nu contați pe mine pentru diseară.

Cei doi interlocutori primiră această decizie cu un cor de proteste.

– Nu poți să refuzi invitația lui Wilroy P. Westbury !

Dar Lizei puțin îi păsa de părerea lor despre Wilroy P. Westbury și nu cedă. Însă când Tony îi spuse că ignorând petrecerea magnatului Hollywood-ului dădea naștere unui scandal care se putea răsfrânge asupra întregii echipe, hotărârea ei începu să se clatine.

– Vom avea parte de cronicile cele mai defavorabile în toată presa, continuă Tony. Parcă văd comentariile : „Liza Brooks refuză să apară în public alături de Rod Selby și de Tony Blakely ?" Ziarele vor lansa tot felul de presupuneri !

Ezitând între dorința de a nu le face rău celor împreună cu care lucrase și repulsia de a înfrunta încă o dată lumea decadentă a Hollywood-ului, tânăra mai făcu o ultimă încercare :

– N-am cu ce să mă îmbrac !

– Du-te și vorbește cu costumiera. Ea o să aibă grijă să te îmbrace ca pe o regină.

Așa se face că seara, Liza se afla la volanul Mini Morrisului său, apropiindu-se pe aleea pietruită de vila lui Will Westbury. Lacheul care-i deschise portiera privi disprețuitor mașina, dar se schimbă imediat la față când văzu cine ieșea din ea : era clar că nu se aștepta la atâta eleganță la șoferița unei mașini atât de rudimentare.

Liza intră în holul în care petrecerea era în plină desfășurare, la fel ca data trecută. Aceeași mulțime de oameni, aceeași muzică, aceleași hohote de râs ce se amestecau cu clinchetul de pahare. Îi căută cu privirea pe Rod și pe Tony.

Cu părul pomădat, cu o țigară de foi ținută nonșalant în colțul gurii, un bărbat se grăbi să-i vină în întâmpinare.

— Credeam că n-o să mai vii.

Liza îl privi surprinsă.

— Ne cunoaștem ?

— Nu încă. Sunt Myron Stanley, de la studioul Global.

Abia întinse mâna când apăru un al doilea bărbat. Chel, burtos, el afișa un zâmbet demn de o reclamă pentru pastă de dinți, legănându-se pe picioarele lui scurte.

— Al Globman, de la studioul Superstar. Nu te lăsa amăgită de Myron. Se pricepe la vorbă, dar din păcate e singurul lui talent. Mai bine ai încredere în Superstar.

— Să ai încredere în ei dacă ai de gând să-ți faci o rachetă ! rânji concurența.

Ciorovăiala amenința să degenereze. Apăruți ca din pământ, Rod și Tony se grăbiră să-i dea o mână de ajutor.

— N-o hărțuiți pe micuța mea Liza, rosti Rod glumeț trecându-i brațul pe după umeri.

— Liza ! Ce plăcere să te întâlnesc din nou !

Belva Crystal apăru din mulțime și o sărută zgomotos pe obraji.

— Nu ne-am mai văzut de când am turnat fil-

mul ăla pentru televiziune. Îți amintești ? Ce ne-am mai distrat !

Liza rămase cu gura căscată în fața acestei neașteptate dovezi de prietenie. Se uită speriată în jur, căutând un mijloc să scape de mulțima care-o asalta. Îl zări îngrozită pe Logan care o cerceta cu o privire pătrunzătoare și ironică. El se apropie, cu Monica Miles agățată de brațul lui.

— Felicitări, Liza. Numai despre tine se vorbește !

Rod o strânse la piept.

— Pe bună dreptate, nu-i așa ? Sunt mândru de micuța mea Liza.

Nefericită, încercă să se elibereze. Deschise gura să protesteze însă Rod profită de ocazie ca s-o sărute. Mai bine-zis, să mimeze un sărut.

— Lasă-mă să te sărut, îi șopti el la ureche. Nu mi-ar strica și mie puțină publicitate.

— Sărutul tău nu pare s-o tulbure din cale-afară, spuse Monica cu venin în glas. Și în realitate ești același amant ideal ca pe ecran, dragă Rod ?

— E cazul tuturor sex-simbolurilor, Monica. O știi și tu foarte bine.

Se înfruntară din priviri, afișând amândoi câte un zâmbet crispat. În colțul lor, Myron Stanley și Al Globman schimbau replici nu tocmai măgulitoare și lovituri verbale sub centură.

Profund dezgustată de tot ceea ce vedea, Liza se răsuci pe călcâie și-și croi drum printre invitați, ieși afară în fugă și-i ceru unui lacheu cu vestă albă să-i aducă mașina imediat.

Ce lume odioasă ! Câtă ipocrizie ! Însuși Rod,

în care-şi pusese toată încrederea, nu ezitase să se folosească de ea pentru propria lui publicitate.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut : să plece, să fugă. Să părăsească Los Angeles-ul şi să se întoarcă la Abilene cât mai repede.

O dată ajunsă în apartamentul ei, îşi scoase rochia şi o agăţă pe un umeraş. A doua zi dimineaţă, la prima oră, avea s-o ducă înapoi la studio. Se îmbrăcă cu o rochie simplă de casă şi-şi dădu jos valize de pe etajera unde era cocoţată.

Începu să-şi adune cu grijă lucrurile încercând să nu se gândească la nimic şi auzi deodată soneria de la intrare. Instinctiv, ştiu că era Logan. Nu ! N-o să-i deschidă. Să se ducă dracului !

– Liza ! Deschide ! Ştiu că eşti aici ! Ţi-am văzut maşina parcată în faţă !

Logan începu să bată violent în uşă. Mai bine-l lăsa să intre înainte să-i trezească pe toţi vecinii.

– În definitiv, ce vrei de la mine ? îl întrebă Liza deschizând uşa.

– Dacă ţi-aş spune, nu mi-ai da, zise încet bărbatul privindu-i insolent trupul bine făcut. Cel puţin, nu imediat.

– Sunt obosită. Lasă-mă în pace.

Logan se apropie şi o prinse brutal de încheietura mâinii.

– Ascultă întâi oferta pe care vreau să ţi-o fac.

– Şi tu vrei să ne târguim ?

– De ce nu ? Dacă tot eşti de vânzare !

– Aşa s-ar zice, nu-i aşa ? Se pare că sunt

revelația anului. O stea în devenire ! Ai văzut cum se înghesuiau producătorii pe lângă mine ?

– Nu te lăsa orbită de perspectiva unei glorii facile, te rog ! Ți-ai irosi talentul, ți-ai pierde iluziile și poate chiar viața.

– Asta ar trebui să te facă fericit.

El o fulgeră cu privirea. Apoi o luă brusc de păr, îi dădu capul pe spate devorându-i buzele într-un sărut prin care-și vărsă toată furia. Liza gemu. El deveni mai tandru, explorându-i gura cu o voluptate care o făcu să palpite de dorință. „Asta e ultima dată când mă strânge în brațe" își spuse Liza.

Logan se îndepărtă, cu o lumină triumfătoare în ochi.

– Ne-am înțeles, deci, spuse el strângându-și buzele într-un rictus amar. Nu mai lipsește decât să spui prețul !

Liza se cutremură. De pe chipul bărbatului se șterse orice urmă de pasiune și nu rămăsese decât o hotărâre sălbatică, o dorință barbară să-și satisfacă un capriciu. Iar acest capriciu era chiar ea. Abia stăpânindu-și lacrimile, fugi spre camera ei. Logan o urmă și intră înainte ca ea să poată încuia ușa.

– De data asta nu te las, Liza ! Doar nu vrei să... !

Bărbatul zări valiza desfăcută pe pat.

– Ce vrei să faci ?

– Mă întorc acasă în Texas.

– Pentru două-trei zile ?

– Pentru totdeauna.

– De ce ? Nu te înțeleg.

Tânăra zâmbi dezamăgită.

– Ţi-ai răspuns singur la întrebare. Plec pentru că nu înţelegi absolut nimic.

Logan o privi nedumerit.

– Ce vrei să spui ?

– Mă acuzi că mă folosesc de trupul meu ca să fac carieră ? Greşeşti ! Şi cea mai bună dovadă este că refuz cariera pe care mi-o propui !

– Totuşi m-ai părăsit ca să joci într-un film de televiziune !

– Te-am părăsit pentru că nu mai suportam zvonurile care circulau pe seama noastră. Bruce mi-a oferit un rol. Aveam nevoie de bani. Am acceptat. Iar când a venit la mine Sol Palinski cu un contract, am văzut în asta cea mai bună ocazie să-mi plătesc datoria faţă de tine. Nimic mai mult.

– Dacă e adevărat tot ce mi-ai spus, atunci de ce ai încercat să dispari între timp ? Prietenia noastră nu înseamnă nimic pentru tine ?

– Prietenia noastră ? A existat ea vreodată ? Am apărut în viaţa ta ca un pisoi rătăcit. Ai avut grijă de mine din milă. Din cauza asta am încercat să dispar din viaţa ta.

– Chiar aşa ? Fii sinceră ! Nu cumva din cauza felului cum m-am purtat cu tine după ce am tras concluzia că eşti una din fetele de companie ale lui Bruce Devereaux ?

Tânăra femeie îşi întoarse privirea roşind, aducându-şi aminte de seara aceea groaznică.

– Ba da, tocmai din cauza asta.

– Liza, locul tău nu e în mediul ăsta.

– Ai dreptate. De asta şi plec.

– Nu ! Te rog să rămâi. Să reîncepem totul de la zero ! Îți promit că de data asta o să fiu la înălțime.

– N-aș vrea să te simți vinovat. Uite, am trecut peste toate, oricât m-a costat.

– Vrei să spui că ai reușit să-l uiți pe Bruce ?

– N-am ce să uit. Nu-l iubesc. A fost doar un prieten, atâta tot. Sau, cel puțin, așa am crezut eu. Am încă multe de învățat despre bărbați...

Logan o privi pătrunzător.

– Dacă nu e vorba nici de Bruce nici de Rod, atunci de cine încerci să fugi ?

– Eu... nu fug de nimeni.

– Nu umbla cu minciuni, draga mea. Cine e ?

Încordat, Logan se afla doar la câțiva centimetri de ea. Câțiva centimetri pe care Liza ardea de dorința de a-i depăși. Dar îi evita cu încăpățânare privirea.

– N-ai dreptul să-mi pui întrebarea asta. Eu ți-am cerut explicații pentru purtarea ta ? Totuși aceastã Monica...

– Ce legătură are Monica ? Nici nu vreau să vorbesc despre ea.

Era mai mult decât o mărturisire.

– Nu-ți face griji. N-am să încerc să-ți smulg confidențe și să comunic presei data evenimentului.

– Stai puțin ! Vrei să insinuezi că între mine și Monica e ceva serios ?

– La ce bun să te mai ascunzi după deget ? Toată lumea a văzut-o agățată de brațul tău ! La Rudy Mandell, la Will Westbury...

– Într-adevăr, la toate recepțiile. Dar osta n-ar trebui să-ți dea de bănuit.

– Dar aseară, la Gillio's ?

Logan rămase blocat.

– De unde știi ?

– Am fost acolo. Păreați amândoi absorbiți de o conversație foarte intimă.

Logan o privi în ochi, mângâind-o pe umăr.

– Ți-ar părea rău dacă m-aș căsători cu Monica ?

– Aș vrea să te știu fericit, începu Liza prudentă. Ar trebui să te gândești bine înainte să te însori.

Logan o mângâie ușor pe obraz.

– Ai dreptate. M-am gândit mult la asta în ultima vreme.

– Cum de nu-ți dai seama că Monica nu caută decât să profite de poziția și de banii tăi ?

– Ai perfectă dreptate.

– Atunci de ce s-o iei de soție ?

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Sincer să fiu, nici n-o suport pe femeia asta.

Liza făcu ochii mari.

– Păi... N-am remarcat.

– Nici tu ? Cu siguranță că nu suntem făcuți să ne înțelegem unul cu celălalt.

Bărbatul o studie atent pe Liza și o luă de mijloc.

– Dacă într-adevăr îți sunt indiferent, atunci de ce-ți faci atâtea griji pentru fericirea mea ?

– Logan... nu mi-ești chiar atât de indiferent...

– După toate figurile pe care ți le-am făcut ?

– Când iubești pe cineva...

Tânăra femeie ridică o privire îngrozită înspre interlocutorul ei : se dăduse de gol !

Logan o strânse în brațe cu putere. Liza savură

câteva clipe plăcerea apropierii celor două trupuri, apoi se eliberă din brațele lui.

— Nu vreau să te simți obligat să mă consolezi.

— Crezi că mă simt obligat ?

— Țineam atât de mult să păstrez secretul ăsta numai pentru mine...

— Ai reușit perfect. Aș fi putut să jur că mă urăști. Cu câteva mici excepții...

— Cu experiența ta, spuse Liza roșind, ar trebui să-ți dai seama ce efect ai asupra mea.

Logan o sărută pe obraz.

— Cunosc rețeta plăcerii, dar am fost convins că oricine putea să stârnească în tine aceleași porniri. Înnebuneam când mă gândeam că Bruce...

Femeia îi puse un deget pe buze.

— Te rog să taci ! Nu m-am gândit niciodată la un alt bărbat.

— Atunci de ce m-ai refuzat cu atâta încăpățânare ?

Într-adevăr, de ce ? Ce putea să răspundă unei întrebări care o chinuia și pe ea ?

— Nu voiam să devin un simplu număr pe lista cuceririlor tale.

Logan o privi neîncrezător.

— Nu ți-ai dat seama că eram îndrăgostit nebunește de tine ?

Liza simți cum o cuprinde un vârtej.

— Cum ?... Tu... Mă iubești ? Dar... Monica ?

— A venit vremea să lămurim o neînțelegere. Meseria mea mă obligă uneori să mă întâlnesc cu oameni care nu-mi plac deloc. Anul viitor, vom începe lucrul la un film despre Mata-Hari, celebra spioană. Romantism, acțiune, suspans : un scena-

riu foarte promițător. Monica este perfectă în acest rol. Din păcate, îi place să se lase rugată și de aproape trei luni fac tot posibilul ca s-o conving.

Liza avea impresia că se trezește dintr-un lung coșmar. Din haosul revelațiilor care i se învălmășeau în minte nu trase decât o concluzie. Una singură : Logan o iubea.

— N-aș fi crezut...

— Ei bine, acum știi, spuse el radios.

Bărbatul dădu valiza la o parte cu un gest viguros, fără să ia în seamă hainele care se împrăștiară pe jos. Liza se simți ridicată pe sus și așezată în pat.

— Destul ne-am ciorovăit, îi șopti Logan la ureche. Lasă-mă să te iubesc, Liza. Fără promisiuni...

Îi cerea un sacrificiu uriaș, dar nu putea să fugă mereu de ursita ei. Destinul ei, acum o știa, era iremediabil legat de Logan Marshall.

— Dacă așa vrei tu, Logan...

— Aș fi preferat să fac altfel, dar te iubesc prea mult... Îți accept absolut toate condițiile.

În tumultul pasiunii care o răscolea, auzi ca prin vis ultimele cuvinte.

— Ce vrei să spui, Logan ?

— Că în realitate aș vrea să ne căsătorim. Abia aștept să proclam dragostea noastră în fața tuturor.

— Cum ? Dar... pretindeai tocmai contrariul ! Pe iaht, în Pago-Pago...

— După o declarație violentă de independență, nu voiam să te sperii. Nu te teme. N-am să te duc cu forța în fața altarului. Dacă într-adevăr nu vrei să te simți legată, n-am să insist. Te iubesc prea mult ca să-ți cer asta.

Cu ochii umezi, Liza se grăbi să intervină :

– Pentru mâine n-am nici un program. Nu poți să-ți faci timp câteva ore cât să ne căsătorim ?

Logan îi cuprinse obrajii în palme. În ochii lui albaștri se citea o bucurie sălbatică.

– Vorbești... serios ?

– Bineînțeles.

Cu ochii feciorelnic plecați, Liza îi desfăcu nodul de la cravată și adăugă roșind :

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să așteptăm până mâine...

– S F Â R Ș I T –

Dat la cules 01.11.1995. Bun de tipar 20.11.1995
Coli tipo 10. Format 16/54x81
Hârtie tipar de 50 g/m2
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40199 la
Societatea Comercială – Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B dul G. Coșbuc nr. 229 A
ROMÂNIA